This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 08161949 0

Warburton Davies

1497
MSE

ʽΑΙ ΤΟΥ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ

ΣΩΖΟΜΕΝΑΙ.

EURIPIDIS

TRAGOEDIAE

QUAE SUPERSUNT,

EX RECENSIONE SAMUELIS MUSGRAVII.

TOMUS NONUS.

ASTOR LIBRARY NEW-YORK

GLASGUAE:
EXCUDEBAT ANDREAS FOULIS.
EDINBURGI PROSTANT VENALES APUD G. LAING,
ET APUD D. BREMNER LONDINI.
M.DCC.XCVII.

NEW YORK
PUBLIC
LIBRARY

ὙΠΟΘΕΣΙΣ

ΙΩΝΟΣ.

Κρέουσαν τὴν Ἐρεχθέως Ἀπόλλων φθείρας, ἔγκυον ἐποίησεν ἐν Ἀθήναις· ἡ δὲ τὸ γεννηθὲν ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν ἐξέθηκε, τὸν αὐτὸν τόπον ϗ τοῦ ἀδικήματος, ϗ τῆς λοχείας μάρτυρα λαβοῦσα· τὸ μὲν οὖν βρέφος Ἑρμῆς ἀνελόμενος, εἰς Δελφοὺς ἤνεγκεν· εὑροῦσα δ' ἡ προφῆτις, ἀνέθρεψε· τὴν Κρέουσαν δὲ Ξοῦθος ἔγημε· συμμαχήσας γὰρ Ἀθηναίοις, κατὰ τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκωδοντίδων, τὴν βασιλείαν, ϗ τὸν τῆς προειρημένης γάμον ἔλαβε δῶρον· τούτῳ μὲν οὖν οὐκ ἄλλος παῖς ἐγένετο· τὸν δ' ἐκτραφέντα ὑπὸ τῆς προφήτιδος, οἱ Δελφοὶ νεωκόρον ἐποίησαν· ὁ δὲ ἀγνοῶν ἐδούλευσε τῷ πατρί. Ἀπόλλων δὲ χρησομένῳ τῷ Ξούθῳ περὶ παιδογονίας, δῶρον ἔδωκε τὸν αὐτοῦ ϗ τῆς Κρεούσης Ἴωνα καλούμενον, τὸν πρὶν αὐτῷ δουλεύσαντα. Ἡ μὲν μήτηρ ἀγνοοῦσα, ἐπιβουλεύει τῷ παιδὶ αὐτῆς· καταληφθεῖσα δὲ, θανατοῦσθαι κατὰ τὸν νόμον ἤμελλεν· ἐνταῦθα δὲ ἀναγνωρισμοῦ γενομένου ἡδέως τὸ δρᾶμα ἀποτελεῖται. Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Δελφοῖς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΥ.

Ἡρακλῆς γήμας Μεγάραν τὴν Κρέοντος, παῖδας ἐξ αὐτῆς ἐγέννησε· καταλιπὼν δὲ τούτους ἐν ταῖς Θήϐαις, αὐτὸς εἰς Ἄργος ἦλθεν, Εὐρυσθεῖ τοὺς ἄθλους ἐκπονήσων· πάντων δὲ περιγενόμενος, ἐπὶ πᾶσιν εἰς ᾅδου κατῆλθε ϗ πολὺν ἐκεῖ διατρίψας χρόνον, δόξαν ἀπέλιπε παρὰ τοῖς ζῶσιν, ὡς εἴη τεθνηκώς· στασιάσαντες δὲ οἱ Θηϐαῖοι πρὸς τὸν δυνάστην Κρέοντα, Λύκον ἐκ τῆς Εὐϐοίας κατήγαγον ——

Ὁ ΤΟΥ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΩΝ.

Τὰ τοῦ Δράματος

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ἙΡΜΗΣ.

ΙΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ἐκ θεραπαινίδων ΚΡΕΟΥΣΗΣ.

ΚΡΕΟΥΣΑ.

ΞΟΥΘΟΣ.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ ΚΡΕΟΥΣΗΣ.

ΠΥΘΙΑ, ἤτοι προφῆτις.

ἈΘΗΝΑ.

Προλογίζει δὲ ὁ Ἑρμῆς.

I O N.

MERCURIUS.

IAMBI.

ATLAS ille ferreis humeris coelum,
Deorum antiquam domum, terens, *ex* Dearum
Una genuit Maiam, quae me genuit
Mercurium, maximo Jovi Deorum nuncium. Venio
Autem *in* hanc Delphorum terram, ubi umbilicum
Supra medium ſedens Phoebus canit hominibus
Praeſentia et futura vaticinans ſemper.
Eſt enim non obſcura Graecorum civitas
Ab auream-haſtam-gerente Pallade vocata,
Ubi filiam Erechthei Phoebus nuptiis *ſibi* junxit
Creuſam per vim, quo loco ſeptentrionalia ſaxa,
Palladis ſub arce Athenienſium tutricis,
Macras vocant domini terrae Atticae.
Inſcio vero patre, ſic enim deo placuit,
Tulit onus ventris: poſtquam vero tempus venit,
Pariens domi puerum, abſportavit infantem
In idem antrum, ubi concubuit cum deo,

Ι Ω Ν.

ʽΕ Ρ Μ Η Σ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ʼΑΤΛΑΣ, ὁ χαλκέοισι νώτοις ὐρανὸν,
Θεῶν παλαιὸν οἶκον, ἐκτρίβων, θεῶν
Μιᾶς ἔφυσε Μαῖαν, ἥ μʼ ἐγείνατο
ʽΕρμῆν, μεγίςῳ Ζηνὶ δαιμόνων λάτριν.
ʽΗκω δὲ Δελφῶν τήνδε γῆν, ἵνʼ, ὀμφαλὸν
Μέσον καθίζων, Φοῖβος ὑμνῳδεῖ βροτοῖς
Τά τʼ ὄντα καὶ μέλλοντα θεσπίζων ἀεί.
ʼΕςὶν γὰρ ὐκ ἄσημος ʽΕλλήνων πόλις,
Τῆς χρυσολόγχυ Παλλάδος κεκλημένη,
Οὗ παῖδʼ ʼΕρεχθέως Φοῖβος ἔζευξεν γάμοις
Βίᾳ Κρέυσαν, ἔνθα προσβόῤῥυς πέτρας
Παλλάδος ὑπʼ ὄχθῳ τῆς ʼΑθηναίων χθονὸς,
Μακρὰς καλοῦσι γῆς ἄνακτες ʼΑτθίδος.
ʼΑγνῶς δὲ πατρὶ, τῷ θεῷ γὰρ ἦν φίλον,
Γαςρὸς διήνεγκʼ ὄγκον· ὡς δʼ ἦλθε χρόνος,
Τεκοῦσʼ ἐν οἴκοις παῖδʼ, ἀπήνεγκε βρέφος
Εἰς ταυτὸν ἄντρον, ὗπερ ηὐνάσθη θεῷ

Κρέȣσα, κἀκτίθησιν, ὡς θανȣ́μενον,
Κοίλης ἐν ἀντίπηγος εὐτρόχῳ κύκλῳ,
Προγόνων νόμον σώζȣσα, τοῦ τε γηγενοῦς
Ἐριχθονίȣ· κείνῳ γὰρ ἡ Διὸς κόρη
Φρȣρὼ παραζεύξασα, φυλακὰς σώματος,
Δισσὼ δράκοντε, παρθένοις Ἀγραυλίσι
Δίδωσι σώζειν· ὅθεν Ἐρεχθείδαις ἐκεῖ
Νόμος τίς ἐςιν, ὄφεσιν ἐν χρυσηλάτοις
Τρέφειν τέκν'· ἀλλ', ἣν εἶχε, παρθένος χλιδὴν
Τέκνῳ προσάψασ' ἔλιπεν, ὡς θανȣμένῳ.
Καί μ', ὢν ἀδελφὸς, Φοῖβος αἰτεῖται τάδε·
Ὦ σύγγον', ἐλθὼν λαὸν εἰς αὐτόχθονα
Κλεινῶν Ἀθηνῶν, οἶσθα γὰρ θεᾶς πτόλιν,
Λαβὼν βρέφος νεογνὸν ἐκ κοίλης πέτρας
Αὐτῷ σὺν ἄγγει, σπαργάνοισί θ', οἷς ἔχει,
Ἔνεγκ' ἀδελφῷ τἀμὰ πρὸς χρηςήρια,
Καὶ θὲς πρὸς αὐταῖς εἰσόδοις δόμων ἐμῶν.
Τὰ δ' ἄλλ', ἐμὸς γάρ ἐςιν, ὡς εἰδῇς, ὁ παῖς,
Ἡμῖν μελήσει· Λοξίᾳ δ' ἐγὼ χάριν
Πράσσων ἀδελφῷ, πλεκτὸν ἐξάρας κύτος
Ἤνεγκα, καὶ τὸν παῖδα κρηπίδων ἔπι
Τίθημι ναοῦ τοῦδ', ἀναπτύξας κύτος
Εἰλικτὸν ἀντίπηγος, ὡς ὁρᾷθ' ὁ παῖς.

Creuſa, et exponit ut moriturum
In rotundo orbe cavae ciſtae,
Majorum morem ſervans, et terrigenae
Erichthonii. Illi enim Jovis filia
Cuſtodes cum adjunxiſſet, corporis tutamina,
Duos dracones, Agrauli natis
Dedit ſervandum. Unde Erechthidis illic
Mos quidam eſt in ſerpentibus auratis alere
Liberos. Sed ea, quae habebat virgo ornamenta,
Filio appendens reliquit, tanquam morituro.
Ibi me Phoebus frater haec rogat:
O frater, profectus ad indigenam populum
Inclytarum Athenarum, noſti enim, Deae urbem,
Accipiens infantem recens natum cava petra
Cum ipſo vaſe et faſciis, quas habet,
Portato *mihi* fratri *tuo* ad mea oracula,
Et ponito in ipſo introitu mearum aedium.
Reliqua vero, hic enim puer meus eſt, ut ſcias,
Mihi erunt curae. Apollini vero beneficium ego
Praeſtans fratri, contextum calathum tollens
Detuli, et infantem ſuper crepidinem
Templi hujus pono, aperiens calathum
Circularem arculae, ut videretur infans.

Solis autem orbe oriente, caſu
Sacerdos ingreſſa eſt templum Dei,
Oculiſque conjectis in infantem puerum,
Mirata eſt, ſiquae Delphica puella auſa eſſet
Clandeſtinum partum in Dei projicere domum.
Volebat antem extrudere extra ſacrum limen,
Miſeratione tamen omiſit crudelitatem, et Deus
Adjutor erat puero, ne ejiceretur domo.
Suſceptum autem ipſum alit, patrem vero *ejus*
Phoebum *eſſe* neſcit, neque matrem, *ex* qua natus eſt:
Et puer quoque ipſe parentes *ſuos* non novit.
Juvenis igitur exiſtens, circa victum ex aris datum
Vagabatur ludens : ubi vero evaſit in virum,
Delphi ipſum fecerunt cuſtodem auri ipſius Dei,
Et fidelem quaeſtorem omnium : in templo vero
Dei vivit hucuſque ſemper honeſtam vitam.
Creuſa vero, qua pepererat hunc adoleſcentem,
Xutho nubit, tali caſu ;
Erat Athenienſibus, et Chalcodontidis, qui
Euboicam terram inhabitant, bellica tempeſtas,
Qua ſimul tolerata, ſimulque ferro confecta,
Nuptiarum Creuſae dignitatem accepit,
Non indigena exiſtens, ſed ex Æolo Jovis filio

Κυρεῖ δ', ἀνιππεύοντος ἡλίȣ κύκλῳ,
Προφῆτις εἰσϐαίνȣσα μαντεῖον θεοῦ·
Ὄψιν δὲ προσϐαλοῦσα παιδὶ νηπίῳ,
Ἐθαύμασ', εἴ τις Δελφίδων τλαίη κόρη
Λαθραῖον ὠδῖν' εἰς θεοῦ ῥῖψαι δόμον.
Ὑπὲρ δὲ θυμέλας διορίσαι πρόθυμος ἦν·
Οἴκτῳ δ' ἀφῆκεν ὠμότητα· καὶ θεὸς
Συνεργὸς ἦν τῷ παιδὶ, μὴ 'κπεσεῖν δόμων.
Τρέφει δέ νιν λαϐοῦσα· τὸν σπείραντα δὲ
Οὐκ οἶδε Φοῖϐον, οὐδὲ μητέρ', ἧς ἔφυ·
Ὁ παῖς τε τȣ̀ς τεκόντας ȣ̓κ ἐπίςαται.
Νέος μὲν οὖν ὢν, ἀμφὶ βωμίȣς τροφὰς
Ἠλᾶτ' ἀθύρων· ὡς δ' ἀπηνδρώθη δέμας,
Δελφοί σφ' ἔθεντο χρυσοφύλακα τοῦ θεοῦ,
Ταμίαν τε πάντων πιςόν· ἐν δ' ἀνακτόροις
Θεοῦ καταζῇ δεῦρ' ἀεὶ σεμνὸν βίον.
Κρέȣσα δ', ἡ τεκοῦσα τὸν νεανίαν,
Ξȣ́θῳ γαμεῖται συμφορᾶς τοιᾶσδ' ὕπο·
Ἦν ταῖς Ἀθήναις, τοῖς τε Χαλκοδοντίδαις,
Οἳ γῆν ἔχȣσ' Εὐϐοΐδα, πολέμιος κλύδων·
Ὃν συμπονήσας, καὶ ξυνεξελὼν δορὶ,
Γάμων Κρεȣ́σης ἀξίωμ' ἐδέξατο,
Οὐκ ἐγγενὴς ὢν, Αἰόλȣ δὲ τοῦ Διὸς

Γεγὼς Ἀχαιός· χρόνια δὲ σπείρας λέχη,
Ἄτεκνός ἐστι, καὶ Κρέουσ'· ὧν οὕνεκα
Ἥκουσι πρὸς μαντεῖ' Ἀπόλλωνος τάδε,
Ἔρωτι παίδων· Λοξίας δὲ τὴν τύχην
Εἰς τοῦτ' ἐλαύνει, κοὐ λέληθεν, ὡς δοκεῖ.
Δώσει γὰρ, εἰσελθόντι μαντεῖον τόδε,
Ξούθῳ, τὸν αὑτοῦ παῖδα, καὶ πεφυκέναι
Κείνου σφε φήσει, μητρὸς ὡς ἐλθὼν δόμους
Γνωσθῇ Κρεούσῃ· καὶ γάμοι τε Λοξίου
Κρυπτοὶ γένωνται, παῖς τ' ἔχῃ τὰ πρόσφορα.
Ἴωνα δ' αὐτὸν, κτίστορ' Ἀσιάδος χθονὸς,
Ὄνομα κεκλῆσθαι θήσεται καθ' Ἑλλάδα.
Ἀλλ' εἰς δαφνώδη γύαλα βήσομαι τάδε,
Τὸ κρανθὲν ὡς ἂν ἐκμάθω παιδὸς πέρι.
Ὁρῶ γὰρ ἐκβαίνοντα Λοξίου γόνον
Τόνδ', ὡς πρὸ ναοῦ λαμπρὰ θῇ πυλώματα,
Δάφνης κλάδοισιν· ὄνομα δ', οὗ μέλλει τυχεῖν,
Ἴων' ἐγώ νιν πρῶτος ὀνομάζω θεῶν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ι. Ἅρματα μὲν τάδε λαμπρὰ τεθρίππων
Ἥλιος ἤδη λάμπει κατὰ γῆν,
Ἄστρα δὲ φεύγει πυρὶ τῷδ' αἰθέρος
Εἰς νύχθ' ἱεράν.

Natus, Achaeus. Diu vero, liberis pocreandis dans
Operam, ſobolis expers eſt, et Creuſa. Quamobrem
Veniunt ad haec Apollinis oracula,
Deſiderio ſobolis: Apollo vero fortunam
Huc impulit, nec eſt oblitus *filii*, ut exiſtimatur.
Dabit enim ingredienti templum hoc
Xutho ſuum ipſius filium, et natum eſſe
Ipſum ex illo dicet, ut veniens ad maternam domum
Agnoſcatur a Creuſa, et nuptiae Apollinis
Occultae ſint, et filius habeat quae aequum eſt;
Iona vero ipſum, conditorem Aſiaticae terrae,
Nomine vocari curabit per Graeciam.
Sed in hos lauriferos ſeceſſus ibo,
Ut ediſcam de puero quid ſit ſtatutum.
Video enim egredientem Apollinis filium
Hunc, ut portas ante templum nitidas reddat
Lauri ramis: nomen vero, quod adepturus eſt,
Ionem, ego primus *ipſum* nomino deorum.

ANAPAESTI.

I. Currus quidem ſplendidos quadrigarum
Sol jam per terram ſplendere facit,
Aſtra vero fugiunt hoc igne aetheris
In noctem ſacram.

Parnaſſi vero vertices inacceſſi,
Illucentem diurnum
Currum mortalibus accipiunt.
Myrrhae vero aridae fumus in *ſumma* tecta
Phoebi volat.
Mulier vero ſedet *ſupra* ſacrum tripodem
Delphica, canens Graecis oracula,
Quae Apollo *illi* dederit.
Sed, o Delphici Phoebi miniſtri, *ad*
Caſtaliae limpidos
Ite vortices, puroque rore
Abluti ite *in* templum,
Oſque bene ominans *et* bonum cuſtodite:
Ominaque laeta, cupientibus
Oracula-conſulere,
Lingua fauſta enunciate,
Nos vero labores, quos a puero
Laboramus uſque, ramis lauri,
Et ſacris coronis, veſtibula Phoebi
Pura faciemus, liquidiſque ſolum
Guttis humidum : et greges avium,
Quae laedunt
Sacra donaria, ſagittis meis

Παρνησιάδες δ' ἄβατοι κορυφαὶ,
Καταλαμπόμεναι τὴν ἡμέραν,
Ἀψῖδα βροτοῖσι δέχονται.
Σμύρνης δ' ἀνύδρȣ καπνὸς εἰς ὀρόφους
Φοίβȣ πέτεται.
Θάσσει δὲ γυνὴ τρίποδα ζάθεον
Δελφὶς, ἀείδȣσ' Ἕλλησι βοὰς,
Ἃς ἂν Ἀπόλλων κελαδήσῃ.
Ἀλλ', ὦ Φοίβȣ Δελφοὶ θέραπες,
Τὰς Κασαλίας ἀργυροειδεῖς
Βαίνετε δίνας· καθαραῖς δὲ δρόσοις
Ἀφυδρανάμενοι, ςείχετε ναούς·
Στόμα τ' εὔφημον φρȣρεῖτ' ἀγαθὸν,
Φήμας τ' ἀγαθὰς τοῖς ἐθέλȣσι
Μαντεύεσθαι,
Γλώσσης ἰδίας ἀποφαίνειν.
Ἡμεῖς δὲ πόνȣς, ȣ̓̀ς ἐκ παιδὸς
Μοχθοῦμεν ἀεὶ, πτόρθοισι δάφνης,
Στέφεσίν θ' ἱεροῖς ἐσόδȣς Φοίβȣ
Καθαρὰς θήσομεν, ὑγραῖς τε πέδον
Ῥανίσιν νοτερόν· πτηνῶν τ' ἀγέλας,
Ἃ βλάπτȣσιν
Σέμν' ἀναθήματα, τόξοισιν ἐμοῖς

Φυγάδας θήσομεν· ὡς γὰρ ἀμήτωρ,
Ἀπάτωρ τε, γεγὼς, τὺς θρέψαντας
Φοίϐυ ναὺς θεραπεύω.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Αγ', ὦ νεηθαλὲς, ὦ
Καλλίςας προπόλευμα δάφνας,
Ἃ τὰν Φοίϐυ θυμέλαν
Σαίρεις ὑπὸ ναοῖς,
Κήπων ἐξ ἀθανάτων,
Ἵνα δρόσοι τέγϐουσ' ἱεραὶ,
Τὰν ἀέννοαον παγὰν
Ἐκπροϊεῖσαι,
Μυρσίνας ἱερὰν φόϐαν,
Αἷ σαίρω δάπεδον θεῦ
Παναμέριος ἅμ' ἠελίυ
Πτέρυγι θοῇ,
Λατρεύων τὸ κατ' ἦμαρ.
Ὦ Παιὰν, ὦ Παιὰν,
Εὐαίων, εὐαίων
Εἴης, ὦ Λατῦς παῖ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Καλόν γε τὸν πόνον, ὦ

Fugabimus. Sic enim incerta matre,
Et incerto patre natus, illud, quod me aluit,
Phoebi templum colo.

ANTISTROPHICA.

STROPHE.

Age, o recenter-vireſcens, o
Miniſterium pulcherrimae lauri,
Quae Phoebi ſacrum-pavimentum
Verris ſub templo,
Ex hortis ſacrum natum,
Ubi rores rigant ſacri,
Perennem fontem
Emittentes,
Myrti ſacram comam,
Qua verro ſolum Dei
Per totum diem, cum ſolis
Ala celeri,
Serviens quotidie:
O Paean, o Paean,
Beatus, beatus
Sis, o Latone filii.

ANTISTROPHE.

Honeſtum certe laborem, o

Phoebe, tibi ante aedem ſervio,
Colens oraculorum ſedem.
Praeclarus enim *eſt* iſte labor mihi,
Servam manum praebere Diis,
Non mortalibus at immortalibus,
Glorioſis laboribus exerceri
Non defatigor.
Phoebus *eſt* mihi genitor pater:
Educantem enim *me* praedico.
Beneficentiam vero, patris
Nomine voco
Phoebi, qui *colitur hoc* in templo.
O Paean, o Paean,
Beatus, beatus
Sis, o Latonae fili.

ANAPAESTI.

Sed finiam labores
Lauri lactibus:
Ex aureis vero vaſis projiciam
Terrae fontem,
Quem effundunt Caſtaliae
Vortices, humidam aquam
Projiciens, purus exiſtens a lecto.

Φοιβέ, σοὶ πρὸ δόμων λατρεύω,
Τιμῶν μαντεῖον ἕδραν·
Κλεινὸς δ' ὁ πόνος μοι,
Θεοῖσι δούλαν χέρ' ἔχειν,
Οὐ θνατοῖς, ἀλλ' ἀθανάτοις,
Εὐφάμοις πόνοις μοχθεῖν
Οὐκ ἀποκάμνω.
Φοῖβός μοι γενέτωρ πατήρ·
Τὸν βόσκοντα γὰρ εὐλογῶ.
Τὸν δ' ὠφέλιμον ἐμοὶ πατέρος
Ὄνομα λέγω
Φοίβου τοῦ κατὰ ναόν.
Ὦ Παιὰν, ὦ Παιὰν,
Εὐαίων, εὐαίων
Εἴης ὦ Λατοῦς παῖ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀλλ' ἐκπαύσω γὰρ μόχθους
Δάφνας ὁλκοῖς·
Χρυσέων δ' ἐκ τευχέων ῥίψω
Γαίας παγὰν,
Ἃν ἀποχεύονται Κασταλίας
Δῖναι, νοτερὸν ὕδωρ
Βάλλων, ὅσιος ἀπ' εὐνᾶς ὤν.

Εἴθ' οὕτως ἄρα Φοίβῳ
Λατρεύων μὴ παυσαίμαν,
Ἢ παυσαίμαν ἀγαθᾷ μοίρᾳ.
Ἔα, ἔα·
Φοιτῶσ' ἤδη, λείπουσίν τε
Πτανοὶ Παρνασοῦ κοίτας·
Αὐδῶ μὴ χρίμπτειν θριγκοῖς,
Μήδ' εἰς χρυσήρεις οἴκους.
Μάρψω σ' αὖ τόξοις, ὦ Ζηνὸς
Κῆρυξ, ὀρνίθων γαμφηλαῖς
Ἰσχὺν νικῶν.
Ὅδε πρὸς θυμέλας ἄλλος ἐρέσσει
Κύκνος· οὐκ ἄλλᾳ
Φοινικοφαῆ πόδα κινήσεις;
Οὐδέν σ' ἁ φόρμιγξ ἁ Φοίβου
Σύμμολπος τόξων ῥύσαιτ' ἄν.
Παρά τε πτέρυγας,
Λίμνας τ' ἐπίβα τᾶς Δηλιάδος·
Αἱμάζεις, εἰ μὴ πείσῃ·
Τὰς καλλιφθόγγους ᾠδάς.
Ἔα, ἔα·
Τίς ὅδ' ὀρνίθων καινὸς προσέβα;
Μῶν ὑπὸ θριγκοὺς, εὐναίας

Utinam vero ſic Phoebo
Servire non deſinam,
Aut deſinam bona fortuna.
Eia, eia !
Veniunt jam, et relinquunt
Volucres Parnaſſi cubilia:
Edico ne appropinquetis pinnis,
Neque in aureas aedes.
Feriam te telis, o Jovis
Praeco, avium roſtro curvo
Robur vincens.
Ecce ad atria alius remigat hic
Cycnus. Non alio
Rubentem pedem movebis ?
Nihil te cithara Phoebi
Concentrix *a meis* ſagittis liberabit.
Praeterage alas,
Et paludem in Deliacam defer,
Cruentabo te niſi obtemperes,
Pulchre ſonora carmina.
Eia, eia :
Quaenam haec avis nova acceſſit?
Num ſub pinnis nidum

Ex feſtucis factura ſoboli?
Te vibratio arcebit arcuum.
Non parebis? *Hinc* diſcedens, *in* vorticibus
Alphei liberos procrea,
Aut *in* nemus Iſthmium,
Ut donaria non laedantur,
Et templa Phoebi.
Vereor autem vos interficere,
Quae Deorum voces nunciatis
Hominibus. Quibus vero incumbo laboribus,
Serviam Phoebo, et non deſinam
Meos altores colere.

ANTISTROPHICA.

STROPHE.

C. Non in Athenis numinum plenis
Sunt ornatae columnis aulae
Deorum tantum, neque Agyiaei
Cultus:
Verumetiam apud oraculorum-Interpretem
Latonae filium, geminarum frontium
Viget laeta lux.
I. Ecce hunc aſpice,
Lernaeam Hydram interficit

Καρφηρὰς θήσων τέκνοις;
Ψαλμοί σ᾽ εἴρξουσιν τόξων.
Οὐ πείσῃ; χωρῶν ἐν δίναις
Ταῖς Ἀλφειοῦ, παιδούργει,
Ἢ νάπος Ἴσθμιον,
Ὡς ἀναθήματα μὴ βλάπτηται,
Ναοί θ᾽ οἱ Φοίβου.
Κτείνειν δ᾽ ὑμᾶς αἰδοῦμαι,
Τοὺς θεῶν ἀγγέλλοντας φήμας
Θνατοῖς· οἷς δ᾽ ἔγκειμαι μόθχοις,
Φοίβῳ δουλεύσω, κοὐ λήξω
Τοὺς βόσκοντας θεραπεύων.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α΄.

Χ. Οὐκ ἐν ταῖς ζαθέαις Ἀθάναις
Εὐκίονες ἦσαν αὐλαὶ
Θεῶν μόνον, οὐδ᾽ Ἀγυιάτιδες
Θεραπεῖαι·
Ἀλλά γε καὶ παρὰ Λοξίᾳ
Τῷ Λατοῦς, διδύμων προσώ-
πων καλλίφαρον φῶς.
Ι. Ἰδοὺ, τάνδ᾽ ἄθρησον,
Λερναῖον Ὕδραν ἐναίρει

Χρυσέαις ἅρπαις ὁ Διὸς παῖς.
Φίλα, πρόσιδ' ὄσσοισιν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Ὁρῶ. Ι. Καὶ πέλας ἄλλος αὐτῦ
Παιὸν πυρίφλεκτον αἴρει.
Χ. Τίς ἄρ', ὃς ἐμαῖς μυθεύεται
Παρὰ πήναισιν;
Ι. Ἀσπιστὰς Ἰόλαος, ὃς,
Κοινοὺς αἰρόμενος πόνους,
Δίῳ παιδὶ συναντλεῖ.
Καὶ μὰν τόνδ' ἄθρησον,
Πτεροῦντος ἔφεδρον ἵππυ·
Τάν πυριπνέυσαν ἐναίρει
Τρισώματον ἀλκάν.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Χ. Παντᾷ τοι βλέφαρον διώκω.
Ι. Σκέψαι κλόνον ἐν τείχεσι
Λαΐνοισι Γιγάντων.
Χ. Ὧδε δερκώμεσθ', ὦ φίλαι.
Ι. Λεύσσεις οὖν ἐπ' Ἐγκελάδῳ
Γοργωπὸν πάλλυσαν ἴτυν;
Χ. Λεύσσω Παλλάδ' ἐμὰν θεόν.
Ι. Τί γὰρ, κεραυνὸν ἀμφίπυρον, ὄμβριμον,

Aureis falcibus Jovis filius.

Contemplare oculis, o Amica.

ANTISTROPHE I.

C. Video. I. Et prope eum alius

Tollit ardentem facem.

C. Quiſnam? An qui mea commemoratur

Inter penſa?

I. Armiger Iolaus, qui

Suscipiens communes labores

Cum Jovis filio exhaurit?

Sed et illum ſpecta,

Inſidentem equo alato, *qui*

Ignes ſpirantem interficit

Tricorporem hoſtem.

STROPHE 2.

C. Undique moveo palpebras.

I. Conſidera pugnam in ſeptis

Saxeis Gigantum.

C. Huc ſpectemus, amicae.

I. Vides igitur eam, quae adverſus Enceladum

Clypeum vertit Gorgoneum?

C. Video Palladem meam Deam.

I. An et fulmen utrinque candens, impetuoſum

Jovis eminus-ferientibus manibus?

C. Video. Hoſtem

Mimantem igne cremat.

Et Bromius alium

Imbellibus hederaceis baculis

Interficit Terrae filium Baccheus.

ANTISTROPHE 2.

C. Te ad templum ſtantem alloquor:

Eſtne fas intrare penetralia

Albo pede?

I. Non *eſt* fas, o hoſpites.

C. Neque

Ex te audiero verbum aliquod?

I. Quid vero cupis?

C. Num vere medium umbilicum

Terrae Phoebi continet templum?

I. Ornatum ſane coronis, et circa *ſunt* Gorgones.

C. Sic etiam fama fert.

I. Si quidem *Deo* placentam immolaſtis ante

Templum, et aliquid *ex* Phoebo ſciſcitari cupitis,

Accedite ad atria; non mactatis vero

Ovibus, ne in templum intrate.

C. Intelligo: Legem igitur Dei

Ἐν Διὸς ἐκηβόλησι χερσὶν;
Χ. Ὁρῶ, τὸν δάϊον
Μίμαντα πυρὶ καταιθαλοῖ.
Καὶ Βρόμιος ἄλλον
Ἀπολέμοισι κισσίνοισι βάκτροις
Ἐναίρει γᾶς τέκνον ὁ Βακχεύς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Σέ τοι τὸν παρὰ ναὸν αὐδῶ,
Θέμις γυάλων ὑπερβῆναι
Λευκῷ ποδί γ';
Ι. Οὐ θέμις, ὦ ξένοι.
Χ. Οὐδ' ἂν
Ἐκ σέθεν ἂν πυθοίμαν αὐδάν;
Ι. Τίνα δὲ θέλεις;
Χ. Ἆρ' ὄντως μέσον ὀμφαλὸν
Γᾶς Φοίβου κατέχει δόμος;
Ι. Στέμμασί γ' ἐνδυτὸς, ἀμφὶ δὲ Γοργόνες.
Χ. Οὕτω καὶ φάτις αὐδᾷ.
Ι. Εἰ μὲν ἐθύσατε πέλανον πρὸ δόμων,
Καί τι πυθέσθαι χρῄζετε Φοίβου,
Πάριτ' εἰς θυμέλας· ἐπὶ δ' ἀσφάκτοις
Μήλοισι, δόμων μὴ πάριτ' εἰς μυχόν.
Χ. Ἔχω μαθοῦσα· θεοῦ δὲ νόμον

Οὐ παραβαίνομεν· ἃ δ' ἐκτὸς, ὄμμα τέρψει.
I. Πάντα θεᾶσθ', ὅτι καὶ θέμις, ὄμμασι.
X. Μεθεῖσαν δεσπόται
Θεοῦ με γύαλα τάδ' εἰσιδεῖν.
I. Δμωαὶ δὲ τίνων κλῄζεσθε δόμων;
X. Παλλάδος ἔνοικα
Τρόφιμα μέλαθρα τῶν ἐμῶν τυράννων·
Παρούσας δ' ἀμφὶ τάδ' ἐρωτᾷς.

ΙΑΜΒΟΙ.

I. Γενναιότης σοι, καὶ τρόπων τεκμήριον
Τὸ σχῆμ' ἔχεις τόδ', ἥτις εἶ ποτ', ὦ γύναι;
Γνοίη δ' ἂν ὡς τὰ πολλὰ γ' ἀνθρώπου πέρι
Τὸ σχῆμ' ἰδών τις, εἰ πέφυκεν εὐγενής.
Ἔα·
Ἀλλ' ἐξέπληξάς μ', ὄμμα συγκλήσασα σὸν,
Δακρύοις θ' ὑγράνασ' εὐγενῆ παρηΐδα,
Ὡς εἶδες ἁγνὰ Λοξίου χρηστήρια.
Τί ποτε μερίμνης εἰς τόδ' ἦλθες, ὦ γύναι;
Οὗ πάντες ἄλλοι, γύαλα λεύσσοντες θεοῦ,
Χαίρουσιν, ἐνταῦθ' ὄμμα σὸν δακρυῤῥοεῖ.
K. Ὦ ξένε, τὸ μὲν σὸν, οὐκ ἀπαιδεύτως ἔχει,
Εἰς θαύματ' ἐλθεῖν δακρύων ἐμῶν πέρι·
Ἐγὼ δ', ἰδοῦσα τοῦσδ' Ἀπόλλωνος δόμους,

Non violabimus. Quae vero *ſunt* extra, oculos
Oblectabunt. I. Oculis *haec* omnia ſpectate, quando
Enim fas *eſt*. C. Miſerunt me domini
Hos ſeceſſus Dei ut viderem.
I. Ancillae vero cujus familiae vocamini?
C. Palladis palatia
Sunt ſedes altrices meorum Dominorum:
De praeſenti vero haec interrogas.

IAMBI.

I. Generoſa quaedam tu, et morum indicium
Hanc ſpeciem habet, quaecunque tandem ſis, o
Mulier. De homine enim plerumque judicarit
Speciem *ejus* conſpicatus quis, an ſit generoſus.
Age:
Sed attonitum me reddidiſti, tuos oculos claudens,
Lacrymiſque rigans generoſas genas,
Poſtquam aſpexiſti Apollinis templa.
Curnam in iſtam ſolitudinem veniſti, o mulier?
Ubi omnes allii, penetralia cernentes Dei,
Laetamur, hic tuus oculus lacrymas fundit.
C. O hoſpes, hoc quidem tuum non eſt abſurdum,
Quod in admirationem veneris ob meas lacrymas.
Ego vero, contemplata hanc Apollinis aedem,

Memoriam antiquam remenſa ſum quandam,
Domi autem mentem hubui quamvis hic eſſem
Praeſens. O miſerae mulieres ; o facinora
Deorum ; quid igitur ? quo juſtitiam remittemus,
Si dominantium injuriis pereamus ?
I. Quam *ob* rem occulte deſpondes animum, mulier ?
C. Nihil. Arcum remiſi : caetera vero
Egoque taceo, et tu ne cures amplius. I. Quae
Vero es ? Unde terrarum venis ? ex qua patria
Es nata ? quo nomine te vocari a nobis oportet ?
C. Creuſa quidem mihi nomen *eſt*, ex Erechtheo vero
Nata ſum, patria vero *eſt* Athenienſium civitas.
I. O inclytam habitans urbem, et a generoſis
Educata parentibus, ut te admiror, mulier !
C. Hactenus, o hoſpes, nec ulterius felices ſumus.
I. Per Deos *dic*, verane quae memorantur a mortalibus?
C. Quam rem interrogas, o hoſpes ? ſcire cupio.
I. Pater avus patris tui ex terrane ortus eſt ?
C. Erichthonius quidem ; ſed genus me non juvat.
I. Num et ipſum Minerva ex terra ſuſtulit ?
C. Invirgineas manus, quamvis eum non peperiſſet.
Tradiditne vero *eum*, ſicut in pictura ſingitur ?
C. Filiabus Cecropis ſervandum, non conſpectum.

Μνήμην παλαιὰν ἀνεμετρησάμην τινά·
Οἴκοι δὲ τὸν νοῦν ἔχον, ἐνθάδ' οὖσά πȣ.
Ὦ τλήμονες γυναῖκες, ὦ τολμήματα
Θεῶν· τί δῆτα, ποῖ δίκην ἀνήσομεν,
Εἰ τῶν κρατούντων ἀδικίαις ὀλοίμεθα;
Ι. Τί χρῆμ' ἀνερεύνητα δυσθυμῇ, γύναι;
Κ. Οὐδέν· μεθῆκα τόξα· τἀπὶ τῷδε δὲ,
Ἐγώ τε σιγῶ, καὶ σὺ μὴ φρόντιζ' ἔτι.
Ι. Τίς δ' εἶ; πόθεν γῆς ἦλθες; ἐκ ποίας πάτρας
Πέφυκας; ὄνομα τί σε καλεῖν ἡμᾶς χρεών;
Κ. Κρέȣσα μέν μοι τȣ̈νομ'· ἐκ δ' Ἐρεχθέως
Πέφυκα· πατρὶς γῆ δ' Ἀθηναίων πόλις.
Ι. Ὦ κλεινὸν οἰκοῦσ' ἄστυ, γενναίων τ' ἄπο
Τραφεῖσα πατέρων, ὥς σε θαυμάζω, γύναι.
Κ. Τοσαῦτα κεὐτυχοῦμεν, ὦ ξέν', οὐ πέρα.
Ι. Πρὸς θεῶν ἀληθῶς, ὡς μεμύθευται βροτοῖς.
Κ. Τί χρῆμ' ἐρωτᾷς, ὦ ξέν', ἐκμαθεῖν θέλω.
Ι. Ἐκ γῆς πατρός σȣ πρόγονος ἔβλαστεν πατήρ;
Κ. Ἐριχθόνιός γε· τὸ δὲ γένος μ' ȣ̓κ ὠφελεῖ.
Ι. Ἦ καί σφ' Ἀθάνα γῆθεν ἐξανείλετο;
Κ. Εἰς παρθένȣς γε χεῖρας, ȣ̓ τεκοῦσά νιν.
Ι. Δίδωσι δ', ὥσπερ ἐν γραφῇ νομίζεται;
Κ. Κέκροπός γε σώζειν παισὶν ȣ̓χ ὁρώμενον.

Ι. Ἤκουσα λῦσαι παρθένους τεῦχος θεᾶς.
Κ. Τοίγαρ θανοῦσαι σκόπελον ἥμαξαν πέτρας.
Ι. Εἶεν·
Τί δαί τόδ'; ἆρ' ἀληθὲς, ἢ μάτην λόγος;
Κ. Τί χρῆμ' ἐρωτᾷς; καὶ γὰρ οὐ κάμνω χολῇ.
Ι. Πατὴρ Ἐρεχθεὺς σὰς ἔθυσε συγγόνους;
Κ. Ἔτλη πρὸ γαίας σφάγια παρθένους κτανεῖν.
Ι. Σὺ δ' ἐξεσώθης πῶς κασιγνήτων μόνη;
Κ. Βρέφος νεογνὸν μητρὸς ἦν ἐν ἀγκάλαις.
Ι. Πατέρα δ' ἀληθῶς χάσμα σὸν κρύπτει χθονός;
Κ. Πληγαὶ τριαίνης Ποντίου σφ' ἀπώλεσαν.
Ι. Μακραὶ δὲ χῶρος ἔστ' ἐκεῖ κεκλησμένος;
Κ. Τί δ' ἱστορεῖς τόδ'; ὥς μ' ἀνέμνησας τινός.
Ι. Τιμᾷ σφε Πύθιος, ἀστραπαί τε Πύθιαι;
Κ. Τιμᾷ, τιμᾷ, ὡς μή ποτ' ὤφελόν σ' εἰσιδεῖν.
Ι. Τί δὲ, στυγεῖς σὺ τοῦ θεοῦ τὰ φίλτατα;
Κ. Οὐδέν· ξέν', οἶδ' ἄντροισιν αἰσχύνην τινά.
Ι. Πόσις δὲ τίς σ' ἔγημ' Ἀθηναίων, γύναι;
Κ. Οὐκ ἀστὸς, ἀλλ' ἐπακτὸς ἐξ ἄλλης χθονός.
Ι. Τίς; εὐγενῆ νιν δεῖ πεφυκέναι τινά.
Κ. Ξοῦθος πεφυκὼς Αἰόλου, Διός τ' ἄπο.

I. Audivi virgines ſolviſſe arcam deae.

C. Ideo mortuae cruentarunt patris rupem.

I. Age: quid autem?

Eſtne verum hoc, an falſo rumor *circumfertur?*

C. Quidnam interrogas? non enim ocio deſtituor.

I. Pater *tuus* Erechtheus mactavitne tuas ſorores?

C. Auſus eſt mactare *Virgines* victimas pro patria.

I. Quomodo vero tu ſola ſororum ſervata es?

C. Infans recens-nata matris eram in ulnis.

I. Patrem vero tuum verene hiatus terrae occultat?

C. Ictus tridentis Neptuni ipſum perdiderunt.

I. Locus vero iſtic eſt nuncupatus Macrae?

C. Quid vero interrogas hoc? ut mihi revocaſti in
Memoriam quiddam? I. Honorat illum *locum* Pythius,
Et fulgura Pythia? C. Honorat, Quid in memoriam
revocas? Utinam nunquam illum locum
Aſpexiſſem. I. Quid vero? Odiſti tu Deo gratiſſima
Loca? C. Nequaquam. Dedecus quoddam
Admiſſum in illis antris ſcio. I. Maritus vero quis te
Duxit Athenienſium, mulier? C. Non civis, ſed
advena ex aliena terra.

I. Quis? nobilem aliquem ipſum fuiſſe oportet.

C. Xuthus, ab Æolo Joveque genus trahens.

I. Et quomodo peregrinus exiſtens te indigenam
Exiſtentem habuit? C. Euboea quaedam regio Athenis
Eſt vicina. I. Humidis, ut aiunt, limitibus terminata.
C. Hanc debellavit *cum* Cecropidis communi Marte.
I. Veniens auxiliator deinde te duxit uxorem?
C. Dotem belli, pugnaeque praemium accipiens.
I. Cum viro autem venis, an ſola, *ad haec* oracula?
C. Cum viro: *Ille* vero delubrum adiit Trophonii
I. Utrum ſpectator, an vaticinii cauſa?
Illiuſque, Phoebique reſponſum unum ſcire cupiens.
I. Num pro terrae frugibus venitis, an de liberis?
C. Sine liberis ſumus, quamvis diuturnam lecti
Conſuetudinem habentes. I. Nec quidquam unquam
Peperiſti; ſed ſine liberis es? C. Phoebus novit
Meam ſterilitatem. I. O miſera, quae caeteris *in*
rebus cum ſis felix, *in hac* non es felix!
C. Tu vero quiſnam es? Ut tuam matrem judico
Beatam! I. Dei vocor ſervus, et ſum, o mulier.
C. Donariumne civitatis, an ab aliquo venditus?
I. Non ſcio, niſi hoc unum, Apollinis vocor. C. Nos
Igitur, o hoſpes, te quoque viciſſim miſeramur. I. Ut
Qui neſciam, quae me peperit, et ex quo natus ſim.
Habitaſne in iſtis templis, vel in *aliqua* domo?

Ι. Καὶ πῶς ξένος σ' ὢν ἔσχεν οὖσαν ἐγγενῆ;
Κ. Εὔβοι' Ἀθήναις ἐστί τις γείτων πόλις.
Ι. Ὅροις ὑγροῖσιν, ὡς λεγοῦσ', ὡρισμένη;
Κ. Ταύτην ἔπερσε Κεκροπίδαις κοινῷ δορί.
Ι. Ἐπίκȣρος ἐλθὼν, κᾆτα σὸν γαμεῖ λέχος;
Κ. Φερνάς γε πολέμȣ, καὶ δορὸς λαβὼν γέρας.
Ι. Σὺν ἀνδρὶ δ' ἥκεις, ἢ μόνη, χρηστήρια;
Κ. Σὺν ἀνδρί· σηκοὺς δ' ἐνστρέφει Τροφωνίȣ.
Ι. Πότερα θεατὴς, ἢ χάριν μαντευμάτων;
Κ. Κείνȣ τε, Φοίβȣ θ', ἓν θέλων μαθεῖν ἔπος.
Ι. Καρποῦ δ' ὑπὲρ γῆς ἥκετ', ἢ παίδων πέρι;
Κ. Ἄπαιδές ἐσμεν, χρόνι' ἔχοντ' εὐνήματα.
Ι. Οὐδ' ἔτεκες ȣ̓δὲν πώποτ', ἀλλ' ἄτεκνος εἶ;
Κ. Ὁ Φοῖβος οἶδε τὴν ἐμὴν ἀπαιδίαν.
Ι. Ὦ τλῆμον, ὡς, τἄλλ' εὐτυχȣ̃σ', ȣ̓κ εὐτυ-
χεῖς.
Κ. Σὺ δ' εἶ τις; ὥς σȣ τὴν τεκȣ̃σαν ὤλβισα.
Ι. Τȣ̃ θεȣ̃ καλȣ̃μαι δȣ̃λος, εἰμί τ', ὦ γύναι.
Κ. Ἀνάθημα πόλεως, ἤ τινος πραθεὶς ὕπο;
Ι. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν, Λοξίȣ κελήμεθα.
Κ. Ἡμεῖς σ' ἄρ' αὖθις, ὦ ξέν', ἀντοικτείρομεν.
Ι. Ὡς μὴ εἰδόθ', ἥτις μ' ἔτεκεν, ἐξότȣ τ' ἔφυν.
Κ. Ναοῖσι δ' οἰκεῖς τοῖσδέ γ', ἢ κατὰ στέγας;

Ι. Ἅπαν θεοῦ μοι δῶμ', ἵν' ἂν λάβῃ μ' ὕπνος.
Κ. Παῖς δ' ὢν ἀφίκου ναὸν, ἢ νεανίας;
Ι. Βρέφος λέγουσιν οἱ δοκοῦντες εἰδέναι.
Κ. Καί τις γάλακτί σ' ἐξέθρεψε Δελφίδων;
Ι. Οὐ πώποτ' ἔγνων μαστόν· ἣ δ' ἔθρεψέ με.
Κ. Τίς, ὦ ταλαίπωρ'; ὡς νοσοῦσ' εὗρον νόσους.
Ι. Φοίβου προφῆτις, μητέρ' ὡς νομίζομεν.
Κ. Εἰς δ' ἄνδρ' ἀφίκου, τίνα τροφὴν κεκτημένος;
Ι. Βωμοί μ' ἔφερβον, οὑπιών τ' ἀεὶ ξένος.
Κ. Τάλαινά σ' ἡ τεκοῦσ', ἥτις ποτ' ἦν ἄρα.
Ι. Ἀδίκημα τοῦ γυναικὸς ἐγενόμην ἴσως.
Κ. Ἔχεις δὲ βίοτον; εὖ γὰρ ἤσκησαι πέπλοις.
Ι. Τοῖς τοῦ θεοῦ κοσμούμεθ', ᾧ δουλεύομεν.
Κ. Οὐδ' ᾖξας εἰς ἔρευναν ἐξευρεῖν γονάς;
Ι. Ἔχω γὰρ οὐδὲν, ὦ γύναι, τεκμήριον.
Κ. Φεῦ·
Πέπονθέ τις σῇ μητρὶ ταῦτ' ἄλλη γυνή.
Ι. Τίς; εἶπον· εἴ μοι ξυλλάβῃ, χαίροιμεν ἄν.
Κ. Ἧς οὕνεκ' ἦλθον δεῦρο, πρὶν πόσιν μολεῖν.
Ι. Ποιόν τι χρῄζουσ', ὡς ὑπουργήσω, γύναι;
Κ. Μάντευμα κρυπτὸν δεομένη Φοίβου μαθεῖν.
Ι. Λέγοις ἄν· ἡμεῖς τἄλλα προξενήσομεν.

I. Ubivis *eſt* mihi domus, ubi me ſomnus occuparit.
C. Puerne exiſtens *in hac* templum veniſti, an
Adoleſcens? I. Infantem *veniſſe* dicunt, qui ſcire
Putantur. C. Quae vero te lacte enutrivit ex Delphicis?
I. Nunquam cognovi mammam: Quae vero me aluit.
C. Quaenam, o aerumnoſe? Ut laborans inveni
Morbum! I. Phoebi ſacerdos, matris loco habemus.
C. Veniſti vero ad virilem aetatem quam educationem
Adeptus? I. Arae me aluerunt, et ſemper-accedens
Hoſpes. C. Miſera, te quae peperit, quaecunque
Fuerit tandem. I. Fortaſſe fui probrum alicujus
Mulieris. C. Habeſne Opes? bene enim ornatus es
Veſtibus. I. Dei *donis* ornamur, cui ſervimus.
C. Non contendiſti ad inquiſitionem, ut invenires *tuos*
Parentes? I. Nullum enim indicium, o mulier habeo.
C. Heu! quaedam
Alia mulier paſſa eſt eadem cum tua matre.
I. Quaenam? Dic: ſi mihi operam commodaris,
Laetaremur. C. *Illa;* cujus cauſa veni huc, priusquam
Accedat maritus. I. Quamnam *rem* cupiens, ut *tibi*,
Mulier, inſerviam? C. Oraculum occultum ex
Phoebo cupiens cognoſcere.
I. Dic. Nos caetera procurabimus. C. Audi

Jam *meum* ſermonem ; ſed nos pudet *haec dicere.*
I. Ergo nihil ages. Dea ignava eſt *verecundia.*
C. Quaedam mea amica dicit ſe concubuiſſe cum
Phoebo. I. An mulier cum deo? ne dixeris, o
Hoſpes. C. Et puerum peperit Deo clam patre.
I. Non eſt: hominis ſtuprum diſſimulat.
C. *Imp* quod inquit ipſa, id etiam eſt paſſa infelix.
I. Quid agens, ſiquidem deo juncta fuit?
C. Filium, quem peperit, expoſuit foras.
I. Hic filius expoſitus ubi eſt ? aſpicitne lucem ?
C. Nemo ſcit: et *ob* haec *ipſa* oraculum conſulo.
I. Si igitur non amplius ſupereſt, quomodo periit?
C. Putat beſtias interfeciſſe illum miſerum.
I. Quonam indicio utens cognovit hoc ? C. Cum
Veniſſet *eo,* ubi eum expoſuerat, non invenit iterum.
I. Erantne aliquae ſtillae ſanguinis in via?
C. Negat, quamvis diligenter ſolum perveſtigavit.
I. Quod vero tempus ab interfecto puero elapſum eſt?
C. Haberet eandem menſuram aetatis, quam tu, ſi
Viveret. I. Injuria afficit *eam* Deus: mater vero *eſt*
Miſera. C. Nunquam deinde genuit aliam ſobolem.
I. Quid vero ſi furtim ſublatum Phoebus ipſum alat?
C. Gaudens de re communi ſolus, non facit juſte.

Κ. Ἄκουε δὴ τὸν μῦθον· ἀλλ' αἰδούμεθα.
Ι. Οὔτ' ἆρα πράξεις οὐδέν· ἀργὸς ἡ θεός.
Κ. Φοίβῳ μιγῆναί φησί τις φίλων ἐμῶν.
Ι. Φοίβῳ γυνὴ γεγῶσα; μὴ λέγ', ὦ ξένη.
Κ. Καὶ παῖδά γ' ἔτεκε τῷ θεῷ λάθρα πατρός.
Ι. Οὐκ ἔστιν· ἀνδρὸς ἀδικίαν αἰσχύνεται.
Κ. Ὅ φησιν αὐτή, καὶ πέπονθεν ἄθλια.
Ι. Τί χρῆμα δράσασ', εἰ θεῷ συνεζύγη;
Κ. Τὸν παῖδ', ὃν ἔτεκεν, ἐξέθηκε δωμάτων.
Ι. Ὁ δ' ἐκτεθεὶς παῖς, ποῦ 'στιν; εἰσορᾷ φάος;
Κ. Οὐκ οἶδεν οὐδείς· ταῦτα καὶ μαντεύομαι.
Ι. Εἰ δ' οὐκέτ' ἐστι, τίνι τρόπῳ διεφθάρη;
Κ. Θῆράς σφε τὸν δύστηνον ἐλπίζει κτανεῖν.
Ι. Ποίῳ τόδ' ἔγνω χρωμένη τεκμηρίῳ;
Κ. Ἐλθοῦσ', ἵν' αὐτὸν ἐξέθηκ', οὐχ εὗρ' ἔτι.
Ι. Ἦν δὲ σταλαγμὸς ἐν στίβῳ τις αἵματος;
Κ. Οὔ φησι· καίτοι πόλλ' ἐπεστράφη πέδον.
Ι. Χρόνος δὲ τίς τῷ παιδὶ διαπεπραγμένῳ;
Κ. Σοὶ ταὐτὸν ἥβης, εἴπερ ἦν, εἶχ' ἂν μέτρον.
Ι. Ἀδικεῖ νιν ὁ θεός· ἡ τεκοῦσα δ' ἄθλια.
Κ. Οὔκουν ἔτ' ἄλλον ὕστερον τίκτει γόνον.
Ι. Τί δ', εἰ λάθρα νιν Φοῖβος ἐκτρέφει λαβών;
Κ. Τὰ κοινὰ χαίρων, οὐ δίκαια δρᾷ μόνος.

Ι. Οἴμοι· προσῳδὸς ἡ τύχη τῷ 'μῷ πάθει.
Κ. Καί σ', ὦ ξέν', οἶμαι μητέρ' ἀθλίαν ποθεῖν.
Ι. Καὶ μή γ' ἐπ' οἶκτόν μ' ἔξαγ', οὗ λελήσμεθα.
Κ. Σιγῶ· πέραινε δ', ὧν σ' ἀνιστορῶ πέρι.
Ι. Οἶσθ' οὖν ὃ κάμνει τοῦ λόγου μάλιστά σοι;
Κ. Τί δ' οὐκ ἐκείνῃ τῇ ταλαιπώρῳ νοσεῖ;
Ι. Πῶς ὁ θεὸς, ὃ λαθεῖν βούλεται, μαντεύσεται;
Κ. Εἴπερ καθίζει τρίποδα κοινὸν Ἑλλάδος.
Ι. Αἰσχύνεται τὸ πρᾶγμα· μὴ 'ξέλεγχέ νιν.
Κ. Ἀλγύνεται δέ γ' ἡ παθοῦσα τῇ τύχῃ.
Ι. Οὐκ ἔστιν, ὅστις σοι προφητεύσει τάδε·
Ἐν τοῖς γὰρ αὐτοῦ δώμασι κακὸς φανεὶς
Φοῖβος, δικαίως τὸν θεμιστεύοντά σοι
Δράσειεν ἄν τι πῆμ'· ἀπαλλάσσου, γύναι·
Τῷ γὰρ θεῷ τἀναντί' οὐ μαντευτέον.
Εἰς γὰρ τοσοῦτον ἀμαθίας ἔλθοιμεν ἂν,
Εἰ τοὺς θεοὺς ἄκοντας ἐκπονήσομεν
Φράζειν, ἃ μὴ θέλουσιν, ἢ προβωμίοις
Σφαγαῖσι μήλων, ἢ δι' οἰωνῶν πτεροῖς.
Ἃ 'ν γὰρ βίᾳ σπεύδωμεν ἀκόντων θεῶν,
Ἀνόνητα κεκτήμεθα τἀγάθ', ὦ γύναι·
Ἃ δ' ἂν διδῶσ' ἑκόντες, ὠφελούμεθα.
Χ. Πολλαί γε πολλοῖς εἰσὶ συμφοραὶ βροτῶν·

I. Heu! congrua eſt fortuna meae calamitati. C. Et
Te, o hoſpes, exiſtimo matrem miſeram deſiderare.
I. Ne me ad dolorem, cujus obliti ſumus, provoces.
C. Taceo: pertexe vero *illa* de quibus interrogo te.
I. Sciſne igitur, quae pars tui laboret maxime?
C. Quid vero non illi miſerae laborat? I. Quomodo
Deus, quod latere cupit, oraculo deteget?
I. Si quidem inſidet communi tripodi Graeciae.
C. Pudet eum hujus rei, ne exquire ab ipſo.
C. Quae vero paſſa eſt, ob hanc dolet.
I. Non eſt, qui tibi vaticinetur iſta.
In ſuo enim templo accuſatus tanquam turpis
Phoebus, juſte eum, qui oracula tibi redderet,
Afficeret aliquo malo. Diſcede, mulier.
Non enim Deo contraria ex oraculo quaerenda
Sunt. In ſummum enim dementiae veniremus,
Si deos invitos cogere vellemus
Dicere quae volunt, aut ante aram factis
Mactationibus ovium, aut per auguria avium.
Quae enim vi urgemus invitis Diis,
Inutilia bona, o mulier, conſequimur,
Quae vero volentes dederint, *illis* juvamur.
C. Multae profecto ſunt multorum mortalium

Calamitates: formae vero *ipſarum inter ſe* differunt.
Unam vero felicem vix unquam inveniet aliquis *in*
Hominum vitam. C. O Phoebe, et illic, et hic non
Juſtus es in illam abſentem, cujus adſunt ſermones.
Tu enim non ſervaſti tuum *filium*, quem oportebat a
Te ſervari: nec interroganti matri, vates exiſtens,
Dices. Ut ſi quidem non ſupereſt amplius; tumuletur
Sepulcro: ſi vero vivit, veniat matri in conſpectum
Tandem. Temere improba omittere decet, ſi a Deo
Prohibemur cognoſcere, quae volumus.
Sed, o hoſpes, video enim generoſum maritum
Xuthum prope accedentem hunc, Trophonii jam
Relicto Antro, dictos ſermones
Taceto apud maritum, ne quod probrum ſuſcipiam,
Miniſtrans arcana, et efferatur ſermo
Non *ita*, ut nos eum explicavimus.
Conditio enim mulierum miſera *eſt* apud viros:
Et bonae inter malas mixtae
Odio habemur: adeo miſerae ſumus.
X. Primum quidem Deus, meorum allo-
quiorum
Accipiens primitias, ſalvus ſit, tuque, o uxor.
Num ſero reverſus te pavore perculi?

Μορφαὶ δὲ διαφέρουσιν· ἓν δ' ἂν εὐτυχὲς
Μόλις ποτ' ἐξεύροι τις ἀνθρώπων βίῳ.
Κ. Ὦ Φοῖβε, κἀκεῖ, κἀνθάδ' οὐ δίκαιος εἶ
Εἰς τὴν ἀποῦσαν, ἧς πάρεισιν οἱ λόγοι.
Σύ γ' οὐκ ἔσωσας τὸν σὸν, ὃν σῶσαί σ' ἐχρῆν.
Οὔθ' ἱστορούσῃ μητρὶ, μάντις ὢν, ἐρεῖς.
Ὡς, εἰ μὲν οὐκέτ' ἐστιν, ὀγκωθῇ τάφῳ·
Εἰ δ' ἐστὶν, ἔλθῃ μητρὸς εἰς ὄψιν ποτέ.
Ἀλλ' ἐᾷν χρὴ τάδ', εἰ πρὸς τοῦ θεοῦ
Κωλυόμεσθα μὴ μαθεῖν, ἃ βούλομαι.
Ἀλλ', ὦ ξέν, εἰσορῶ γὰρ εὐγενῆ πόσιν
Ξοῦθον, πέλας δὴ τόνδε, τὰς Τροφωνίου
Λιπόντα θαλάμας, τοὺς λελεγμένους λόγους
Σίγα πρὸς ἄνδρα, μή τιν' αἰσχύνην λάβω,
Διακονοῦσα κρυπτὰ, καὶ προβῇ λόγος,
Οὐχ ᾗπερ ἡμεῖς αὐτὸν ἐξειλίσσομεν.
Τὰ γὰρ γυναικῶν δυσχερῆ πρὸς ἄρσενας,
Κἂν ταῖς κακαῖσιν αἱ 'γαθαὶ μεμιγμέναι,
Μισούμεθ'· οὕτω δυστυχεῖς πεφύκαμεν.
Ξ. Πρῶτον μὲν ὁ θεὸς, τῶν ἐμῶν προσφθεγμά-
των
Λαβὼν ἀπαρχὰς, χαιρέτω, σύ τ', ὦ γύναι.
Μῶν χρόνιος ἐλθών σ' ἐξέπληξ' ὀῤῥωδίᾳ;

Κ. Οὐδέν γ'· ἀφίκου δ' εἰς μέριμναν· ἀλλά μοι
Λέξον, τί θέσπισμ' ἐκ Τροφωνίου φέρεις,
Παίδων ὅπως νῷν σπέρμα συγκαθήσεται.
Ξ. Οὐκ ἠξίωσε τοῦ θεοῦ προλαμβάνειν
Μάντευμαθ'· ἓν γοῦν εἶπεν, οὐκ ἄπαιδά με
Πρὸς οἶκον ἥξειν, οὐδέ σ', ἐκ χρηστηρίων.
Κ. Ὦ πότνια Φοίβου μῆτερ, εἰ γὰρ αἰσίως
Ἔλθοιμεν· ἅ, τε νῷν συμβόλαια πρόσθεν ἦν,
Ἐς παῖδα τὸν σὸν μεταπέσοι βελτίονα.
Ξ. Ἔσται τάδ'· ἀλλὰ τίς προφητεύει θεοῦ;
Ι. Ἡμεῖς τά γ' ἔξω· τῶν ἔσω δ' ἄλλοις μέλει,
Οἳ πλησίον θάσσουσι τρίποδος, ὦ ξένε,
Δελφῶν ἀριστεῖς, οὓς ἐκλήρωσεν πάλος.
Ξ. Καλῶς· ἔχω δὴ πάνθ', ὅσων ἐχρῄζομεν·
Στείχοιμ' ἂν εἴσω· καὶ γάρ, ὡς ἐγὼ κλύω,
Χρηστήριον πέπτωκε τοῖς ἐπήλυσι
Κοινὸν πρὸ ναοῦ· βουλόμεσθ' ἐν ἡμέρᾳ
Τῇδ', αἰσία γάρ, θεοῦ λαβεῖν μαντεύματα.
Σὺ δ' ἀμφὶ βωμοὺς, ὦ γύναι, δαφνηφόρους,
Λαβοῦσα κλῶνας, εὐτέκνους, εὔχου θεοῖς,
Χρησμούς μ' ἐνέγκειν ἐξ Ἀπόλλωνος δόμων.
Κ. Ἔσται τάδ', ἔσται· Λοξίας δ' ἐὰν θέλῃ
Νῦν ἀλλὰ τὰς πρὶν ἀναλαβεῖν ἁμαρτίας,

C. Non; ſed in ſolicitudinem veniſti: ſed mihi
Dic quodnam oraculum ex Trophonii ſpecu feras,
Ut nobis ſatio liberorum ſuccedat.
X. Non voluit antevertere Dei oraculum:
Unum tantum dixit, me non ſine liberis
Domum rediturum eſſe, neque etiam te ab oraculis.
C. O veneranda Phoebi mater, utinam feliciter
Venerimus *huc*: utinam noſtra commercia quae
Antea fuerunt, cadant meliora in filium tuum.
X. Fient haec. Sed quis eſt *hic* propheta Dei?
I. Nos quidem, quae extra, *ſunt* interna vero alii,
Curant, qui prope tripodem ſedent, hoſpes,
Optimates Delphorum, quos legit ſors.
X. Recte eſt. Habeo igitur omnia, quae cupiebamus.
Ibo intro. Etenim, ut ego audio,
Per ſortem cecidit advenis oraculum
Commune ante templum: volumus die
Hac, fauſta enim *eſt*, dei capere oracula.
Tu vero circa aras, o mulier, laureos
Accipiens ramos, pete a Diis, ut prole-felix
Oraculum ego referam ex templo Apollinis.
C. Erunt haec, erunt: ſi velit autem Apollo
Nunc ſaltem priora ſanare peccata,

Non totus quidem erga nos erit amicus:
Quantum vero vult, eſt enim Deus, accipiam.
I. Quid vero verbis haec hoſpita in Deum
Tectis ſemper convicia jactans obſcure ſignificat?
An amans pro qua conſulit oraculum?
An etiam tacens aliquid *eorum*, quae taceri convenit?
Sed filia haec Erechthei quid mihi
Curae eſt, nulla cognatione juncto? quin aureis
Gutturniis, profectus ad aſperſoria,
Aſperginem emittam. Sed caſtigandus mihi
Phoebus, quid patiens, virgines per vim comprimens,
Prodat, et liberos ſuſcipiens clam, morientes
Negligit. Ne tu haec facias, ſed quando *rerum* es
Dominus, cole virtutem. Etenim quiſquis mortalium
Improbus eſt, *illum* dii puniunt.
Quomodo igitur aequum *eſt* vos, qui leges
Mortalibus ſcripſiſtis, ipſos injuſtitiae reos eſſe:
Si vero, non enim erit, ſed utar *ſermone*, poenas
Dabitis hominibus violentorum connubiorum,
Tu, et Neptunus, et Jupiter, qui in coelo dominatur,
Templa vacua reddetis ſtupra luentes.
Voluptates enim ante modeſtiam ſtudioſe
Sectantes injuſte facitis. Non amplius homines

Ἄπας μὲν ἐ γένοιτ' ἂν εἰς ἡμᾶς φίλος,
Ὅσον ᾗ χρήζῃ, θεὸς γάρ ἐςι, δέξομαι.
I. Τί ποτε λόγοισιν ἡ ξένη πρὸς τὸν θεὸν
Κρυπτοῖσιν αἰεὶ λοιδοροῦσ' αἰνίσσεται;
Ἦτοι φιλοῦσα γ' ἧς ὑπερμαντεύεται,
Ἢ καί τι σιγῶσ', ὧν σιωπᾶσθαι χρεών;
Ἀτὰρ θυγατρὸς τῆς Ἐρεχθέως, τί μοι
Μέλει; προσήκει τ' οὐδας; ἀλλὰ χρυσέαις
Πρόχυσιν, ἐλθὼν εἰς ἀποῤῥαντήρια,
Δρόσον καθήσω· νυθετητέος δέ μοι
Φοῖβος, τί πάσχει, παρθένυς βίᾳ γαμῶν,
Προδίδωσι παῖδας ἐκτεκνύμενος λάθρα,
Θνήσκοντας ἀμελεῖ· μὴ σύ γ'· ἀλλ', ἐπεὶ κρατεῖς,
Ἀρετὰς δίωκε· καὶ γὰρ, ὅςις ὢν βροτῶν
Κακὸς πεφύκῃ, ζημιοῦσιν οἱ θεοί.
Πῶς οὖν δίκαιον, τὺς νόμυς ὑμᾶς βροτοῖς
Γράψαντας, αὐτὺς ἀνομίαν ὀφλισκάνειν;
Εἰ δ', ὐ γὰρ ἔςαι, τῷ λόγῳ δὲ χρήσομαι,
Δίκας βιαίων δώσετ' ἀνθρώποις γάμων,
Σὺ, καὶ Ποσειδῶν, Ζεύς θ', ὃς ὐρανοῦ κρατεῖ,
Ναὺς τίνοντες δ' ἀδικίας κενώσετε.
Τὰς ἡδονάς γὰρ τῆς προμηθίας πάρος
Σπεύδοντες, ἀδικεῖτ'· οὐκέτ' ἀνθρώπυς κακῶς

Λέγειν δίκαιον, εἰ τὰ τῶν θεῶν κακὰ
Μιμέμεθ', ἀλλὰ τοὺς διδάσκοντας τάδε.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Χ. Σὲ, τὰν ὠδίνων λοχίαν,
Εἰλείθυιάν τε ἐμὰν
'Αθάναν ἱκετεύω,
Προμηθεῖ Τιτᾶνι λοχευ-
θεῖσαν κατ' ἀκροτάτας
Κορυφᾶς Διός· ὦ πότνια Νίκα,
Μόλε Πύθιον οἶκον,
'Ολύμπȣ χρυσέων θαλάμων
Πταμένα πρὸς ἀγυιὰς,
Φοιϐήϊος ἔνθα γᾶ,
Μεσόμφαλος ἑςία,
Παραχορευομένῳ τρίποδι
Μαντεύματα κραίνει.
Σὺ, καὶ παῖς ἁ Λατογενὴς,
Δύο θεαὶ, δύο παρθένοι,
Κασίγνηται σεμναὶ τοῦ Φοίϐȣ·
'Ικετεύσατε δ', ὦ κόραι,
Τὸ παλαιὸν 'Ερεχθέως
Γένος εὐτεκνίας χρονίȣ καθαροῖς

Accuſare juſtum *eſt*, ſi Deorum vitia
Imitamur, ſed eos qui docent haec.

EPODICA.

STROPHE.

C. Te, partuum obſtetrix, et
Lucinae expertem adhuc, meam
Minervam obſecro,
Quae a Prometheo Titane
In lucem producta es in ſummis
Verticibus Jovis, o veneranda Victoria
Veni *ad* Pythicam domum,
Olympi *ex* aureis thalamis
Volitans ad plateas,
Ubi Phoebeia terrae
Domus in medio ſita,
Circumſaltata tripode
Oracula perfecta reddit.
Tu, et Latonae filia *Diana*,
Duae deae, duae virgines,
Caſtae ſorores Phoebi,
Supplicate jam, o virgines,
Ut antiquum Erechthei
Genus ſeram foecunditatem puris

Oraculis conſequatur.

ANTISTROPHE.

Eximias enim praebet
Mortalibus faelicitates
Certum praeſidium
Liberorum, quibus foecundae
Accendunt in thalamis
Patriis floridae juventutes;
Haereditarias divitias
Tradituros porro ex parentibus
Aliis adhuc liberis.
Praeſidium enim in adverſis,
Et in proſperis oblectatio,
Armiſque ſolo patrio fert
Salutarem opem.
Mihi quidem et prae divitiis,
Et regiis thalamis fuerint
Educationes ſedulae bonorum liberorum.
Odi vero orbam
Vitam: et ſi cui placet, *hunc* reprehendo.
Cum mediocribus vero facultatibus vitam
Prole-felicem habeam.

EPODUS.

O ſedes Panis, et

Μαντεύμασι κύρσαι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Ὑπερβαλλȣ́σας γὰρ ἔχει
Θνατοῖς εὐδαιμονίας,
Ἀκίνητον ἀφορμὰν
Τέκνων, οἷς ἂν καρποτρόφοι
Λάμπωσιν ἐν θαλάμοις
Πατρίοισι νεανίδες ἧβαι,
Διαδέκτορα πλȣ̃τον
Ὡς ἕξοντές γ' ἐκ πατέρων
Ἑτέροις ἐπὶ τέκνοις.
Ἀλκά τε γὰρ ἐν κακοῖς,
Σύν τ' εὐτυχίαις, φίλον,
Δορί τε γᾷ πατρίᾳ φέρει
Σωτήριον ἀλκάν.
Ἐμοὶ μὲν πλȣ́τȣ τε πάρος,
Βασιλικῶν θαλάμων τ', εἶεν
Τροφαὶ κήδειοι κεδνῶν τέκνων.
Τὸν ἄπαιδα δ' ἀποςυγῶ
Βίον· ᾧ τε δοκεῖ, ψέγω.
Μετὰ δὲ κτεάνων μετρίων βιοτᾶς
Εὔπαιδος ἐχοίμαν.

ΕΠΩΔΟΣ.

Ὦ Πανὸς θακήματα, καὶ

Παραυλίζουσα πέτρα,
Μυχοὶ δαισὶ μακραῖς,
Ἵνα χοροὺς στείβουσι ποδοῖν
Ἀγραύλου κόραι τρίγονοι,
Στάδια χλοερὰ πρὸ Παλλάδος ναῶν,
Συρίγγων ὑπ' αἰόλας
Ἰαχᾶς ὕμνων·
Ὅταν αὐλίοις συρίζῃς,
Ὦ Πᾶν, τοῖσι σοῖς ἐν ἄντροις,
Ἵνα τεκοῦσά τις
Παρθένος, ὦ μελέα, βρέφος Φοίβῳ
Πτανοῖς ἐξώρισεν θοίναν,
Θηρσί τε φονίαν
Δαῖτα, πικρῶν γάμων
Ὕβριν· οὔτ' ἐπὶ κερκίσιν, οὔτε λόγοις,
Φάτιν ἄϊον, εὐτυχίας μετέχειν
Θεόθεν τέκνα θνατοῖς.

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

I. Πρόσπολοι γυναῖκες, αἳ, τῶνδ' ἀμφὶ κρηπίδας δόμων
Θυοδόκων φρούρημ' ἔχουσαι, δεσπότην φυλάσσετε,
Ἐκλέλοιπ' ἤδη τὸν ἱερὸν τρίποδα, καὶ χρηστήριον,
Ξοῦθος, ἢ μίμνει κατ' οἶκον, ἱστορῶν ἀπαιδίαν;

Vicina petra
Cavernoſis Macris,
Ubi choreae pulſant pedibus
Agrauli triplices puellae
Viridia ſtadia, ante Palladis templa,
Fiſtula modulatorum ad varios
Modos hymnorum:
Quando veſpertinus fiſtula-canis,
O Pan, tuis in antris,
Ubi pariens quaedam
Virgo, o miſera, infantem Phoebo,
Expoſuit, epulum volucribus,
Et feris cruentam
Dapem, exorſi connubii
Probrum. Nec inter radios textorios, nec cantilenis
Famam audivi, felicitatis eſſe participes
Liberos *a* Diis genitos mortalibus.

TROCHAEI.

I. Ancillae, quae circa baſim hujus
templi
Sacri cuſtodiam habentes dominum *Xuthum*
Obſervatis, reliquitne jam ſacrum tripodem et
Oraculum Xuthus? an manet in aede interrogans de

Orbitate? C. Intus eſt, o hoſpes, nondum egreſſus
eſt ex hac domo.

Sed tanquam jam egrediatur, harum portarum
Audimus ſtrepitum: atque adeo exeuntem jam
Dominum videre licet. X. O fili, ſalve: nam hoc
exordium loquendi mihi convenit.

I. Salvi ſumus: at tu ſapiens eſto: tumque ambo
bene agemus.

X. De manus tuae mihi oſculum, et complexionem
corporis.

I. Sanuſque es, an, o hoſpes, vertit te in furorem
aliqua Dei noxa?

X. Sanus ſum, chariſſima nactus, ſi cupio contin-
gere.

I. Deſine. Ne *me* contrectans Dei coronas rumpas
manu.

X. Contingam neque vi abduco, ſed invenio quod
Mihi eſt chariſſimum. I. Non recedes *a me*,
priuſquam intra pulmones *tuos meas*
Sagittas recipias? X. Quare vero fugis me, cum
agnoſcas tua chariſſima?

I. Quia amo ad ſanitatem revocare ineptus et
Inſanos heſpites. X. Interfice, et crema: patris
enim tu, ſi *me* occideris, eris infector.

Χ. Ἐν δόμοις ἔς', ὦ ξέν'· οὔπω δῶμ' ὑπερβαίνει τόδε.

Ὡς δ' ἐπ' ἐξόδοισιν ὄντος, τῶνδ' ἀκούομεν πυλῶν
Δοῦπον· ἐξιόντα τ' ἤδη δεσπότην ὁρᾷν πάρα.

Ξ. Ὦ τέκνον, χαῖρ'· ἡ γὰρ ἀρχὴ τοῦ λόγου πρέπουσά μοι.

Ι. Χαίρομεν· σὺ δ' εὐφρόνει γε, καὶ δύ' ὄντ' εὖ πράξομεν.

Ξ. Δὸς χερὸς φίλημά μοι σῆς, σώματός τ' ἀμφιπτυχάς.

Ι. Εὖ φρονεῖς μὲν, ἤ σ' ἔμηνε θεοῦ τις, ὦ ξένε, βλάβη;

Ξ. Σωφρονῶ, τὰ φίλταθ' εὑρὼν, εἰ φιλεῖν ἐφίεμαι.

Ι. Παῦε· μὴ, ψαύσας, τὰ τοῦ θεοῦ ςέμματα ῥήξεις χερί.

Ξ. Ἅψομαι· κοὐ ῥυσιάζω τἀμὰ δ' εὑρίσκω φίλα.

Ι. Οὐκ ἀπαλλάξῃ, πρὶν εἴσω τόξα πνευμόνων λαβεῖν;

Ξ. Ὡς τί δὴ φεύγεις ἐμὲ σαυτοῦ γνωρίσας τὰ φίλτατα;

Ι. Ὀφείλω φρενοῦν ἀμούσους καὶ μεμηνότας ξένους.

Ξ. Κτεῖνε, καὶ πίμπρη· πατρὸς γὰρ, ἢν κτάνῃς, ἔσῃ φονεύς.

Ι. Ποῦ δέ μοι πατὴρ σύ; ταῦτ' οὖν ȣ̓ γέλως κλύειν ἐμοί;

Ξ. Οὐ· τρέχων ὁ μῦθος ἄν σοι τἀμὰ σημήνειεν ἄν.

Ι. Καὶ τί μοι λέξεις; Ξ. Πατὴρ σός εἰμι, καὶ σὺ παῖς ἐμός.

Ι. Τίς λέγει τάδ'; Ξ. Ὅς σ' ἔθρεψεν ὄντα Λοξίας ἐμόν.

Ι. Μαρτυρεῖς σαυτῷ. Ξ. Τὰ τοῦ θεοῦ γ' ἐκμαθὼν χρηςήρια.

Ι. Ἐσφάλης αἴνιγμ' ἀκȣ́σας. Ξ. Οὐκ ἄρ' ὄρθ' ἀκȣ́ομεν;

Ι. Ὁ δὲ λόγος τίς ἐςι Φοίϐȣ; Ξ. Τὸν συναντήσαντά μοι—

Ι. Τίνα συνάντησιν; Ξ. Δόμων τῶνδ' ἐξιόντι τοῦ θεοῦ.

Ι. Συμφορᾶς τίνος κυρῆσαι; Ξ. Παῖδ' ἐμὸν πεφυκέναι.

Ι. Σὸν γεγῶτ', ἢ δῶρον ἄλλως; Ξ. Δῶρον ὄντά σ' ἐξ ἐμοῦ.

Ι. Πρῶτα δῆτ' ἐμοὶ ξυνάπτεις πόδα σόν; Ξ. Οὐκ ἄλλῳ, τέκνον.

Ι. Ἡ τύχη πόθεν ποθ' ἥκει; Ξ. Δύο μίαν θαυμάζομεν.

I. Quomodo vero tu mihi pater *es?* hoc igitur an non ridendum mihi auditu?

X. Velox oratio minime poterit ſignificare tibi meas *Res.* I. Et mihi dicturus es? X. Ego ſum tuus pater, et tu meus filius.

I. Quis dixit haec? X. Apollo, qui te aluit, meum exiſtentem.

I. Dicis tibi ipſi teſtimonium. X. Imo vero Dei oraculis auditis.

I. Deceptus es audito aenigmate. X. Non ergo recte audimus?

I. Quis igitur fuit ſermo Phoebi? X. Eum qui obviam mihi veniſſet.

I. *In* quo occurſu? X. Exeunti ex hoc templo Dei.

I. Quid futurum ut illi accidat? X. Meum eſſe filium.

I. Ex te natum, an donum ſimpliciter? X. Donum, natum tamen ex me.

I. Primum ergo mihi greſſum tuum adjungis?

X. Non alii, o fili.

I. Undenam venit haec fortuna? X. Uterque miramur eandem *fortunam.*

I. Age: ex qua vero matre tibi natus ſum? X. Dicere non poſſum.

I. Neque Phoebus dixit? X. Delectatus hoc illud non interrogavi.

I. Ex terra igitur matre ſum natus. X. Terra non gignit liberos.

I. Quomodo igitur eſſem tuus? X. Neſcio, ad deum autem refero.

I. Age attingamus alios ſermones. X. Hoc *erit* melius, o fili.

I. Veniſtine in illegitimum aliquem thorum?

X. Stultitia juventutis.

I. Priuſquam duceres filiam Erechthei? X. Non enim poſtea unquam.

I. An igitur tunc me genuiſti? X. Convenit tempus.

I. Quomodo vero huc venimus? X. Quoad haec ignarus haereo.

I. Per longum profectus iter? X. Et hoc me incertum animi facit.

I. Veniſtine prius ad Pythiam *oraculi* rupem?

X. Ad feſta Bacchi.

I. Apud quem vero hoſpitum divertiſti? X. Qui me Delphicis Puellis—

Ι. Ἔα· τίνος δέ σοι πέφυκα μητρός; Ξ. Οὐκ ἔχω φράσαι.

Ι. Οὐ δὲ Φοῖβος εἶπε; Ξ. Τερφθεὶς τοῦτο, κεῖν' οὐκ ἠρόμην.

Ι. Γῆς ἄρ' ἐκπέφυκα μητρός. Ξ. Οὐ πέδον τίκτει τέκνα.

Ι. Πῶς ἂν οὖν εἴην σός; Ξ. Οὐκ οἶδ', ἀναφέρω δ' εἰς τὸν θεόν.

Ι. Φέρε· λόγων ἁψώμεθ' ἄλλων. Ξ. Ταῦτ' ἄμεινον, ὦ τέκνον.

Ι. Ἦλθες εἰς νόθον τι λέκτρον; Ξ. Μωρίᾳ γε τοῦ νέου.

Ι. Πρὶν κόρην λαβεῖν Ἐρεχθέως; Ξ. Οὐ γὰρ ὕστερόν γέ πω.

Ι. Ἆρα δῆτ' ἐκεῖ μ' ἔφυσας; Ξ. Τῷ χρόνῳ γε συντρέχει.

Ι. Κᾆτα πῶς ἀφικόμεσθα δεῦρο; Ξ. Ταῦτ' ἀμηχανῶ.

Ι. Διὰ μακρᾶς ἐλθὼν κελεύθου. Ξ. Τοῦτο κἄμ' ἀπαιολεῖ.

Ι. Πυθίαν δ' ἦλθες πέτραν πρίν; Ξ. Εἰς Φανάς γε Βακχίου.

Ι. Προξένων δ' ἐν τῷ κατέσχες; Ξ. Ὅς με Δελφίσιν κόραις —

Ι. Ἐθίασέν σ', ἢ πῶς τάδ' αὐδᾷς; Ξ. Μαινάσιν τε Βακχίȣ.

Ι. Ἔμφρον', ἢ κάτοινον ὄντα; Ξ. Βακχίου πρὸς ἡδοναῖς.

Ι. Τȣ̃τ' ἐκεῖ νυν ἐσπάρημεν. Ξ. Ὁ πότμος σ' ἐξεῦρε, τέκνον.

Ι. Πῶς δ' ἀφικόμεσθα ναȣ̃ς; Ξ. Ἔκϐολον κόρης ἴσως.

Ι. Ἐκπεφεύγαμεν τὸ δȣ̃λον. Ξ. Πατέρα νῦν δέχȣ, τέκνον.

Ι. Τῷ θεῷ γȣ̃ν ȣ̓κ ἀπιστεῖν εἰκός. Ξ. Εὖ φρονεῖς ἄρα.

Ι. Καὶ τί βȣλόμεσθά γ' ἄλλο—Ξ. Νῦν ὁρᾷς, ἃ χρή σ' ὁρᾷν.

Ι. Ἦ Διὸς παιδὸς γενέσθαι παῖς; Ξ. Ἥ σοί γε γίγνεται.

Ι. Ἦ θίγω δῆθ', οἵ μ' ἔφυσαν; Ξ. Πειθόμενός γε τῷ θεῷ.

Ι. Χαῖρέ μοι, πάτερ. Ξ. Φίλον γε φθέγμ' ἐδεξάμην τόδε.

Ι. Ἡμέρα θ' ἡ νῦν παρȣ̃σα. Ξ. Μακάριόν γ' ἔθηκέ με.

Ι. Ὦ φίλη μῆτερ, πότ' ἄρα καὶ σὸν ὄψομαι δέμας;

I. Sodalem adſcivit, aut quomodo haec dicis? X. Maenadibuſque Bacchi.

I. Sobrium, an ebrium exiſtentem? N. Bacchi captum voluptate.

I. Secundum hoc tibi tunc ſati ſumus. X. Fatum te invenit, o fili.

I. Quomodo vero in haec templa venimus? X. Fortaſſe expoſitus a puella.

I. Effugi igitur conditionem ſervilem. X. Patrem nunc accipe, o Fili.

I. Non convenit igitur non obſequi deo. X. Recte profecto ſentis.

I. Quid igitur praeterea volumus aliud? X. Nunc vides quae cenvenit te videre.

I. Quam Jovis filii filium *me* eſſe? X. Quod tibi quidem accidit.

I. An igitur attingam illos, qui me genuerunt? X. Obtemperans deo.

I. Salve mihi, o pater. X. Gratam certe compellationem hanc accipio.

I. Et hodierna dies. X. Beatum me fecit.

I. O chara mater, nunquid aliquando tuum aſpiciam corpus?

Nunc magis cupio te videre, quam antea, quaecunque tandem ſis: ſed
Fortaſſe mortua es, et nos ne nunc quidem poſſimus.

IAMBI.

C. Communes quidem nobis *ſunt* domorum
Faelicitates: tamen etiam dominam prole faelicem
Eſſe optarim, et Erechthei familiam
X. O fili, quoad tuam inventionem deus
Recte decrevit, et junxit te mihi:
Tuque viciſſim chariſſima inveniſti, neſciens antea.
Ad quod autem incitatus es, *ad* hoc *ipſum* me
Quoque fert deſiderium, ut et Tu, o fili, invenias
Matrem tuam, et ego ex qua mihi muliere natus ſis.
Tempori vero permittentes haec, *eam* fortaſſe
Inveniemus. Verum relinquens dei templum, et
Tuum exilium, Athenas eas, eodem cum patre
Animo utens, Ubi te beatum ſceptrum expectat
Patris, et magnae opes: neque utrovis incommodo
Laborans ex duobus, vocaberis ignobilis, pauperque
Simul, ſed nobilis et amplarum dives opum.
Taces? cur in terram dejectos oculos habes?
Et ad cogitandum convertis Te, et ex laetitia
Iterum mutatus metum injicis patri.

Νῦν ποθῶ σε μᾶλλον, ἢ πρὶν, ἥτις εἶ ποτ', εἰσιδεῖν.
Ἀλλ' ἴσως τέθνηκας, ἡμεῖς δ' οὐδὲν ἂν δυναίμεθα.

ΙΑΜΒΟΙ.

Κοιναὶ μὲν ἡμῖν δωμάτων εὐπραξίαι·
Ὅμως δὲ καὶ δέσποιναν εἰς τέκν' εὐτυχεῖν
Ἐβουλόμην ἂν, τοὺς τ' Ἐρεχθέως δόμους.
Ξ. Ὦ τέκνον, εἰς μὲν σὴν ἀνεύρεσιν, θεὸς
Ὀρθῶς ἔκρανε, καὶ συνῆψ' ἐμοί τέ σε,
Σύ τ' αὖ τὰ φίλταθ' εὗρες, οὐκ εἰδὼς πάρος.
Ὃ δ' ᾖξας ὀρθῶς, τοῦτο κἄμ' ἔχει πόθος,
Ὅπως σύ τ', ὦ παῖ, μητέρ' εὑρήσεις σέθεν,
Ἐγὼ θ', ὁποίας μοι γυναικὸς ἐξέφυς.
Χρόνῳ δὲ δόντες ταῦτ', ἴσως εὕροιμεν ἄν.
Ἀλλ', ἐκλιπὼν θεοῦ δάπεδ', ἀλητείαν τε σὴν.
Εἰς τὰς Ἀθήνας στεῖχε κοινόφρων πατρὶ,
Οὗ σ' ὄλβιον μὲν σκῆπτρον ἀναμένει πατρὸς,
Πολὺς δὲ πλοῦτος· οὐδὲ, θάτερον νοσῶν
Δυοῖν, κεκλήσῃ δυσγενὴς, πένης θ' ἅμα,
Ἀλλ' εὐγενής τε, καὶ πολυκτήμων βίου.
Σιγᾷς; τί πρὸς γῆν ὄμμα σὸν βαλὼν ἔχεις;
Εἰς φροντίδας δ' ἀπῆλθες· ἐκ δὲ χαρμονῆς
Πάλιν μεταστὰς, δεῖμα προσβάλλεις πατρί.

Ι. Οὐ ταὐτὸν εἶδος φαίνεται τῶν πραγμάτων,
Πρόσωθεν ὄντων, ἔγγυθεν θ' ὁρωμένων.
Ἐγὼ δὲ, τὴν μὲν συμφορὰν ἀσπάζομαι,
Πατέρα σ' ἀνευρών· ὧν δὲ γινώσκω πέρι,
Ἄκουσον· εἶναί φασι τὰς αὐτόχθονας
Κλεινὰς Ἀθήνας, οὐκ ἐπείσακτον γένος,
Ἵν' εἰσπεσοῦμαι, δύο νόσω κεκτημένος,
Πατρός τ' ἐπακτοῦ, κᾳὐτὸς ὢν νοθαγενής·
Καὶ τοῦτ' ἔχων τοὔνειδος, ἀσθενὴς μένων
Μηδὲν καὶ οὐδὲν ὢν κεκλήσομαι.
Ἢν δ', εἰς τὸ πρῶτον πόλεος ὁρμηθεὶς ζυγὸν,
Ζητῶ τις εἶναι, τῶν μὲν ἀδυνάτων ὕπο
Μισησόμεσθα· λυπρὰ γὰρ τὰ κρείσσονα.
Ὅσοι δὲ χρηστοὶ, δυνάμενοί τ' εἶναι σοφοὶ,
Σιγῶσι, κοὐ σπεύδουσιν εἰς τὰ πράγματα,
Γέλωτ' ἐν αὐτοῖς, μωρίαν τε, λήψομαι,
Οὐχ ἡσυχάζων ἐν πόλει ψόφου πλέᾳ.
Τῶνδ' αὖ λογίων τε, χρωμένων τε τῇ πόλει,
Εἰς ἀξίωμα βὰς, πλέον φρουρήσομαι
Ψήφοισιν· οὕτω γὰρ τάδ', ὦ πάτερ, φιλεῖ,
Οἳ τὰς πόλεις ἔχουσι, κᾳξιώματα,
Τοῖς ἀνθαμίλλοις εἰσὶ πολεμιώτατοι.
Ἐλθὼν δ' ἐς οἶκον ἀλλότριον, ἔπηλυς ὤν,

I. Non eadem ſpecies videtur *eſſe* rerum,
Quae procul ſunt, et quae ex propinquo ſpatio
Spectantur. Ego certe, hanc quidem fortunam
Libens amplector, quod te patrem invenerim:
De quibus vero cogitem, Audi. Dicunt indigenas
Eſſe inclytas Athenas, nec aliunde adductum
Genus, quo incidam duobus morbis laborans,
Pàtre inquilino *natus*, et ipſe nothus exiſtens.
Et hoc habens probrum, infirmus quidem manens,
Et nihil movens, nullius pretii vir vocabor.
Si vero in primum civitatis ordinem properans,
Aliquid eſſe contendam, a tenuioribus quidem
Odio habebimur: odioſa enim *ſunt* potentiora.
Qui vero boni exiſtentes, et ſapientiae capaces,
Tacent, nec ad negotia properant,
Riſum inter ipſos, ſtultique nomen conſequar,
Qui non quieſcam in civitate calumniae plena. Rurſus
Vero clarorum, et Rempublicam adminiſtrantium
Virorum ad dignitatem ſi aſcendam, magis obſervabor
Suffragiis. Sic enim haec *accidere* ſolent, o pater;
Qui reſpublicas, et dignitates tenent,
Æmulis ſunt infeſtiſſimi
Veniens vero in domum alienam advena exiſtens,

Et ad mulierem non habentem liberos, quae ſocia
Cum *fuerit* tuae calamitatis prius, fruſtrata nunc ſua
Spe, ipſa apud ſe caſum hunc acerbe feret,
Quomodo ei non inviſus ero,
Quando aſſiſtam quidem ad pedem tuum,
Illa veró ſine liberis exiſtens tuas *res* charas acerbe
Intuebitur? Deinde aut tu me negligens, reſpicies
Tuam uxorem, aut *res* meas honorans, domum
Vero confundens habebis, quotcunque neces et
Venenorum letalium mulieres invenerunt viris
Exitia. Praeterea etiam tuam conjugem miſeror,
Pater, abſque liberis ſeneſcentem: non enim *eſt*
Digna, quae prole careat, cum ſit bonis parentibus
Prognata. Regni vero fruſtra laudati
Species quidem externa grata *eſt*: interiora vero
Sunt triſtia. Quis enim beatus, quis foelix *eſt*,
Qui *ſemper* metuens, et circumſpiciens vim,
Degit vitam? privatus igitur fortunatus
Vivere malim, quam princeps exiſtens,
Cui voluptas *eſt* improbos habere amicos,
Et *qui* bonos odit, metuens ne moriatur.
Sed fortaſſe dices, quod aurum haec ſuperat,
Et dulce *eſt* habere divitias: non amo audire

Γυναῖκά θ', ὡς ἄτεκνον, ἤ, κοινουμένη
Τὰς συμφοράς σοι πρόσθεν, ἀπολαχοῦσα νῦν,
Αὐτὴ καθ' αὑτὴν τὴν τύχην οἴσει πικρῶς,
Πῶς οὐχ' ὑπ' αὐτῆς εἰκότως μισήσομαι,
Ὅταν παραςῶ σοὶ μὲν ἐγγύθεν ποδὸς,
Ἡ δ', οὖσ' ἄτεκνος, τὰ σὰ φίλ' εἰσορᾷ πικρῶς;
Κᾆτ' ἢ προδοὺς σύ μ' ἐς δάμαρτα σὴν βλέπῃς,
Ἤ, τἀμὰ τιμῶν, δῶμα συγχέας ἔχῃς.
Ὅσας σφαγὰς δὴ φαρμάκων θανασίμων,
Γυναῖκες εὗρον ἀνδράσιν διαφθοράς.
Ἄλλως τε, τὴν σὴν ἄλοχον οἰκτείρω, πάτερ,
Ἄπαιδα γηράσκουσαν· οὐ γὰρ ἀξία,
Πατέρων ἀπ' ἐσθλῶν οὖσ', ἀπαιδίαν νοσεῖν.
Τυραννίδος δὲ, τῆς μάτην αἰνουμένης,
Τὸ μὲν πρόσωπον ἡδὺ, τἀν δόμοισι δὲ
Λυπηρά· τίς γὰρ μακάριος, τίς εὐτυχὴς,
Ὅςις δεδοικὼς, καὶ περιβλέπων βίαν,
Αἰῶνα τείνει; δημότης δ' ἂν εὐτυχὴς
Ζῆν ἂν θέλοιμι μᾶλλον, ἢ τύραννος ὢν,
Ὧ, τοὺς πονηροὺς ἡδονὴ φίλους ἔχειν,
Ἐσθλοὺς δὲ μισεῖ, κατθανεῖν φοβούμενος.
Εἴποις ἂν, ὡς ὁ χρυσὸς ἐκνικᾷ τάδε,
Πλουτεῖν τε τερπνόν; οὐ φιλῶ ψόφους κλύειν,

Ἐν χερσὶ σώζων ὄλβον, οὐδ' ἔχειν πόνους.
Εἴη γ' ἐμοὶ ζῆν μέτρια μὴ λυπουμένῳ.
Ἃ δ' ἐνθάδ' εἶχον ἀγαθ', ἄκουσόν μου, πάτερ.
Τὴν φιλτάτην μὲν πρῶτον ἀνθρώπων σχολὴν,
Ὄχλον τε μέτριον· οὐδέ μ' ἐξέπληξ' ὁδοῦ
Πονηρὸς οὐδείς· κεῖνο δ' οὐκ ἀνασχετὸν,
Εἴκειν ὁδοῦ χαλῶντα τοῖς κακίοσιν.
Θεῶν δ' ἐν εὐχαῖς, ἢ γόοισιν, ἦ βροτῶν,
Ὑπηρέτουν, χαίρουσιν οὐ γοώμενος·
Καὶ τοὺς μὲν ἐξέπεμπον· οἱ δ' ἧκον ξένοι.
Ὥσθ' ἡδὺς αἰεὶ, καινὸς ὢν, καινοῖσιν ἦν.
Ὃ δ' εὐκτὸν ἀνθρώποισι, κἂν ἄκουσιν, ἦ,
Δίκαιον εἶναί μ' ὁ νόμος, ἡ φύσις θ' ἅμα,
Παρεῖχε τῷ θεῷ· ταῦτα συννοούμενος,
Κρείσσω νομίζω τἀνθάδ', ἢ τἀκεῖ, πάτερ.
Ἔα δ' ἐμαυτῷ ζῆν· ἴση γὰρ ἡ χάρις,
Μεγάλοισι χαίρειν, σμικρὰ θ' ἡδέως ἔχειν.
Χ. Καλῶς ἔλεξας, εἴπερ, οὓς ἐγὼ φιλῶ,
Ἐν τοῖσι σοῖσιν εὐτυχήσουσιν λόγοις.
Ξ. Παῦσαι λόγων τῶνδ'· εὐτυχεῖν δ' ἐπίστασο.
Θέλω γὰρ, οὗπέρ σ' εὗρον, ἄρξασθαι, τέκνον,
Κοινῆς τραπέζης δαῖτα πρὸς κοινὴν πεσὼν,
Θῦσαί θ', ἅ σου πρὶν γενέθλι' οὐκ ἐθύσαμεν.

Opprobria, in manibus ſervans divitias, neque habere
Labores. Sit mihi vivere mediocriter ſine triſtitia.
Quae vero hic habuerim bona, audi, pater:
Primum quidem gratiſſimum hominibus ocium,
Turbamque mediocrem; neque me deturbavit de via
Improbus quiſquam: illud autem non tolerabile,
Cedere de via, et locum dare deterioribus. In deorum
Vero precibus, aut ſermonibus vitam agebam,
Hominum inſerviens curis, *ipſe* non expertus:
Et alios quidem dimittebam, alii vero veniebant
Hoſpites. Itaque jucundus ſemper eram novis ipſe
Novus exiſtens: quod vero optandum eſt hominibus,
Etiam nolentibus, juſtum me et lex, et natura ſimul
Deo praebuit. Haec cogitans mecum, meliora
Exiſtimo quae hic *ſunt*, quam quae illic, pater.
Sinas igitur me mihi vivere, aequalis enim eſt
Gratia, magnis gaudere, parviſque jucunde frui.
C. Recte dixiſti, ſi modo *illi*, quos ego amo,
His tuis verbis felices ſint futuri.
X. Mitte hos ſermones; et felix eſſe diſce:
Volo enim *ibi*, ubi te inveni, auſpicium facere, fili,
Communis menſae convivium ad commune veniens,
Sacrificioque facto tua natalia celebrare, quae prius

Non celebravimus, nunc autem te, ſicut hoſpitem
Ducens domeſticum, exhilarabo convivio, et Atticae
Terrae ducam velut ſpectatorem, tanquam non
Exiſtentem meum *filium.* Meam enim conjugem non
Volo triſtitia-afficere exiſtentem ſterilem, cum ipſe ſim
Felix. Tempore vero occaſionem accipiens adducam
Conjugem, ut ſinat te habere mea ſceptra terrae.
Ionem vero nomino te, *nomine* fortunae conveniente,
Eo quod egredienti mihi ex templo Dei
Tu primus occurriſti. Quare amicorum
Coetum congregans, jucundo ſacrificio
Saluta, relicturus Delphicam civitatem.
Vobis vero, ancillae, edico ut taceatis haec:
Aut ſi uxori meae dixeritis, *denuncio* mortem.
I. Proficiſcar ego: ſed unum mihi ad fortunam deeſt.
Niſi enim inveniam, quae me peperit, pater,
Inſuavis vita nobis *erit*: Si *quid* vero votis eſt
Expetendum, utinam ſit Attica mulier quae me
Peperit, ut mihi ſit a matre libertas loquendi.
Si quis enim hoſpes inciderit in puram civitatem,
Quanquam nomine civis ſit, tamen os
Servile obtinet, et non habet loquendi libertatem.

Καὶ νῦν μὲν, ὡς δὴ ξένον ἄγων σ᾽ ἐφέστιον,
Δείπνοισι τέρψω· τῆς δ᾽ Ἀθηναίων χθονὸς
Ἄξω θεατὴν δῆθεν, ὡς οὐκ ὄντ᾽ ἐμόν·
Καὶ γὰρ γυναῖκα τὴν ἐμὴν οὐ βούλομαι
Λυπεῖν, ἄτεκνον οὖσαν, αὐτὸς εὐτυχῶν.
Χρόνῳ δὲ καιρὸν λαμβάνων, προσάξομαι
Δάμαρτ᾽, ἐᾷν σε σκῆπτρά τἄμ᾽ ἔχειν χθονός.
Ἴωνα δ᾽ ὀνομάζω σε, τῇ τύχῃ πρέπον,
Ὅθ᾽ οὕνεκ᾽ ἀδύτων ἐξιόντι μοι θεοῦ
Ἴχνος συνῆψας πρῶτος· ἀλλὰ τῶν φίλων
Πλήρωμ᾽ ἀθροίσας, βουθύτῳ σὺν ἡδονῇ
Πρόσειπε, μέλλων Δελφίδ᾽ ἐκλιπεῖν πόλιν.
Ὑμῖν δὲ σιγᾷν, δμωΐδες, λέγω τάδε,
Ἢ θάνατον εἰπούσαισι πρὸς δάμαρ᾽ ἐμήν.
Ι. Στείχοιμ᾽ ἄν· ἓν δὲ τῆς τύχης ἄπεστί μοι·
Εἰ μὴ γὰρ ἥτις μ᾽ ἔτεκεν εὑρήσω, πάτερ,
Ἀβίωτον ἡμῖν· εἰ δ᾽ ἐπεύξασθαι χρεὼν,
Ἐκ τῶν Ἀθηνῶν μ᾽ ἡ τεκοῦσ᾽ εἴη γυνὴ,
Ὥς μοι γένηται μητρόθεν παῤῥησία·
Καθαρὰν γὰρ ἄν τις εἰς πόλιν πέσῃ ξένος,
Κἂν τοῖς λόγοισιν ἀστὸς ᾖ, τόγε στόμα
Δοῦλον πέπαται, κοὐκ ἔχει παῤῥησίαν.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Χ. Ὁρῶ δάκρυα μὲν, καὶ πενθίμους ἄλλας
Γὲ στεναγμῶν εἰσβολὰς,
Ὅταν ἐμὰ τύραννος εὐπαιδίαν
Πόσιν ἔχοντ' ἴδῃ,
Αὐτὴ δ' ἄπαις ᾖ, καὶ λελειμμένη τέκνων·
Τίν, ὦ παῖ πρόμαντι Λατοῦς,
Ἔχρησας εἰς ὑμνῳδίαν;
Πόθεν ὁ παῖς ὅδ' ἀμφὶ ναοὺς σέθεν
Τρόφιμος ἐξέβα, γυναικῶν τίνος;
Οὐ γάρ με σαίνει θέσφατα,
Μή τιν' ἔχῃ δόλον.
Δειμαίνω συμφορὰν,
Ἐφ' ὅ ποτε βάσεται,
Ἄτοπος ἄτοπα μὲν
Παραδίδωσί μοι,
Τῳδίποτ' εὔφημα.
Ἔχει δόλον, τύχαν θ', ὁ παῖς,
Ἄλλων τραφεὶς ἀφ' αἱμάτων.
Τίς οὐ τάδε ξυνοίσεται;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Φίλαι, πότερ' ἐμᾷ δεσποίνᾳ τάδε τορῶς

EPODICA.

STROPHE.

C. Video quidem lacrymas, et alia lugubria
Luctuum exordia,
Quando mea domina ſobolem
Maritum *ſuum* habere ſciet,
Ipſa vero ſterilis fuerit, et carens liberis:
O fili Latonae Vaticine, quod tu
Oraculum edidiſti?
Unde adoleſcens iſte circa tua templa
Nutritus adolevit, ex qua muliere *natus?*
Non enim mihi arrident oracula,
Ne quem habeant dolum.
Metuo caſum hunc
Quorſum ſit evaſurus:
Abſurdum *oraculum* abſurda
Denunciat mihi,
Narranti vero auſpicata.
Habet vero opes, et felicitatem hic puer,
Ab alio nutritus ſanguine.
Quis non his aſſentietur?

ANTISTROPHE.

O amicae, utrum meae dominae haec aperte

In aurem clara voce dicemus
De marito, in quo omnia habens *ropoſita*, ſpei
Particeps erat miſera?
Nunc enim illa quidem obruitur malis, hic vero felix
Eſt, ad canam ſenectam perveniens.
Maritus vero ab amicis non emollitur.
Miſer, qui veniens externus in domus
Magnas opes, non ſervavit felicem.
Pereat, pereat *ille*, qui dominam
Decepit meam,
Et diis nunquam
Laeta-flamma-conſumptam placentam
In igne conſecret.
Meam vero ſciet utique
[Domina fidelitatem,
Animique erga-Principes-amorem:
Veteris enim ſum] amica
Regni, regni.

EPODUS.

Nempe jam accedens ad convivium vadit
Filius et pater novus novum;
Ubi juga Parnaſſi
Speculam pro termino habent,

Εἰς οὓς γεγωνήσομεν
Πόσιν, ἐν ᾧ τὰ πάντ' ἔχουσ', ἐλπίδων
Μέτοχος ἦν τλάμων;
Νῦν δ' ἡ μὲν ἔῤῥει συμφοραῖς, ὁ δ' εὐτυχεῖ,
Πολιὸν εἰσπεσοῦσα γῆρας·
Πόσις δ' ἀτίετος φίλων.
Μέλεος, ὃς, θυραῖος ἐλθὼν δόμους,
Μέγαν ἐς ὄλβον οὐκ ἔσωσε τύχης.
Ὄλοιτ', ὄλοιτ', ὦ πότνιαν
Ἐξαπαφὼν ἐμάν·
Καὶ θεοῖσιν μὴ τύχοι
Καλλίφλογα πέλανον
Ἐπὶ πυρὶ καθαγνίσας.
Τὸ δ' ἐμὸν εἴσεται

* * * * * φίλα
Τυραννίδος, τυραννίδος,

ΕΠΩΔΟΣ.

Ἦ δὴ πελάσας, δείπνων κυρεῖ
Παῖς δὲ πατὴρ νέος νέων,
Ἵνα δειράδες Παρνασοῦ,
Πέτρας ἔχουσαι σκόπελον,

Οὐράνιόν θ' ἕδραν.
Ἵνα Βάκχιος, ἀμφιπύρους ἀνέχων
Πεύκας, λαιψηρὰ πηδᾷ
Νυκτιπόλοις ἅμα σὺν Βάκχαις.
Μήποθ' εἰς ἐμὰν πόλιν ἵκοιθ' ὁ παῖς·
Νέαν δ' ἀμέραν ἀπολιπὼν, θάνοι·
Στενομένα γὰρ ἂν πόλις ἔχοι
Σκῆψιν, ξενικὸν εἰσβολάν
Ἅλις, ἃς ὁ πάρος ἀρχαγὸς
Ὢν Ἐρεχθεὺς ἄναξ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Κ. Ὦ πρέσβυ παιδαγώγ' Ἐρεχθέως, πατρὸς
Τοὐμοῦ ποτ' ὄντος, ἡνίκ' ἦν ἔτ' ἐν φάει,
Ἔπαιρε σαυτὸν πρὸς θεοῦ χρηστήρια,
Ὥς μοι συνησθῇς, εἴ τι Λοξίας ἄναξ
Θέσπισμα παίδων εἰς γονὰς ἐφθέγξατο·
Σὺν τοῖς φίλοις γὰρ ἡδὺ μὲν πράσσειν καλῶς·
Ἃ μὴ γένοιτο δ', εἴ τι τυγχάνοι κακὸν,
Εἰς ὄμματ' εὔνου φωτὸς εἰσβλέψαι γλυκύ.
Ἐγὼ δέ σ', ὥσπερ καὶ σὺ πατέρ' ἐμόν ποτὲ,
Δέσποιν' ὅμως οὖσ', ἀντικηδεύω πατρός.
Π. Ὦ θύγατερ, ἄξι' ἀξίων γεννητόρων
Ἤθη φυλάσσεις, κοὐ καταισχύνασ' ἔχεις

Aëriaſque ſedes.
Ubi Bacchus ardentes tollens
Taedas celeriter ſalit
Noctivagis una cum Bacchis.
Utinam hic puer nunquam veniat in meam civitatem!
Forte moriatur relinquens aetatem juvenilem.
Gemens enim civitas haberet
Praetextum, peregrini invectionem.
Sufficit civitas, cujus princeps fuit
Ille olim rex Erechtheus.

IAMBI.

C. O ſenex paedagoge Erechthei patris
Mei quondam exiſtentis, dum eſſet adhuc in *hac* luce,
Attolle teipſum ad Dei oracula,
Ut mecum laeteris, ſi quod Apollo Rex
Oraculum de liberorum genitura dixerit.
Cum amicis enim dulce *eſt* eſſe fortunatum.
Contra vero ſi quid acciderit mali, quod abſit,
Dulce *eſt* intueri in oculos hominis benevoli.
Ego enim te, ut tu quoque olim meum patrem,
Quamvis domina ſim, colo patris loco.
S. O filia, dignos claris majoribus
Mores ſervas, neque dedecoras

Tuos antiquos majores Aborigines.
Trahe, trahe *me* ad aedes et duc me,
Arduae enim mihi, vaticinas:
Adjuvans pedem, ſis mihi medica.
C. Sequere nunc, obſervaque veſtigium ubi ponas.
S. Ecce!
Pes quidem tardus, animus vero promptus.
C. Baculo innitore in flexuoſum iter terrae.
S. Et hoc caecum *eſt*, quando exiliter ego video.
C. Recte dixiſti: ſed ne fatiſcas laſſitudine.
S. Non quidem volens; ſed quod abeſt, non poſſideo.
C. Mulieres, meae telae et radii
Fidae ancillae, quam fortunam adeptus maritus
De liberis abiit, quorum gratia *huc* venimus?
Dicite mihi: ſi enim bona mihi ſignificatis,
Non in *ingratos* dominos conferes laetitiam.
C. O fortuna!
C. Hoc prooemium orationis profecto non *eſt* felix.
C. O miſeram! C. Num quid vero
Ex oraculis dominorum mali pateris? C. Eſto: quid
Agemus *de rebus*, de quibus mors *nobis* propoſita
Eſt? C. Quaenam *eſt* iſta cantilena? et de quibus
Hic metus *eſt*? C. Dicemus, an tacebimus, aut quid?

Τοὺς σοὺς παλαιοὺς ἐκγόνους αὐτόχθονας.
Ἕλχ', ἕλκε πρὸς μέλαθρα, καὶ κόμιζέ με·
Αἰπεινά δέ μοι μαντεῖα· τοῦ γήρως δέ μοι,
Συνεκπονοῦσα κῶλον, ἰατρὸς γενοῦ.
Κ. Ἕπου νῦν· ἴχνος δ' ἐκφύλασσ', ὅπου τιθεῖς.
Π. Ἰδού·
Τὸ τοῦ ποδός μὲν βραδὺ, τὸ τοῦ δὲ νοῦ ταχύ.
Κ. Βάκτρῳ δ' ἐρείδου περιφερῆ στίβον χθονός.
Π. Καὶ τοῦτο τυφλὸν, ὅταν ἐγὼ βλέπω βραχύ.
Κ. Ὀρθῶς ἔλεξας· ἀλλὰ μὴ 'πάρεσκέ πω.
Π. Οὔκουν ἑκών γε, τοῦ δ' ἄκοντος οὐ κρατῶ.
Κ. Γυναῖκες, ἱστῶν τῶν ἐμῶν, καὶ κερκίδος,
Δούλευμα πιστὸν, τίνα τύχην λαβὼν πόσις
Βέβηκε παίδων, ὧνπερ οὕνεχ' ἥκομεν;
Σημήνατ'· εἰ γὰρ ἀγαθά μοι μηνύσετε,
Οὐκ εἰς ἀπίστους δεσπότας βαλεῖς χαράν.
Χ. Ἰὼ δαῖμον.
Κ. Τὸ φροίμιον μὲν τῶν λόγων οὐκ εὐτυχές.
Χ. Ἰὼ τλᾶμον.
Ἀλλ' ἦ τί θεσφάτοισι δεσποτῶν νοσῶ;
Εἶεν· τί δρῶμεν θάνατος ὧν κεῖται πέρι;
Κ. Τίς ἥδε μοῦσα, χ' ὡ φόβος τίνων πέρι;
Χ. Εἴπωμεν, ἢ σιγῶμεν, ἢ τί δράσομεν;

Κ. Εἴφ'· ὡς ἔχεις γε συμφοράν τιν' εἰς ἐμέ.
Χ. Εἰρήσεταί τοι, κεἰ θανεῖν μέλλω διπλῆ.
Οὐκ ἔστί σοι, δέσποιν', ἐπ' ἀγκάλαις λαβεῖν
Τέκν', οὐδὲ μαστῷ σῷ προσαρμόσαι τάδε.
Π. Ὤ μοι· θάνοιμι, θύγατερ. Κ. Ὦ τάλαιν' ἐγώ.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Συμφορᾶς ἔλαβον, ἔπαθον, ἄχος ἀβίωτον, ὦ φίλαι.
Π. Διοιχόμεσθα, τέκνον. Κ. Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ.
Διανταῖος ἔτυπεν ὀδύνα με
Πνευμόνων τῶνδ' ἔσω.
Π. Μή πω στενάξῃς—
Κ. Ἀλλὰ πάρεισι γόοι.
Π. Πρὶν ἂν μάθωμεν—
Κ. Ἀγγελίαν τίνα μοι;
Π. Εἰ ταῦτα πράσσων, δεσπότης τῆς συμφορᾶς
Κοινωνός ἐστιν, ἢ μόνη σὺ δυστυχεῖς.
Χ. Κείνῳ μὲν, ὦ γεραιὲ, παῖδα Λοξίας
Ἔδωκεν· ἰδίᾳ δ' εὐτυχεῖ ταύτης δίχα.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Κ. Τὸ δ' ἐπὶ τῷδε κακὸν ἄκρον
Ἔλακες ἄχος ἐμοὶ στένειν.
Π. Πότερα δὲ φῦναι δεῖ γυναικὸς ἔκ τινος

Agemus? C. Dicito; quippe habes aliquid triſte de
Me. C. Dicetur, etiamſi bis mihi moriendum ſit.
Non licet tibi, domina, in ulnas capere liberos,
Neque uberibus tuis applicare unquam. S. Hei
Mihi! utinam morerer, filia. C. O me miſeram!

ANOMOESTROPHA.

STROPHE I.

C. Accepi calamitatis, patior onus intolerabile, o
Amicae.
S. Periimus, o filia. C. Vae, vae, vae, vae, vae.
Penetrans dolor ſauciavit me
Intra pulmones hoſce.
S. Nondum ingemiſcas—
C. Verum adſunt luctus.
S. Priuſquam diſcamus.
C. Quem nuncium mihi loqueris?—
S. An eadem patiens dominus, miſeriae
Particeps ſit *ejuſdem*, an tu ſola calamitoſa ſis.
C. Illi quidem, o ſenex, Filium Apollo
Dedit: ſeorſum vero beatus eſt ſine hac.

STROPHE 2.

C. Hoc vero ſummum malum ſupra illud
Locuta es, dolorem mihi lugendum.
S. Utrum vero naſci oportet ex aliqua muliere

Filium, de quo dixiſti, an jam natum vaticinatus eſt?

C. Jam natum, *et* perfectum adoleſcentem

Dedit ipſi Phoebus. Aderam autem ego.

STROPHE 3.

C. Quid ais?

Infandam, infandam, non dicendam

Rem narras.

S. Et mihi. C. Quomodo vero oraculum ad finem perducitur,

Clarius mihi dicito, et quis ſit hic puer.

C. Cui veniſſet obviam, ex Dei *templo* egreſſus,

Primo maritus tuus, *hunc* ipſi filium dedit Deus.

STROPHE 4.

C. Heu, heu, heu. Quod ad me attinet, prolis

Expertem, prolis expertem, prolis expertem

Prehendit execratio vitam. *In* ſolitudine autem

Orbas domos habitabo. Quis igitur ſignificatus eſt oraculo? cuinam occurrit maritus

Mei miſerae? Quomodo? Ubinam ipſum aſpiciens?

C. Noſti, chara domina, adoleſcentem illum,

Qui hoc verrebat templum? iſte eſt ille filius.

STROPHE 5.

C. Utinam volitem per humidum aërem

Τὸν παῖδ', ὃν εἶπας, ἢ γεγῶτ' ἐθέσπισεν;
Χ. Ἤδη πεφυκότ' ἐκτελῆ νεανίαν
Δίδωσιν αὐτῷ Λοξίας· πάρην δ' ἐγώ.

ΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Κ. Πῶς φής;
Ἄφατον, ἄφατον, ἀναύδητον
Λόγον ἐμοὶ θροεῖς.
Π. Κἄμοιγε. Κ. Πῶς δ' ὁ χρησμὸς ἐκπεραίνεται,
Σαφέστερόν μοι φράζε, χ' ὥστις ἔσθ' ὁ παῖς.
Χ. Ὅτῳ ξυναντήσειεν, ἐκ θεοῦ συθεὶς,
Πρώτῳ πόσις σὸς, παῖδ' ἔδωκ' αὐτῷ θεός.

ΣΤΡΟΦΗ Δ'.

Κ. Ὀτοτοτοῖ.
Τὸ δ' ἐμὸν, ἄτεκνον, ἄτεκνον ἔλαβεν
Ἄρα βίοτον· ἐρημία δ' ὀρφανὰς δόμους οἰκήσω.
Τίς οὖν ἐχρήσθη; τῷ συνῆψ' ἴχνος ποδὸς
Πόσις ταλαίνης; πῶς δὲ πυ νιν εἰσιδών;
Χ. Οἶσθ', ὦ φίλη δέσποινα, τὸν νεανίαν,
Ὃς τόνδ' ἔσαιρε ναόν; οὗτός ἐσθ' ὁ παῖς.

ΣΤΡΟΦΗ Ε'.

Κ. Ἂν' ὑγρὸν ἂν πταίην αἰθέρα

Πρόσω γαίας Ἑλλανίας,
Ἀςέρας ἑσπερίȣς·
Οἶον, οἶον ἄλγος ἔπαθον.

ΙΑΜΒΟΙ.

Π. Ὄνομα δὲ ποῖον αὐτὸν ὀνομάζει πατὴρ
Οἶσθ', ἢ σιωπῇ τοῦτ' ἀκύρωτον μένει;
Χ. Ἴων', ἐπείπερ πρῶτος ἤντησεν πατρί.
Π. Μητρὸς δὲ ποίας ἐςιν; Χ. Οὐκ ἔχω φράσαι.
Φροῦδος δ', ἵν' εἰδῇς πάντα τἀπ' ἐμοῦ, γέρον,
Παιδὸς προθύσων ξένια, καὶ γενέθλια,
Σκηνὰς ἐς ἱερὰς τῆσδε λαθραίως πόσις,
Κοινῇ ξυνάψων δαῖτα παιδὶ τῷ νέῳ.
Π. Δέσποινα, προδεδόμεσθα, σὺν γὰρ σοὶ νοσῶ,
Τȣ͂ σȣ͂ πρὸς ἀνδρός· καὶ μεμηχανημένως
Ὑβριζόμεσθα, δωμάτων τ' Ἐρεχθέως
Ἐκβαλλόμεσθα· καὶ σὸν οὐ ςυγῶν πόσιν,
Λέγω, σὲ μέντοι μᾶλλον, ἢ κεῖνον, φιλῶν,
Ὅςίς, σε γήμας, ξένος ἐπεισελθὼν πόλιν,
Καὶ δῶμα, καὶ σὴν παραλαβὼν παγκληρίαν,
Ἄλλης γυναικὸς παῖδας ἐκκαρπȣ́μενος
Λάθρα πέφηνεν· ὡς λάθρα δ', ἐγὼ φράσω.
Ἐπεί σ' ἄτεκνον ᾔσθετ', ȣ̓κ ἔςεργέ σοι

Ultra Graecam terram
Stellas *ad* Hiſperias!
Qualem, qualem patior dolorem!

IAMBI.

Quo vero nomine ipſum nominavit pater,
Noſti? an ſilentio hoc incertum manet?
C. Ionis, quoniam primus obviam venit patri.
S. Matre vero ex qua eſt? C. Non poſſum dicere:
Sed abiit, ut omnia, ſcias, quae ego ſcio, ſenex,
Pro filio ſacrificaturus xenia, et genethlia,
In ſacris Tabernaculis clam hacce maritus,
Communiter celebraturus epulum cum filio.
S. Domina, proditi ſumus, tecum enim doleo,
A tuo viro, et conſulto
Injuria-afficimur, et domo Erechthei ejicimur.
Et hoc, tuum non odio proſequens maritum,
Dico, ſed quod te magis, quam illum amo:
Qui cum duxiſſet te veniens hoſpes in civitatem,
Et domum, et totam-haereditatem tuam accipiens,
Ex alia muliere pueros procreans
Clam deprehenditur; quomodo vero clam, ego
Dicam. Poſtquam te ſenſit eſſe ſterilem, non ſat

Habuit tibi ſimilis eſſe, et fortunae parem *conditionem*
Ferre, ſed adjungens ſibi aliquam ſervam, clam
Congreſſus hunc puerum genuit: ablegatum veró
Peregre alicui delphorum tradidit educandum: hic
Vero in Dei templo dimiſſus educatur, ut latitaret·
Ut vero ſenſit adoleſcentem adoleviſſe,
Perſuaſit tibi ut venires huc ſterilitatis gratia.
Et Deus non mentitus eſt, iſte vero eſt mentitus,
Jam olim alens *hic ſuum* filium, et nexuit dolos
Tales: deprehenſus enim conſecravit eum Deo.
Latens vero, et tempus ſibi fore ſperans adjumento,
Novumque nomen per ocium fictum, Ion, quod
Scilicet occurrit eunti, imperium terrae ei tradere
Decrevit. Hei mihi, ut ſemper odi viros
Improbos, qui componentes *facinora* injuſta, deinde
Commentis adornant: ſimplicem, *at* probum
Habere, amicum Magis velim, quam aſtutum, *et*
Improbum. Et horum omnium extremum patieris
Malum, ut eum qui matrem ſuam ignorat, qui in
Nullo numero eſt, qui ex aliqua ſerva muliere
Natus eſt, dominum in tuam domum ducas. Simplex
Enim eſſet hoc malum, ſi aliqua nobili *ſuſpectum*
Matre, te perſuaſa, tuam cauſatus ſterilitatem,

Ὅμοιος εἶναι, τῆς τύχης τ' ἴσον φέρειν·
Λαβὼν δὲ δοῦλα λέκτρα, νυμφεύσας λάθρα,
Τὸν παῖδ' ἔφυσεν· ἐξενωμένον δέ τῳ
Δελφῶν δίδωσιν ἐκτρέφειν· ὁ δ' ἐν θεοῦ
Δόμοισιν ἄφετος, ὡς λάθοι, παιδεύεται.
Νεανίαν δ' ὡς ᾔσθετ' ἐκτεθραμμένον,
Ἐλθεῖν σ' ἔπεισε δεῦρ' ἀπαιδίας χάριν.
Κᾆθ' ὁ θεὸς ἐκ ἐψεύσαθ', ὅδε δ' ἐψεύσατο,
Πάλαι τρέφων τὸν παῖδα, κᾄπλεκε πλοκὰς
Τοιάσδ'· ἁλὲς μὲν, ἀνέφερ' εἰς τὸν δαίμονα.
Ἐλθὼν δὲ, καὶ τὸν χρόνον ἀμύνεσθαι θέλων,
Τυραννίδ' αὐτῷ περιβαλεῖν ἔμελλε γῆς.
Καινὸν δὲ τὔνομ' ἀνὰ χρόνον πεπλασμένον,
Ἴων, ἰόντι δῆθεν ὅτι συνήντετο·
Οἴμοι, κακούργες ἄνδρας ὡς ἀεὶ ϛυγῶ,
Οἳ, συντιθέντες τἄδικ', εἶτα μηχαναῖς
Κοσμοῦσι· φαῦλον χρηϛὸν ἂν λαβεῖν φίλον
Θέλοιμι μᾶλλον, ἢ κακὸν σοφώτερον.
Καὶ τῶνδ' ἁπάντων ἔσχατον πείσῃ κακὸν.
Ἀμήτορ', ἀναρίθμητον, ἐκ δούλης τινὸς
Γυναικὸς, εἰς σὸν δῶμα δεσπότην ἄγειν.
Ἁπλῶν ἂν ἦν γὰρ τὸ κακὸν, εἰ παρ' εὐγενῶς
Μητρὸς, πιθών σε, σὴν λέγων ἀπαιδίαν,

Ἐσῴκισ᾽ οἴκους· εἰ δέ σοι τόδ᾽ ἦν πικρὸν,
Τῶν Αἰόλου νιν χρῆν ὀρεχθῆναι γάμων.
Ἐκ τῶνδε δεῖ σε δὴ γυναικεῖόν τι δρᾶν.
Ἢ γὰρ, ξίφος λαβοῦσαν, ἢ δόλῳ τινὶ,
Ἢ φαρμάκοισι, σὸν κατακτεῖναι πόσιν,
Καὶ παῖδα, πρίν σοι θάνατον ἐκ κείνων μολεῖν.
Εἰ γάρ γ᾽ ὑφήσεις τοῦδ᾽, ἀπαλλάξῃ βίου.
Δυοῖν γὰρ ἐχθροῖν εἰς ἓν ἐλθόντοιν στέγος,
Ἢ θάτερον δεῖ δυστυχεῖν, ἢ θάτερον.
Ἐγὼ μὲν οὖν σοι καὶ συνεκπονεῖν θέλω,
Καὶ συμφονεύειν παῖδ᾽, ἐπεισελθὼν δόμους,
Οὗ δαῖθ᾽ ὁπλίζει· καὶ τροφεῖα δεσπόταις
Ἀποδοὺς θανεῖν τε, ζῶν τε φέγγος εἰσορᾶν.
Ἓν γάρ τι τοῖς δούλοισιν αἰσχύνην φέρει,
Τοὔνομα· τὰ δ᾽ ἄλλα πάντα, τῶν ἐλευθέρων
Οὐδεὶς κακίων δοῦλος, ὅστις ἐσθλὸς ᾖ.
Χ. Κἀγὼ, φίλη δέσποινα, συμφορὰν θέλω
Κοινουμένη τήνδ᾽, ἢ θανεῖν, ἢ ζῆν καλῶς.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Κ. Ὦ ψυχὰ, πῶς σιγάσω; πῶς δὲ
Σκοτίας ἀναφήνω εὐνάς;
Αἰδοῦς ἀπολειφθῶ;
Τί γὰρ ἐμπόδιον κώλυμ᾽ ἔτι μοι;

In *tuis* aedibus colocaſſet. Si vero hoc tibi fuiſſet
Acerbum, oportebat ipſum appetere nuptias inter
Æolidas. Exinde oportet te jam aliquod muliebre
Facinus facere: Aut enim correpto gladio, aut
Dolo aliquo, aut venenis tuum interficere maritum,
Et filium, priuſquam tibi mors ab illis eveniat:
Si enim in hoc fueris ignava, amittes vitam.
Duobus enim hoſtibus in unam domum venientibus,
Aut alterum oportet eſſe infortunatum, aut alterum.
Ego certe tecum laborem ſuſcipere volo,
Et ſimul interficere filium, ingreſſus aedes,
Ubi convivium apparat, et praemia-nutricationis
Dominis reddens, et mori, et ſalvis lucem aſpicere.
Una enim res adfert ſervis dedecus,
Nomen: in caeteris enim omnibus, liberis
Nullus ſervus *eſt* deterior, qui bonus fuerit.
C. Et ego, chara domina, calamitatem volo
Partiens tecum, aut mori aut vivere honeſte.

ANAPAESTI.

C. O anima, tacebo? quomodo autem
Clandeſtinos aperiam concubitus?
Pudoremne exuam?
Quod enim impedimentum obſtat mihi amplius?

Cum quo in virtutis certamen deſcendemus?
Nonne maritus noſtri proditor eſt?
Privor autem domo, privor et liberis.
Omnes etiam ſpes perierunt, quas diſponere
Cupiens recte, non potui,
Tacens concubitum,
Tacens partum valde-deplorandum.
Sed non *per* ſolium ſidereum Jovis,
Et *non per* Deam habitantem ſupra meos ſcopulos,
Et *non per* paludis aquoſae Tritonidos
Sacrum littus,
Non amplius occultabo concubitum, ut pectore
Amovens levior ſim.
Stillant meae pupillae lacrymis,
Et anima dolet malis-inſidiis-petita
Et ab hominibus, et a Diis,
Quos demonſtrabo
Ingratos proditores lectorum.

O ſeptem fidibus-inſtructae ludens
Citharae vocem, quae agreſtibus
Cornibus inanimatis ſonat
Muſarum hymnos clare ſonantes,

Πρὸς τίν' ἀγῶνα τιθέμεσθ' ἀρετῆς;
Οὐ πόσις ἡμῶν προδότης γέγονε;
Στέρομαι δ' οἴκων, στέρομαι παίδων.
Φροῦδαι δ' ἐλπίδες, ἃς διαθέσθαι
Χρήζουσα καλῶς, οὐκ ἐδυνάσθην,
Σιγῶσα γάμους,
Σιγῶσα τόκους πολυκλαύτους.
Ἀλλ' οὐ, τὸ Διὸς πολύαστρον ἕδος,
Καὶ τὴν ἐπ' ἐμαῖς σκοπέλοισι θεὰν,
Λίμνης τ' ἐνύδρου Τριτωνιαδός
Πότνιαν ἄκταν,
Οὐκέτε κρύψω λέχος, ὡς στέρνων
Ἀπονισαμένη ῥάων ἔσομαι.
Στάζουσι κόραι δακρύοισιν ἐμαὶ,
Ψυχὰ δ' ἀλγεῖ, κακοβουλευθεῖσ'
Ἔκ τ' ἀνθρώπων, ἔκ τ' ἀθανάτων,
Οὓς ἀποδείξω
Λέκτρων προδότας ἀχαρίστους.

Ὦ τὰς ἑπταφθόγγου μέλπων
Κιθάρας ἐνοπὰν, ἅ τ' ἀγραύλοις
Κέρασιν ἐν ἀψύχοις ἀχεῖ
Μουσᾶν ὕμνους εὐαχήτους,

Σοὶ μομφὰν, ὦ Λατȣ̃ς παῖ,
Πρὸς τάνδ' αὐγὰν αὐδάσω.
Ἦλθές μοι χρυσῷ χαίταν
Μαρμαίρων, εὖ τ' εἰς κόλπȣς
Κρόκεα πέταλα φάρεσιν ἔδρεπον,
Ἀνθίζειν χρυσανταυγῆ.
Λευκοῖς δ' ἐμφύσας καρποῖς
Χειρῶν, εἰς ἄντρȣ κοίτας
Κραυγάν μ', ὦ μάτερ, μ' αὐδῶσαν,
Θεὸς ὀμευνέτας
Ἄγες ἀναιδείᾳ,
Κύπριδι χάριν πράσσων.
Τίκτω δ' ἁ δύςηνός σοι
Κȣ̃ρον, τὸν, φρίκᾳ μητρὸς,
Εἰς εὐνὰν βάλλω τὰν σὰν,
Ἵνα με λέχεσι μελέαν μελέοις
Ἐζεύξω τὰν δύςανον·
Οἴμοι, μοι· καὶ νῦν ἔρρει
Πτανοῖς ἁρπασθεὶς θοίνα
Παῖς μοι, καὶ σὸς τλάμων.
Σὺ δὲ κιθάρᾳ κλάζεις,
Παιᾶνας μέλπων.
Ὠή· τὸν Λατȣ̃ς αὐδῶ,

Tibi, o fili Latonae, reprehenſionem
Coram hoc luce dicam.
Veniſti mihi auro comam
Fulgens, quando in ſinus
Crocea *florum* folia veſtibus decerpebam,
Ornamentum auri ſplendorem aemulans.
Candidis autem inhaerens volis
Manuum, in antri cubilia
Clamorem me, o mater, clamantem,
Deus *ſtuprator*
Ducebas impudenter,
Veneri gratificans.
Ego vero infelix pario tibi
Filium, quem metu matris
In antrum projeci tuum,
Ubi me *tuis* lectis miſeram miſeris
Junxiſti infelicem.
Hei mihi, mihi. Et nunc periit
A volucribus direptus eſca
Meus et tuus miſer filius.
Tu vero interim cithara clangis
Paeanas canens.
Ohe! *Te filium* Latonae alloquor,

Qui oracula *per ſortes edis*,
Super aurea ſedilia, et *in*
Terrae mediis ſedibus.
Tibi vocem in aurem ſonabo:
O improbe concubitor,
Qui meo quidem marito,
Cum beneficium nullum *ab eo* prius acceperis,
Filium in aedes deducendum dediſti.
Meus vero, et tuus filius, ignotus
Periit abreptus a volucribus, proprias
Faſcias matris cruentans.
Odio habeat te Delus, et lauri
Rami, juxta palmam molli-coma-praeditam,
Ubi faetum venerandum ſuſcepit
Te Latona divinis manibus.

IAMBI.

Hei mihi, quam magnus theſaurus aperitur
Malorum, propter quae quilibet emitteret lacrymas?
S. O filia, non poſſum ſatiari intuens tuam
Faciem, extraque mentem meam ſum.
Exhaurientem enim *me* nunc fluctum malorum
Animo, a puppi obruit me alius *fluctus* a tuis verbis,
Quando oblita praeſentium malorum,

Ὅς γ' ὀμφὰν κλήροις
Πρὸς χρυσέυς θάκυς, καὶ
Γαίας μεσσήρεις ἕδρας·
Εἰς ὖς αὐδὰν καρύζω.
Ἰὼ κακὸς εὐνάτωρ,
Ὅς τῷ μὲν ἐμῷ νυμφέτα,
Χάριν ὑ προλαβὼν,
Παῖδ' ἐς οἴκυς οἰκίζεις·
Ὁ δ' ἐμὸς γενέτας, καὶ σός γ' ἀμαθὴς,
Οἰωνοῖς ἔῤῥει συλαθεὶς, οἰκεῖα
Σπάργανα ματέρος ἐξαλλάξας.
Μισεῖ σ' ἁ Δᾶλος, καὶ δάφνας
Ἔρνεα, φοίνικα παρ' ἁβροκόμαν,
Ἔνθα λοχεύματα σέμν' ἐλοχεύσατο
Λατὼ δίοισί σε καρποῖς.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χ. Οἴμοι, μέγας θησαυρὸς ὡς ἀνοίγνυται
Κακῶν, ἐφ' οἷσι πᾶς ἂν ἐκβάλοι δάκρυ.
Π. Θύγατερ, οὔτοι σὸν βλέπων ἐμπίπλαμαι
Πρόσωπον, ἔξω δ' ἐγενόμην γνώμης ἐμῆς.
Κακῶν γὰρ ἄρτι κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρενὶ,
Πρύμνηθεν αἴρει μ' ἄλλο σῶν λόγων ὕπο.
Οὓς ἐκβαλοῦσα, τῶν παρεστώτων κακῶν

Μετῆλθες ἄλλων πημάτων κακὰς ὁδούς.
Τί φής; τίνα λόγον Λοξίου κατηγορεῖς;
Ποῖον τεκεῖν φὴς παῖδα; ποῦ θεῖναι πόλεος
Θηρσὶν φίλον τύμβευμ'; ἄνελθέ μοι πάλιν.
Κ. Αἰσχύνομαι μέν σ', ὦ γέρον, λέξω δ' ὅμως.
Π. Ὡς συστενάζειν γ' οἶδα γενναίως φίλοις.
Κ. Ἄκουε τοίνυν· οἶσθα Κεκροπίας πέτρας
Πρόσβορρον ἄντρον, ἃς Μακρὰς κικλήσκομεν;
Π. Οἶδ', ἔνθα Πανὸς ἄδυτα, καὶ βωμοὶ πέλας.
Κ. Ἐνταῦθ' ἀγῶνα δεινὸν ἠγωνίσμεθα.
Π. Τίν'; ὡς ἀπαντᾷ δάκρυά μοι τοῖς σοῖς λόγοις.
Κ. Φοίβῳ συνῆψ' ἄκουσα δύστηνον γάμον.
Π. Ὦ θύγατερ, ἆρ' ἦν ταῦθ', ἅ γ' ἠσθόμην ἐγώ;
Κ. Οὐκ οἶδ'· ἀληθῆ δ' εἰ λέγεις, φαίημεν ἄν.
Π. Νόσον κρυφαίαν ἡνίκ' ἔστενες λάθρᾳ;
Κ. Τοῦτ' ἦν, ἃ νῦν σοὶ φανερὰ σημαίνω κακά.
Π. Κᾆτ' ἐξέκλεψας πῶς Ἀπόλλωνος γάμους;
Κ. Ἔτεκον· ἀνάσχου ταῦτ' ἐμοῦ κλύων, γέρον.
Π. Ποῦ τίς λοχεύει σ'; ἢ μόνη μοχθεῖς τάδε;
Κ. Μόνη κατ' ἄντρον, οὗπερ ἐζεύχθην γάμοις.
Π. Ὁ παῖς δὲ ποῦ 'στιν, ἵνα σὺ μηκέτ' ἦς ἄπαις;
Κ. Τέθνηκεν, ὦ γεραιέ, θηρσὶν ἐκτεθείς.
Π. Τέθνηκ'; Ἀπόλλων δ' ὁ κακὸς οὐδὲν ἤρκεσεν;

Tranſiiſti ad novas vias aliorum malorum.
Quid ais? Cujus criminis Phoebum inſimulas?
Qualem puerum ais te peperiſſe? quo loco urbis
Potuiſſe? beſtiis gratum epulum? redeas huc mihi.
C. Pudet quidem me ob te, o ſenex: ſed tamen dicam.
S. Quippe ſcio generoſe una dolere cum amicis.
C. Audi igitur: noviſti Cecropiae rupis
Septentrionale antrum, quas Macras vocamus?
S. Scio, ubi *eſt* ſacellum Panis, et ara prope.
C. Ibi certamen triſte decertavimus. S. Quod?
Ut occurrunt mihi lacrymae propter tua verba.
C. Cum Phoebo conjunxi invita infauſtum connubium.
S. O filia, num erant illa, quae ego ſenſeram?
C. Neſcio: ſed ſi vera dicis, vera fatebimur.
S. Quando gemebas clam arcanum morbum?
C. Hoc erat malum, quod nunc tibi aperte dico.
S. Deinde vero quomodo celaſti Apollinis nuptias?
C. Peperi: patienter haec ex me audi, o ſenex. S. Ubi?
Quaenam tibi obſtetricis officium praeſtitit? an ſola
Laborem hunc tuliſti? C. Sola in antro, ubi compreſſa
Sum. S. Puer vero ubi eſt, ut tu non ſis amplius ſine
Liberis? C. Mortuus eſt, o ſenex, expoſitus feris.
S. Mortuus eſt? Apollo vero malus *tibi* nullam opem

Tulit? C. Nullam opem tulit. Sed is in aedibus
Plutonis alitur. S. Quis vero *feris* ipſum expoſuit?
Non enim tu ſaltem. C. Nos *nocte* ſub obſcura
Involventes peplis. S. Nemo conſcius tibi expoſitionis
filii? C. Ipſa calamitas, et ipſum tantum ſecretum.
S. Et quomodo in antro filium tuum relinquere auſa
Es? C. Quomodo nam? Multis miſerandis verbis
Ore prolatis. S. Eheu! o tu ferrea
Ob audaciam! deus autem durior *eſt* quam tu!
C. Si puerum vidiſſes manum porrigentem mihi.
S. Utrum expetentem ubera, an in ulnas *tuas* venire.
C. *Illuc*; ubi quod non manſit, injuſta patiebatur a
Me. S. Tibi vero quare venit in mentem exponere
Filium? C. Tanquam Deus ſervaturus eſſet ſuam
Sobolem. S. Hei mihi, ut felicitas tuae domus
Agitatur-fluctibus! C. Quid obvoluto capite, o ſenex,
Fundis lacrymas? S. Te, et patrem tuum videns
Agitatos-triſtibus-caſibus. C. Res mortalium hujuſmodi
Sunt: nihil in eodem *ſtatu* permanet. S. Ne nunc
Amplius, o filia, lamentis immoremur. C. Quid enim
me oportet facere? Infelicitas enim *habet*
Inopiam-conſilii. S. Ipſum primum, qui te injuria
Affecit, ulciſcere deum. C. Et quomodo potentiora

Κ. Οὐ ἤρκεσ'· ᾅδου δ' ἐν δόμοις παιδεύεται.
Π. Τίς γάρ νιν ἐξέθηκεν; οὐ γὰρ δὴ σύ γε.
Κ. Ἡμεῖς ἐν ὄρφνῃ σπαργανώσαντες πέπλοις.
Π. Οὐδὲ ξυνῄδει σοί τις ἔκθεσιν τέκνου;
Κ. Αἱ ξυμφοραί γε, καὶ τὸ λανθάνειν μόνον.
Π. Καὶ πῶς ἐν ἄντρῳ παῖδα σὸν λιπεῖν ἔτλης;
Κ. Πῶς δ'; οἰκτρὰ πολλὰ στόματος ἐκβαλοῦσ' ἔπη.
Π. Φεῦ·
Τλήμων σὺ τόλμης· ὁ δὲ θεὸς μᾶλλον σέθεν.
Κ. Εἰ παῖδά γ' εἶδες χεῖρας ἐκτείνοντά μοι.
Π. Μαστὸν διώκοντ', ἢ πρὸς ἀγκάλαις πεσεῖν;
Κ. Ἐνταῦθ'· ἵν' οὐκ ὢν, ἄδικ' ἔπασχεν ἐξ ἐμοῦ.
Π. Σοὶ δ' ἐς τί δόξης ἦλθεν ἐκβαλεῖν τέκνον;
Κ. Ὡς τὸν θεὸν σώζοντα τόν γ' αὐτοῦ γόνον.
Π. Οἴμοι· δόμων σῶν ὄλβος ὡς χειμάζεται.
Κ. Τί, κρᾶτα κρύψας, ὦ γέρον, δακρυῤῥοεῖς;
Π. Σὲ, καὶ πατέρα σὸν δυστυχοῦντας εἰσορῶν.
Κ. Τὰ θνητὰ τοιαῦτ'· οὐδὲν ἐν ταυτῷ μένει.
Π. Μὴ νῦν ἔτ' οἴκτων, θύγατερ, ἀντεχώμεθα.
Κ. Τί γάρ με χρὴ δρᾷν; ἀπορία τὸ δυστυχεῖν.
Π. Τὸν πρῶτον ἀδικήσαντά σ' ἀποτίνου θεόν.
Κ. Καὶ πῶς τὰ κρείσσω, θνητὸς οὖσ', ὑπερδράμω;

Π. Πίμπρη τὰ σεμνὰ Λοξίου χρηστήρια.
K. Δέδοικα· καὶ νῦν πημάτων ἅδην ἔχω.
Π. Τὰ δυνατὰ νῦν τόλμησον, ἄνδρα σὸν κτανεῖν.
K. Αἰδούμεθ' εὐνὰς τὰς τόθ', ἡνίκ' ἐσθλὸς ἦν.
Π. Νῦν δ' ἀλλὰ παῖδα τὸν ἐπὶ σοὶ πεφηνότα.
K. Πῶς; εἰ γὰρ εἴη δυνατὸν, ὡς θέλοιμί γ' ἄν.
Π. Ξιφηφόρους σοὺς ὁπλίσασ' ὀπάονας.
K. Στείχοιμ' ἄν· ἀλλὰ ποῦ γενήσεται τόδε;
Π. Ἱεραῖσιν ἐν σκηναῖσιν, οὗ θοινᾷ φίλους.
K. Ἐπίσημον ὁ φόνος, καὶ τὸ δοῦλον ἀσθενές.
Π. Ὤ, μοι· κακίζῃ; φέρε σὺ νῦν βούλευέ τι.
K. Καὶ μὴν ἔχω γε δόλια, καὶ δραστήρια.
Π. Ἀμφοῖν ἂν εἴην τοῖνδ' ὑπηρέτης ἐγώ.
K. Ἄκουε τοίνυν· οἶσθα γηγενῆ μάχην;
Π. Οἶδ', ἣν Φλέγρᾳ Γίγαντες ἔστησαν θεοῖς.
K. Ἐνταῦθα Γοργόν' ἔτεκε γῆ, δεινὸν τέρας.
Π. Ἦ παισὶν αὐτῆς σύμμαχον, θεῶν πόνον;
K. Ναί· καί νιν ἔκτειν' ἡ Διὸς Παλλὰς θεά.
Π. Ποῖόν τι μορφῆς σχῆμ' ἔχουσαν ἀγρίας;
K. Θώραχ' ἐχίδνης περιβόλοις ὡπλισμένον.
Π. Ἆρ' οὗτος ἔσθ' ὁ μῦθος, ὃν κλύω πάλαι;
K. Ταύτης Ἀθάναν δέρος ἐπὶ στέρνοις ἔχειν.
Π. Ἣν Αἰγίδ' ὀνομάζουσι, Παλλάδος στολήν;

Numina mortalis exiſtens ſuperabo? S. Incende
Veneranda Phoebi templa. C. Metuo, et nunc quidem
Satis miſeriarum habeo. S. Auſis igitur poſſibilia,
Interficere tuum maritum. C. Revereor conjugium,
Quod habuimus, cum eſſet bonus. S. Nunc igitur
Saltem puerum contra te ortum. C. Quomodo? ſi
Enim eſſet poſſibile, quam vellem! S. Armans tuos
Satellites gladiis. C. Vadam; verum ubi fiet hoc?
S. In ſacris tabernaculis, ubi excipit-convivio amicos.
C. Apertum quid *eſt* caedes, et ſervi infirmum.
S. Hei mihi! Timida facta es. Eja *igitur* tu nunc
Aliquod ini conſilium. C. Atqui habeo doloſa et
Efficacia. S. Ero miniſter hujus utriuſque *rei* ego.
C. Audi igitur: noviſti pugnam terrigenarum?
S. Novi, quam commiſerunt *in* Phlegra Gigantes
Cum diis C. Ibi Terra edidit Gorgonem, terribile
Monſtrum. S. Num ſuis filiis Gigantibus ſociam,
Deorum laborem? C. Etiam: et eam interfecit Jovis
Filia, Pallas dea. S. Quam vero formae truculentae
Figuram habebat? C. Thoracem ſpiris viperae
Armatum. S. Num haec eſt fabula, quam audivi olim?
C. Hujus peile Minervam pectus munitum habere.
S. Quam Ægidem nominant, Palladis armaturam.

C. Hoc adepta eſt nomen, quando venit in pugnam
Deorum. S. Hoc igitur, filia, quid damnum tuis
Hoſtibus? C. Erichthonium noſti? aut qui non noſti
Senex? S. Quem primum veſtrum progenitorem
Submiſit tellus? C. Huic dat Pallas edito recenter—
S. Quid? tardum enim quoddam profers verbum.
C. Geminas guttas ſanguinis a Gorgone.
S. Quam vim habentes erga hominis naturam?
C. Aliam quidem mortiferam, aliam vero curatricem
Morborum. S. In quo? num appendens circa infantem
Vaſculum? C. Aureis ligamentis: hic autem dedit
Meo patri. S. Illo vero mortuo ad te pervenit?
C. Etiam, et ego illud in manus commiſſura fero.
S. Quomodo igitur ſe habet geminum donum deae?
C. Qui ſanguis quidem ſtillavit ex cava vena.
S. In quem uſum hac utimini? quam vim habet?
C. Arcet morbos, et habet alimenta vitae.
S. Altera vero ſpecies, quam dicis, quid facit?
C. Interficit, venenum exiſtens draconum Gorgonum.
S. In unumne commixtum iſtum cruorem circumfers.
C. Seorſim. Cum malo enim bonum non miſcetur.
S. O chariſſima filia, omnia habes, quibus eſt tibi
Opus. C. Hoc morietur puer *Ion:* tu vero interfector

Κ. Τόδ' ἔσχεν ὄνομα, θεῶν ὅτ' ἦλθεν εἰς δόρυ.
Π. Τί δῆτα, θύγατερ, τοῦτο σοῖς ἐχθροῖς βλάβος;
Κ. Ἐριχθόνιον οἶσθ'; ἢ τί γ' οὐ μέλλεις, γέρον;
Π. Ὃν πρῶτον ὑμῶν πρόγονον ἐξανῆκε γῆ;
Κ. Τούτῳ δίδωσι Παλλὰς ὄντι νεογόνῳ —
Π. Τί χρῆμα; μέλλον γάρ τι προσφέρεις ἔπος.
Κ. Δισσοὺς σταλαγμοὺς αἵματος Γοργοῦς ἄπο.
Π. Ἰσχὺν ἔχοντ' ἂν τίνα πρὸς ἀνθρώπου φύσιν;
Κ. Τὸν μὲν θανάσιμον, τὸν δ' ἀκεσφόρον νόσων.
Π. Ἐν τῷ καθάψας ἀμφὶ παιδὶ σώματος;
Κ. Χρυσοῖσι δεσμοῖς· ὁ δὲ, δίδωσ' ἐμῷ πατρί.
Π. Κείνου δὲ κατθανόντος, εἰς σ' ἀφίκετο;
Κ. Ναί· κἄπι καρπῷ γ' αὐτὸ 'γὼ χερὸς φέρω.
Π. Πῶς οὖν κέκρανται δίπτυχον δῶρον θεᾶς;
Κ. Κοίλης μὲν ὅστις φλεβὸς ἀπέσταξεν φόνος.
Π. Τί τῷδε χρῆσθε; δύνασιν ἐκφέρει τίνα;
Κ. Νόσους ἀπείργει, καὶ τροφὰς ἔχει βίου.
Π. Ὁ δεύτερος δ' ἀριθμὸς, ὃν λέγεις, τί δρᾷ;
Κ. Κτείνει, δρακόντων ἰὸς ὢν τῶν Γοργόνων.
Π. Εἰς ἓν δὲ κραθέντ' αὐτὸν ἰχῶρ' εἰφορεῖς;
Κ. Χωρίς· κακῷ γὰρ ἐσθλὸν οὐ συμμίγνυται.
Π. Ὦ φιλτάτη παῖ, πάνθ' ἔχεις, ὅσων σε δεῖ.
Κ. Τούτῳ θανεῖται παῖς· σὺ δ' ὁ κτείνων ἔσῃ.

Π. Πῶς; καὶ τί δράσας; σὸν λέγειν, τολμᾶν δ' ἐμόν.
Κ. Ἐν ταῖς Ἀθήναις, δῶμ' ὅταν τοὐμὸν μόλῃ.
Π. Οὐκ εὖ τόδ' εἶπας· καὶ σὺ γὰρ τοὐμὸν ψέγεις.
Κ. Πῶς; ἆρ' ὑπείδου τοῦθ', ὃ κἄμ' εἰσέρχεται;
Π. Σὺ παῖδα δόξεις διολέσαι, κεἰ μὴ κτενεῖς.
Κ. Ὀρθῶς· φθονεῖν γάρ φασι μητρυιὰς τέκνοις.
Π. Αὐτοῦ νῦν αὐτὸν κτεῖν', ἵν' ἀρνήσῃ φόνους.
Κ. Προλάζυμαι γοῦν τῷ χρόνῳ τῆς ἡδονῆς.
Π. Καὶ σόν γε λήσεις πόσιν, ἅ σε σπεύδει λαθεῖν.
Κ. Οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; χειρὸς ἐξ ἐμῆς λαβὼν
Χρύσωμ' Ἀθάνας τόδε, παλαιὸν ὄργανον,
Ἐλθὼν, ἵν' ἡμῖν βουθυτεῖ λάθρα πόσις,
Δείπνων ὅταν λήγωσι, καὶ σπονδὰς θεοῖς
Μέλλωσι λείβειν, ἐν πέπλοις ἔχων τόδε,
Κάθες, βαλὼν εἰς πῶμα τῷ νεανίᾳ·
Ἰδίᾳ δὲ, μὴ πᾶσι, χωρίσας ποτὸν
Τῷ τῶν ἐμῶν μέλλοντι δεσπόζειν δόμων.
Κἄνπερ διέλθῃ λαιμὸν, οὔποθ' ἵξεται
Κλεινὰς Ἀθήνας· κατθανὼν δ' αὐτοῦ μενεῖ.
Π. Σὺ μέν νυν εἴσω προξένων μέθες πόδα·
Ἡμεῖς δ', ἐφ' ᾧ τετάγμεθ', ἐκπονήσομεν.
Ἄγ', ὦ γεραιὲ πούς, νεανίας γενοῦ
Ἔργοισι, κεἰ μὴ τῷ χρόνῳ πάρεστί σοι.

Eris. S. Ubi, et quid faciens ? tuum eſt, imperare,
Meum vero obſequi. C. Athenis, domum cum
Venerit meam. S. Non recte hoc dixiſti: nam et tu,
Meum *conſilium* vituperas. C. Quomodo igitur? ſuſpicaris,
Quod etiam mihi in mentem venit? S. Tu filium
Videberis interfeciſſe, etiamſi non interfeceris C. Recte,
Dicunt enim novercas invidere privignis. S. Hic ipſum
Interficere itaque, ut negare poſſis caedem. C. Anticipo
Certe tempore voluptatem. S. Et tuum ulciſceris
Maritum, quae te ſtudet pati. C. Scis igitur quid
Facias? ex mea manu accipe aureum opus hocce
Palladis, vetus vaſculum. Proficiſcaris, ubi nobis
Clam ſacrificat maritus, cumque coenae finem
Fecerint, et libamina diis volent libare, habens hoc in
Veſte, dimitte conjiciens in poculum adoleſcentis:
Privatim vero, non tu omnibus, ſeparans potum,
Ille, qui futurus eſt dominus meae domus.
Et ſi modo tranſierit guttur, nunquam veniet
Ad inclytas Athenas: ſed mortuus hic manebit,
S. Tu quidem mitte pedem intra domum hoſpitum
Nos vero id faciemus, ad quod ordinati ſumus.
Age, o ſenilis pes, juvenis fias
Factis, etiamſi tempore non poſſis.

Hoſtilem autem ad virum perge cum dominis,
Et ſimul interfice, et ſimul eum tolle ex aedibus.
In rebus enim ſecundis bene ſe habet pietatem
Colere: quando vero hoſtibus nocere
Aliquis vult: nulla lex obſtat.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

C. O Trivia filia Cereris, quae
Nocturnis inſultibus dominaris
Et diurnis, ducito
Triſtem-ferentium-mortem poculorum ple-
nitudinem *ad eos*, contra quos mittit
Veneranda, veneranda mea *domina*,
Terrigenae Gorgonis guttu-
ris ſecti ex guttis,
Adverſus *illum*, qui Erechthidarum
Invadit familiam.
Nec unquam alius ex aliena familia
Imperet urbi,
Praeter nobiles Erechthidas.

ANTISTROPHE I.

Si vero mors imperfecta, conatuſque dominae,
Et ſucceſſus incepto defuerit,

Ἐχθρὸν δ' ἐπ' ἄνδρα ϛεῖχε δεσποτῶν μέτα.
Καὶ συμφόνευε, καὶ συνεξαίρει δόμων.
Τὴν δ' εὐσέβειαν, εὐτυχοῦσι μὲν, καλὸν
Τιμᾷν· ὅταν δὲ πολεμίȣς δράσαι κακῶς
Θέλῃ τις, οὐδεὶς ἐμποδὼν κεῖται νόμος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Εἰνοδία θύγατερ Δάματρος, ἃ τῶν
Νυκτιπόλων ἐφόδων ἀνάσσεις,
Καὶ μεθαμερίων, ὅδωσον
Δυσθανάτων κρατήρων πλη-
ρώματ', ἐφ' οἷσι πέμπει
Πότνια, πότνι' ἐμὰ,
Χθονίας Γοργοῦς λαι-
μοτόμων ἀπὸ ϛαλαγμῶν,
Τῷ τῶν Ἐρεχθειδᾶν
Δόμων ἐφαπτομένῳ,
Μηδέ ποτ' ἄλλος ἄλλων ἀπ' οἴκων
Πόλεως ἀνάσσοι,
Πλὴν τῶν εὐγενετᾶν Ἐρεχθειδᾶν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Εἰ δ' ἀτελὴς θάνατος, σπȣδαί τε δεσποί-
νας, ὅ, τε καιρὸς ἄπεισι τόλμας,

῞Α τε νῦν φέρετ᾽ ἐλπὶς, ἢ θη-
κτὸν ξίφος, ἢ δαίμων ἐξά-
ψειν βρόχον ἀμφὶ δέρην.
Πάθεσι πάθεα δ᾽ ἐ-
ξανύτεσ᾽, εἰς ἄλλας
Βιότε μορφὰς κάτεισιν.
Οὐ γὰρ δόμων γ᾽ ἑτέρες
Ἄρχοντας ἀλλοδαπὲς
Ζῶσά ποτ᾽ ὀμμάτων ἐν φαενναῖς
Ἀνέχοιτ᾽ ἂν αὐγαῖς
῾Α τῶν εὐπατρίδαν γεγῶσ᾽ οἴκων.

ΣΤΡΟΦΗ Β΄.

Αἰσχύνομαι τῶν πολυΰμνον
Θεὸν, εἰ περὶ καλλιχόροισι παγαῖς,
Λαμπάδα θεωρὸν Εἰκάδων
Ὄψεται ἐννύχιος, ἄϋπνος ὤν,
῞Οτε καὶ Διὸς ἀστερωπὸς
Ἀνεχόρευσεν αἰθὴρ,
Χορεύει δὲ Σελάνα,
Καὶ πεντήκοντα κοῦραι
Νηρέος, αἳ κατὰ πόντον,
Ἀεννάων τε ποταμῶν
Δίνας, χορευόμεναι,

Ut nunc ſe habet opinio noſtra, vel acutum gladium, vel pudibunda
Innectet laqueum circa collum ſuum.
Perturbationibus autem perturbationes
Finiens, ad ſimplex
Vitae odium deveniet.
Non enim *ſuae* domus alios
Dominos alienigenas
Vivens unquam oculorum in lucidis
Tolerabit ſplendoribus,
Quae ex nobili familia nata *eſt*.

STROPHE 2.

Pudet me propter hymnis-celeberrimum *Bacchum*
Deum, ſi circa fontes a pulchris choris frequentatos,
Facem ſpectatricem Eicadum,
Sit viſurus nocturnus, ignobilis exiſtens,
Quando et Jovis ſtellatus
Choris celebrat aether,
Choris vero Luna,
Et quinquaginta filiae
Nerei, quae in Ponto,
Perenniumque fluviorum
In gurgitibus educantur,

Aurea corona decoram Proſerpinam,
Et matrem venerandam;
Ubi ſperat ſe regnaturum,
Et aliorum labore parta occupaturum,
Phoebeius erro.

ANTISTROPHE 2.

Videte, quotquot maledicis
Muſam dimitientes canitis hymnis
Noſtros thalamos, et congreſſus
Veneris illegitimos, impios:
Quantum pietate ſuperemus
Injuſtam libidinem virorum.
Contrarium jam carmen,
Et Muſa in viros eat,
Maledicum de thoris.
Oſtendit enim ille ex Jovis
Filiis *natus*, ingratitudinem,
Non communem liberorum ſortem
Domui procurans
Cum domina: ad Venerem vero
Aliam animum applicans,
Spurium filium adeptus eſt.

IAMBI.

F. Inclytae mulieres, ubi filiam Erechthei

Τὰν χρυσεοστέφανον κόραν,
Καὶ ματέρα σεμνὰν,
Ἵν' ἐλπίζει βασιλεύσειν,
Ἄλλων πόνον τ' εἰσπεσεῖν,
Ὁ Φοίβειος ἀλάτας.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ὁρᾶθ', ὅσοι δυσκελάδοισι
Κατὰ Μοῦσαν ἰόντες ἀείδεθ' ὕμνοις
Ἁμέτερα λέχεα, καὶ γάμους
Κύπριδος ἀθέμιτας, ἀνοσίους,
Ὅσον εὐσεβείᾳ κρατοῦμεν
Ἄδικον ἄροτρον ἀνδρῶν.
Παλίμφαμος ἀοιδὰ,
Καὶ Μούσιος ἄνδρας ἴστω,
Δυσκέλαδος ἀμφὶ λέκτρων.
Δείκνυσι γὰρ ὁ Διὸς ἐκ
Παίδων ἀμνημοσύναν,
Οὐ κοινὰν τεκέων τύχαν
Οἴκοισι φυτεύσας
Δεσποίνᾳ· πρὸς δ' Ἀφροδίταν
Ἄλλαν θέμενος χάριν,
Νόθου παιδὸς ἔκυρσεν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Θ. Κλειναὶ γυναῖκες, ποῦ κόρην Ἐρεχθέως

Δέσποιναν εὕρω; πανταχῆ γὰρ ἄστεος
Ζητῶν νιν, ἐξέπλησα, κοὐκ ἔχω λαβεῖν.
Χ. Τί δ' ἐστιν, ὦ ξύνδουλε; τίς προθυμία
Ποδῶν ἔχει σε, καὶ λόγους τίνας φέρεις;
Θ. Θηρώμεθ'· ἀρχαὶ δ' αἱ 'πιχώριοι χθονὸς
Ζητοῦσιν αὐτὴν, ὡς θάνῃ πετρουμένη.
Χ. Οἴμοι, τί λέξεις; οὔτι που λελήμμεθα
Κρυφαῖον εἰς παῖδ' ἐκπορίζουσαι φόνον;
Θ. 'Εγνώσμεθ' ἐξ ἴσου κἀν ὑστάτοις κακοῖς.
Χ. Ὤφθη δὲ πῶς τὰ κρυπτὰ μηχανήματα;
Θ. Τὸ μὴ δίκαιον τῆς δίκης ἡσσώμενον
'Εξεῦρεν ὁ θεὸς, οὐ μιανθῆναι θέλων.
Χ. Πῶς; ἀντιάζω σ' ἱκέτις, ἐξειπεῖν τάδε.
Πεπυσμέναι γὰρ, εἰ θανεῖν ἡμᾶς χρεὼν,
Ἥδιον ἂν θάνοιμεν, εἴθ' ὁρᾷν φάος.
Θ. 'Επεὶ θεοῦ μαντεῖον ᾤχετ' ἐκλιπὼν
Πόσις Κρεούσης, παῖδα τὸν καινὸν λαβὼν,
Πρὸς δεῖπνα, θυσίας θ', ἃς θεοῖς ὡπλίζετο,
Ξοῦθος μὲν ᾤχετ', ἔνθα πῦρ πηδᾷ θεοῦ
Βακχεῖον, ὡς σφαγαῖσι Διονύσου πέτρας
Δεύσειε δισσὰς παιδὸς ἀντ' ὀπτηρίων,
Λέξας· σὺ μὲν νῦν, τέκνον, ἀμφήρεις μένων
Σκηνὰς ἀνίστη τεκτόνων μοχθήμασι.

Dominam invenero? paſſim enim per urbem
Quaerens eam ivi, nec poſſum eam invinere.
C. Quid hoc rei eſt, o conſerve? quae feſtinatio
Pedum habet te, et quos ſermones adfers?
F. Inveſtigamur, et magiſtratus indigenae
Quaerunt eam, ut moriatur lapidata.
C. Hei mihi! quid dicis? anne deprehenſae ſumus
Molientes clandeſtinam caedem puero?
F. Deprehenſi ſumus, ſcito te in extremis malis verſari.
C. Quomodo vero detecta ſunt arcana conſilia?
F. Injuſtum inferius Juſtitia
Effecit deus, nolens eam pollui.
C. Quomodo? ſupplicans rogo, ut dicas iſta:
Cum enim audiverimus, ſive oporteat nos mori,
Sive videre *ſolis* lumen, libentius moriemur.
F. Poſtquam abiit oraculo dei relicto
Maritus Creuſae; filium novum ſecum ducens,
Ad convivium et ſacrificia, quae parabat diis,
Xuthus quidem abiit *illuc*, ubi ignis emicat dei
Bacchius, ut caeſarum victimarum ſanguine Bacchi
Saxa rigaret gemina, pro agnitione filii,
Praefatus: Tu quidem, o fili, nunc manens
Circularia tabernacula ſtatue fabrorum operis.

Poſtquam autem ſacrificavere genitalibus diis, ſi
Diutius *hinc* abfuero, epulae *praebeantur*
Praeſentibus amicis. acceptis vero vitulis abiit.
Adoleſcens vero religioſe ambitus tabernaculorum
Carentes-parietibus erectis columnis erigebat, ſolis
Flammae diligenter cavens, ne vel ad medios ictus,
Vel contra ad occiduos, radios ſpectarent,
Jugeri longitudinem rectangulam dimenſus,
Quae menſuram habebat in medio decem millium
Pedum numerum, ut dicunt periti, tanquam omnem
Delphicum populum ad convivium vocaturus,
Accipiens vero aulaea ſacra ex theſauris,
Praetendit, mira hominibus viſu:
Primum quidem alam peplorum tecto circumjecit,
Donarium Jovis filii, quos Hercules
Attulit Deo ſpolium Amazonum.
Erant autem hujuſmodi texturae in textis Picturis,
Coelum congregans ſtellas in aetheris orbe;
Equos quidem agebat ad ultimam flammam
Sol, trahens ſecum clarum Veſperi lumen. Atris
Vero veſtibus amicta Nox, nullis aſtrictos jugis,
Equos agitabat: ſtellae vero comitabantur Deam:
Pleias quidem ibat medium per aethera,

Θύσας δὲ γενέταις θεᾶσιν, ἣν μακρὸν χρόνον
Μενῶ, παροῦσι δαῖτες ἔϛωσαν φίλοις.
Λαβὼν δὲ μόσχȣς, ᾤχεθ'· ὁ δὲ νεανίας
Σεμνῶς ἀτοίχȣς περιβολὰς σκηνωμάτων
Ὀρθοϛάταις ἱδρύεθ', ἡλίȣ φλογὸς
Καλῶς φυλάξας, οὔτε πρὸς μέσας βολὰς
Ἀκτῖνας, οὔτ' αὖ πρὸς τελευτώσας βίον,
Πλέθρȣ ϛαθμήσας μῆκος εἰς εὐγώνιον,
Μέτρημ' ἔχȣσαν τοὔν μέσῳ γε μυρίων
Ποδῶν ἀριθμὸν, ὡς λέγȣσιν οἱ σοφοὶ,
Ὡς πάντα Δελφῶν λαὸν εἰς θοίνην καλῶν.
Λαβὼν δ' ὑφάσμαθ' ἱερὰ θησαυρῶν πάρα,
Κατεσκίαζε, θαύματ' ἀνθρώποις ὁρᾷν.
Πρῶτον μὲν ὀρόφῳ πτέρυγα περιβάλλει πέπλων,
Ἀνάθημα δίȣ παιδὸς, ȣ̔ς Ἡρακλέης
Ἀμαζόνων σκυλεύματ' ἤνεγκεν θεῷ.
Ἐνῆν δ' ὑφανταὶ γράμμασιν τοιαίδ' ὑφαί·
Οὐρανὸς ἀθροίζων ἄϛρ' ἐν αἰθέρος κύκλῳ.
Ἵππȣς μὲν ἤλαυν' εἰς τελευταίαν φλόγα
Ἥλιος, ἐφέλκων λαμπρὸν Ἑσπέρȣ φάος.
Μελάμπεπλος δὲ Νὺξ ἀσείρωτον ζυγοῖς
Ὄχημ' ἔπαλλεν, ἄϛρα δ' ὡμάρτει θεᾷ.
Πλειὰς μὲν ᾔει μεσοπόρȣ δι' αἰθέρος,

Ὁ, τε ξιφήρης Ὠρίων· ὕπερθε δὲ
Ἄρκτος, ϛρέφουσ᾽ οὐραία χρυσήρει πόλῳ.
Κύκλος δὲ πανσέληνος ἠκόντιζ᾽ ἄνω
Μηνὸς διχήρης, Ὑάδες τε, ναυτίλοις
Σαφέϛατον σημεῖον, ἥ τε φωσφόρος
Ἕως, διώκουσ᾽ ἄϛρα· τοίχοισιν δ᾽ ἐπὶ
Ἤμπισχεν ἄλλα βαρβάρων ὑφάσματα,
Εὐηρέτμους ναῦς ἀντίας Ἑλληνίσιν,
Καὶ μιξόθηρας φῶτας, ἱππείας τ᾽ ἄγρας,
Ἐλάφων, λεόντων τ᾽ ἀγρίων, θηράματα·
Κατ᾽ εἰσόδους δὲ, Κέκροπα θυγατέρων πέλας
Σπείρας συνειλίσσοντ᾽, Ἀθηναίων τινὸς
Ἀνάθημα· χρυσέους τ᾽ ἐν μέσῳ συσσιτίῳ
Κρητῆρας ἔϛησ᾽· ἐν δ᾽ ἄκροισι βὰς ποσὶ,
Κῆρυξ ἀνεῖπε, τὸν θέλοντ᾽ ἐγχώριον
Ἐς δαῖτα χωρεῖν· ὡς δ᾽ ἐπληρώθη ϛέγη,
Στεφάνοισι κοσμηθέντες, εὐόχθου βορᾶς
Ψυχὴν ἐπλήρουν· ὡς δ᾽ ἀνῆσαν ἡδονὴν
[Δείπνων] παρελθὼν πρέσβυς εἰς μέσον πέδον,
Ἔϛη· γέλων δ᾽ ἔθηκε συνδείπνοις πολὺν,
Πρόθυμα πράσσων· ἔκ τε γὰρ κρωσσῶν ὕδωρ
Χεροῖν ἔπεμπε νίπτρα, κἀξεθυμία
Σμύρνης ἱδρῶτα· χρυσέων τ᾽ ἐκπωμάτων

Atque enſifer Orion. Deſuper vero
Urſa circumvolens ſe cauda aureo polo obverſa.
Orbis vero plenae-lunae ſuperne radiabat,
Menſis diviſor, et Hyades nautis
Signum certiſſimum, et lucifera
Aurora pellens aſtra. In parietes vero
Injecit alia aulaea, barbaricas
Naves inſtructas-remis contrarias Graecis,
Et ſemiferos viros, et equeſtres venationes
Cervorum, et leonum ferocium captas praedas.
Ad januam Tabernaculi vero Cecropem prope filias,
Spiras convolventem; *id quod* cujuſdam Athenienſis
Donarium *erat:* aurea autem in medio convivio
Pocula collocavit. Summis vero pedibus incedens,
Praeco proclamavit, ut quicunque vellet indigena
Ad convivium veniret. Poſtquam autem impletum
Eſt tabernaculum, coronis ornati, lauto cibo
Animum implebant. Ut vero voluptatem remiſerunt,
[Coenae] progreſſus ſenex *quidem* in medium ſolum,
Conſtitit: riſum vero movit convivis magnum,
Officioſe miniſtrans *illis*. Namque ex hydriis aquam
Manibus fundebat lavacra, et adolebat
Myrrhae ſuccum, et aureis poculis

Praeerat ipſe, ſibi ipſi vendicans hoc miniſterium.
Poſtquam vero *convivium* ad tibias venit, et ad
Poculum commune, ſenex dixit, oportere auferre
Parva pocula vinaria, et magna adferre,
Ut citius veniant hi ad voluptatem animorum.
Erat tum labor adferentium argentea
Atque aurea vaſa. Ipſe vero capiens eximium,
Tanquam novo hero utique gratificaturus,
Dedit plenum vas, jaciens in vinum
Efficax venenum, quod dicunt *ei* dediſſe
Dominam, ut novus filius lucem relinqueret;
Et nemo hoc norat: habenti vero in manibus
Libationem cum aliis filio nuper invento,
Dixit aliquis ex domeſticis vocem inominatam:
Ille vero, ut qui nutritus fuiſſet in templo, et *inter*
Peritos vates, omen *eſſe* duxit, et juſſit alium novum
Craterem impleri: priorem vero libationem dei
Dat terrae, omnibuſque edicit ut effundant,
Silentium vero ſucceſſit. Implemus autem rore
Crateras ſacro, et vino Biblino.
Et in medio hoc labore, irruit in domum volucre
Agmen columbarum. Apollinis enim in templo
Secure habitant; poſtquam autem vinum effuderant,

Ἦρχ᾽, αὐτὸς αὐτῷ τόνδε προστάξας πόνον.
Ἐπεὶ δ᾽ ἐς αὔλους ἧκεν, ἐς κρατῆρά τε
Καινὸν, γέρων ἔλεξ᾽, ἀφαρπάζειν χρεὼν
Οἰνηρὰ σκεύη σμικρὰ, μεγάλα δ᾽ εἰσφέρειν·
Ὡς θᾶσσον ἔλθωσ᾽ οἵδ᾽ ἐς ἡδονὰς φρενῶν.
Ἦν δὴ φερόντων μόχθος ἀργυρηλάτους,
Χρυσέας τε φιάλας· ὁ δὲ, λαβὼν ἐξαίρετον,
Ὡς τῷ νέῳ δὴ δεσπότῃ χάριν φέρων,
Ἔδωκε πλῆρες τεῦχος, εἰς οἶνον βαλὼν
Ὃ φασι δοῦναι φάρμακον δραστήριον
Δέσποιναν, ὡς παῖς ὁ νέος ἐκλίποι φάος·
Κοὐδεὶς τάδ᾽ ᾔδειν· ἐν χεροῖν ἔχοντι δὲ
Σπονδὰς μετ᾽ ἄλλων παιδὶ τῷ πεφηνότι,
Βλασφημίαν τις οἰκετῶν ἐφθέγξατο,
Ὁ δ᾽, ὡς ἐν ἱερῷ, μάντεσίν τ᾽ ἐσθλοῖς, τραφεὶς,
Οἰωνὸν ἔθετο· κἀκέλευσ᾽ ἄλλον νέον
Κρατῆρα πληροῦν· τὰς δὲ πρὶν σπονδὰς θεοῦ,
Δίδωσι γαίᾳ, πᾶσί τ᾽ ἐκσπένδειν λέγει.
Σιγὴ δ᾽ ὑπῆλθεν· ἐκ δ᾽ ἐπίμπλαμεν δρόσου
Κρατῆρας ἱεροὺς, Βυβλίνου τε πώματος.
Κἂν τῷδε μόχθῳ, πτηνὸς εἰσπίπτει δόμοις
Κῶμος πελειῶν· Λοξίου γὰρ ἐν δόμοις
Ἄτρεστα ναίουσ᾽· ὡς δ᾽ ἀπέσπεισαν μέθυ,

Κεἰς αὐτὸ χεῖλη, πώματος κεχρημέναι,
Καθῆκαν· εἷλκον δ' εὐπτέρυς ἐς αὐχένας·
Καὶ ταῖς μὲν ἄλλαις, ἄνοσος ἦν λοιβὴ θεοῦ·
Ἣ δ' ἕζετ', ἔνθ' ὁ καινὸς ἔσπεισεν γόνος,
Ποτῦ τ' ἐγεύσατ', εὐθὺς εὔπτερον δέμας
Ἔσεισε, κἀβάκχευσεν· ἐκ δ' ἔκλαγξ' ὄπα
Ἀξύνετον, αἰάζυσα· θάμβησεν δὲ πᾶς
Θοινατόρων ὅμιλος ὄρνιθος πόνυς·
Θνήσκει δ', ἀπασπαίρυσα, φοινικοσκελεῖς
Χηλὰς παρεῖσα· γυμνὰ δ' ἐκ πέπλων μέλη
Ὑπὲρ τραπέζης ἧκεν ὁ μαντευτὸς γόνος.
Βοᾷ δὲ, τίς μ' ἔμελλεν ἀνθρώπων κτανεῖν;
Σήμαινε, πρέσβυ· σὴ γὰρ ἡ προθυμία,
Καὶ πῶμα χειρὸς σῆς ἐδεξάμην πάρα.
Εὐθὺς δ' ἐρευνᾷ γραῖαν, ὠλένην λαβὼν,
Ἐπ' αὐτοφώρῳ πρέσβυν ὡς ἔχονθ' ἕλοι.
Ὤφθη δὲ, καὶ κατεῖπ' ἀναγκασθεὶς μόγις,
Τόλμας Κρεύσης, πώματός τε μηχανάς.
Θεῖ δ' εὐθὺς ἔξω, συλλαβὼν θοινάτορας,
Ὁ πυθόχρηστος Λοξίυ νεανίας.
Κἀν κοιράνοισι Πυθικοῖς ςαθεὶς, λέγει·
Ὦ γαῖα σεμνὴ, τῆς Ἐρεχθέως ὕπο
Ξένης γυναικὸς, φαρμάκοισι θνήσκομεν.

Tum vero in ipſum roſtra potus cupida e
Demiſerunt, et traxerunt pennata in guttura:
Et caeteris quidem erat innoxius potus die:
Quae vero conſederat, ubi novus filius vinum
Effuderat, et guſtarat potum, ſtatim corpus
Pennigerem concuſſit, et bacchari coepit, et cum
Clangore vocem emiſit obſcuram, gemens; obſtupuit
Autem totus convivarum coetus *ob* columbae
Labores moritur autem palpitans, *et* purpureos
Pedes demittens. Nuda tum ex veſtibus membra
Supra menſam miſit vaticinio declaratus filius.
Clamatque: quis hominum voluit me occidere?
Indica, o ſenex; tuum enim *fuit* hoc ſtudium,
Et poculum a tua accepi manu.
Statim verò inquirit ſenile brachium prehendens,
Ut in ipſo facto caperet venena geſtantem.
Deprehenſa ſunt autem, et coactus vix declaravit
Facinus Creuſae, et machinationes poculi.
Currit vero ſtatim foras ſecum ducens convivas
Apollinis vaticinio renunciatus filius,
Et ſtans inter proceres Pythicos dixit:
O ſancta terra, ab hac Erechthide
Peregrina muliere, venenis extinguimur. Delphorum

Vero principes decreverunt, ut de Rupe praecipitata
Moriatur mea domina, uno ſuffragio: ut quae
Virum ſacrum interficere voluerit, et in templo
Caedem commitere conata ſit. Tota vero quaerit
Civitas illam, quae huc maturavit miſerum iter:
Liberorum enim deſiderio ad Phoebum profecta,
Corpus *ſuum* una cum liberis perdidit.

SYSTEMA.

C. Non eſt; non eſt mortis
Effugium mihi miſerae:
Manifeſta enim *ſunt*, manifeſta *ſunt* haec jam
Libationes ex Bacchi racemis cum pernicioſae
Echidnae gutta mortifera mixtus eſſe:
Manifeſta *ſunt* ſacrificia mortuis parata,
Calamitates quidem meae vitae,
Et exitium per lapidationem.
O domina, quanam
Alata fuga, aut
Sub tenebricoſos ſeceſſus terrae
Ibo, mortis lapidibus-allatum
Exitium fugiens? an quadrijugorum equorum
Celerrimam ungulam conſcendens, aut
In puppi navium?

Δελφῶν δ' ἄνακτες ὥρισαν πετρορρῖφῆ
Θανεῖν ἐμὴν δέσποιναν οὐ ψήφῳ μιᾷ,
Τὸν ἱερὸν ὡς κτείνουσαν, ἔν τ' ἀνακτόροις
Φόνον τιθεῖσαν· πᾶσα δὲ ζητεῖ πόλις
Τὴν ἀθλίως σπεύσασαν ἀθλίαν ὁδόν·
Παίδων γὰρ ἐλθοῦσ' εἰς ἔρον Φοῖβον πάρα,
Τὸ σῶμα κοινῇ τοῖς τέκνοις ἀπώλεσεν.

ΣΥΣΤΗΜΑ.

Χ. Οὐκ ἔστ', οὐκ ἔστι θανάτου
Παρατροπὰ μελέᾳ μοι,
Φανερὰ γὰρ, φανερὰ τάδ' ἤδη,
Σπονδὰς ἐκ Διονύσου βοτρύων θοᾶς
Ἐχίδνας σταγόσι μιγνυμένας φόνῳ.
Φανερὰ θύματα νερτέρων.
Συμφοραὶ μὲν ἐμῷ βίῳ,
Λεύσιμοι δὲ καταφθοραί.
Δέσποινα, τίνα
Φυγὰν πτερόεσσαν, ἢ
Χθονὸς ὑπὸ σκοτίων μυχῶν,
Πορευθῶ, θανάτου λεύσιμον
Ἄταν ἀποφεύγουσα, τεθρίππων
Ὠκίσταν χαλὰν ἐπιβᾶσ', ἢ
Πρύμνας ἐπὶ ναῶν;

Οὐκ ἔϛι λαθεῖν, ὅτε μὴ χρήζων
Θεὸς ἐκκλέπτει.
Τί ποτ', ὦ μέλεα δέσποινα, μέλει
Ψυχῇ σε παθεῖν; ἆρα, θέλουσαι
Δρᾶσαί τι κακὸν τοὺς πέλας, αὐταὶ
Πεισόμεθ', ὥσπερ τὸ δίκαιον;

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

Κ. Πρόσπολοι, διωκόμεσθα θανασίμους ἐπὶ σφαγὰς,
Πυθίῳ ψήφῳ κρατηθεῖσ'· ἔκδοτος δὲ γίνομαι.
Χ. Ἴσμεν, ὦ τάλαινα, τὰς σὰς συμφορὰς, ἵν' εἶ τύχης.
Κ. Ποῖ φύγω δῆτ'; ἐκ κακῶν γὰρ προὔλαβον μόγις πόδα,
Μὴ θανεῖν· κλοπῇ δ' ἀφῖγμαι, διαφυγοῦσα πολεμίους.
Χ. Ποῖ δ' ἂν ἄλλοσ', ἢ 'πὶ βωμόν; Κ. Καὶ τί μοι πλέον τόδε;
Χ. Ἱκέτιν οὐ θέμις φονεύειν. Κ. Τῷ νόμῳ δέ γ' ὄλλυμαι.
Χ. Χειρία γ' ἁλοῦσα. Κ. Καὶ μὴν οἵδ' ἀγωνιϛαὶ πικροὶ
Δεῦρ' ἐπείγονται ξιφήρεις. Χ. Ἵζε νῦν πυρᾶς ἔπι.

Non licet *cuiquam* latere, niſi volens
Deus *ipſum* ſurripiat.
Quodnam, o miſera domina, manet
Anima te pati? Anne volentes
Afficere aliquo malo alios, ipſae
Patiemur *hoc ipſum*, ut juſtum eſt?

TROCHAEI.

C. Miniſtrae, inveſtigamur ad funeſtam
necem,
Pythio ſuffragio damnata: dedor autem *ad*
Supplicium. C. Scimus, o miſera, tuas calamitates,
ubi ſis infortunii.
C. Quo fugiam igitur? vix enim abſtuli pedem
extra mala,
Ne morerer: furtim autem *huc* perveni, elapſa ex
manibus hoſtium.
C. Quonam alio, niſi ad aram? C. Quid vero mihi
proderit hoc?
C. Non *eſt* fas occidere ſupplicem. C. At lege
pereo.
C. Manibus quidem capta. C. Atqui illi ſaevi
miniſtri
Huc feſtinant ſtrictis enſibus. C. Sede nunc ad
aram. Etiamſi enim hic

Moriaris, tamen interfectoribus tuis piaculum
Ex tua caede conciliabis: ferenda autem *eſt* fortuna.

IAMBI.

I. O taurina facies *Cephiſi* patris,
Qualem viperam hanc genuiſti: aut ignis
Draconem ex oculis emittentem lethalem flammam,
Cui omnis audacia ineſt: neque minus dira eſt
Gorgoneis guttis, quibus me voluit interficere.
Prehendite eam, ut ejus pulchros cincinnos
Comae lacerent ſaxa Parnaſſi,
Unde ſaltu de ſaxo dejicietur. Bonam
Autem fortunam nactus ſum, priuſquam ad civitatem
Athenarum venirem, et ſub noverca eſſem.
Inter ſocios enim expertus ſum mentem
Tuam, quantum mâlum mihi ſis, et *quam* inimica.
Accipiens enim me intra *tuam* domum,
Confeſtim ſublatum demiſiſſes in Plutonis domum.
Sed nec ara, nec Apollinis templum
Servabit te. Miſeratio vero tua mihi potius debetur,
Et matri meae. Etſi enim mihi corpus
Ejus abſit: tamen nomen nunquam abeſt.
Videte hanc veneficam, dolum ex dolo
Qualem nexuerit: non reverita eſt arma dei,

Κἂν θάνῃς γὰρ ἐνθάδ' οὖσα, τοῖς ἀποκτείνασί σε
Προστρόπαιον αἷμα θήσεις· οἰστέον δὲ τὴν τύχην.

ΙΑΜΒΟΙ.

I. Ὦ ταυρόμορφον ὄμμα Κηφισοῦ πατρὸς,
Οἵαν ἔχιδναν τήνδ' ἔφυσας, ἢ πυρὸς
Δράκοντ' ἀναβλέποντα φοινίαν φλόγα;
Ἦ τόλμα πᾶσ' ἔνεστιν· οὐδ' ἥσσων ἔφυ
Γοργοῦς σταλαγμῶν, οἷς ἔμελλέ με κτανεῖν.
Λάζυσθ', ἵν' αὐτῆς τοὺς ἀκηράτους πλόκους
Κόμης καταξήνωσι Παρνησοῦ πλάκες,
Ὅθεν πετραῖον ἅλμα δισκευθήσεται.
Ἐσθλοῦ δ' ἔκυρσα δαίμονος, πρὶν ἐς πόλιν
Μολεῖν Ἀθηνῶν, χ' ὑπὸ μητρυιὰν πεσεῖν.
Ἐν συμμάχοις γὰρ ἀνεμετρησάμην φρένας
Τὰς σὰς, ὅσον μοι πῆμα, δυσμενής τ' ἔφυς·
Εἴσω γὰρ ἄν με περιβαλοῦσα δωμάτων,
Ἄρδην ἂν ἐξέπεμψας εἰς ᾅδου δόμους.
Ἀλλ' οὔτε βωμὸς, οὔτ' Ἀπόλλωνος δόμος,
Σώσει σ'· ὁ δ' οἶκτος ὁ σὸς ἐμοὶ κρείσσων πάρα
Καὶ μητρὶ τῇ 'μῇ· καὶ γὰρ εἰ τὸ σῶμά μοι
Ἄπεστιν αὐτῆς, τοὔνομ' οὐκ ἄπεστί πω.
Ἴδεσθε τὴν πανοῦργον, ἐκ τέχνης τέχνην
Οἵαν ἔπλεξ', οὐ βωμὸν ἔπτηξεν θεοῦ,

Ὡς οὐ δίκην δώσȣσα τῶν εἰργασμένων.
Κ. Ἀπεννέπω σε μὴ κατακτείνειν ἐμὲ,
Ὑπέρ τ' ἐμαυτῆς, τοῦ θεοῦ θ', ἵν' ἕςαμεν.
Ι. Τί δ' ἐςι Φοίβῳ, σοί τε κοινὸν ἐν μέσῳ;
Κ. Ἱερὸν τὸ σῶμα τῷ θεῷ δίδωμ' ἔχειν.
Ι. Κἄπειτ' ἔκτανες φαρμάκοις τὸν τȣ̃ θεοῦ;
Κ. Ἀλλ' ȣ̓κέτ' ἦσθα Λοξίȣ, πατρὸς δὲ σοῦ.
Ι. Ἀλλ' ἐγενόμεσθα, πατρὸς δ' ȣ̓σίαν λέγω.
Κ. Οὐκȣ̃ν τότ' ἦσθα· νῦν δ' ἐγὼ, σὺ δ' ȣ̓κέτ' εἶ.
Ι. Οὐκ εὐσεβεῖς γε, τἀμὰ δ' εὐσεβῆ τότ' ἦν.
Κ. Ἔκτεινα δ' ὄντα πολέμιον δόμοις ἐμοῖς.
Ι. Οὔτοι σὺν ὅπλοισιν ἦλθον εἰς τὴν σὴν χθόνα;
Κ. Μάλιςα· κἀπίμπρας γ' Ἐρεχθέως δόμȣς.
Ι. Ποίοισι δαλοῖς, ἢ πυρὸς ποίᾳ φλογί;
Κ. Ἔμελλες οἰκεῖν τἄμ', ἐμοῦ βίᾳ λαβών.
Ι. Πατρός γε γῆν διδόντος, ἣν ἐκτήσατο.
Κ. Τοῖς Αἰόλȣ δὲ πῶς μετῆν τῆς Παλλάδος;
Ι. Ὅπλοισιν αὐτὴν, ȣ̓ λόγοις, ἐῤῥύσατο,
Κ. Ἐπίκȣρος οἰκήτωρ γ' ἂν ȣ̓κ εἴη χθονός.
Ι. Κἄπειτα τοῦ μέλλειν μ' ἀπέκτεινες φόβῳ;
Κ. Ὡς μὴ θάνοιμί γ', εἰ σὺ μὴ μέλλων τύχοις.
Ι. Φθονεῖς, ἄπαις οὖσ', εἰ πατὴρ ἐξεῦρέ με;
Κ. Σὺ τῶν ἀτέκνων δῆτ' ἀναρπάσεις δόμȣς;

Tanquam non datura poenas factorum *ſuerum*.
C. Interdico tibi ne me interficias,
Et meo ipſius, et dei nomine, ad cujus aram ſtamus.
I. Quid vero rei tibi et Phoebo commune eſt?
C. Corpus hoc deo ſacrum do habendum.
I. Et tamen interfeciſti, qui Dei erat?
C. Verum non amplius eras Apollinis, ſed patris tui.
I. Aliter ejus fuimus: patris enim adoptionem non
Dico. C. Fueris ergo tunc: nunc autem ego ſum *Deo
Sacra*, tu non amplius. I. Non pie facis, ego vero
Tunc pius eram. C. Interfeci enim *te* exiſtentem
Hoſtem meae familiae. I. Non ſane armatus veni in
Tuam terram. C. Maxime: incendiſti quoque jam
Domum Erechthei. I. Quibus facibus, aut qua
Flamma ignis? C. Eras habiturus mea, me invita
Occupans. I. Patre concedente terram, quam *armis*
Acquiſivit. C. Quod vero jus eſt *Æoli poſteris* in
Urbe Palladis? I. Armis eam liberavit, non verbis.
C. Auxiliator, non fuerit terrae *dominus*.
I. Ergo occidiſti me metu ne idem cogitarem?
C. Ne morerer, ſi tu non morereris. I. Invides, quod
Pater invenit me, cum tu careas liberis? C. Tu ergo
Eorum, qui carent liberis, diripies domos? I. Nobis

Igitur ſaltem *haereditatis* paternae nulla erit portio?
C. Quaecunque clypeus, haſtaque; haec tibi univerſa
Poſſeſſio. I. Relinque aram, et numine plenas ſedes.
C. Erudias tuam matrem, ubicunque eſt.
I. Num tu non dabis poenas me interficiens?
C. Siquidem intra haec adyta velis me interficere?
I. Quae voluptas tibi *eſt*, mori inter corollas Dei?
C. Afficiemus dolore quendam *eorum*, a quibus dolore
Fuimus affectae. Proh!
Mirum certe *eſt*, quod hominibus non recte leges
Poſuerit Deus, neque ſapiente conſilio:
Injuſtos enim *ad* aram ſedere non conveniebat,
Sed depellere *inde*: neque enim honeſtum *eſt*
Attrectari deos manu injuſta: ſed juſtos
Ad ſacras *aras* ſedere oportebat, quicunque injuria
Afficeretur, non tamen in eundem hunc *locum*
Venientes par commodum impetrare a diis et juſtum
Et injuſtum *virum*. P. Contine te, o fili, Tripodem
Enim fatidicum ego relinquens, ſeptum iſtud ſupero
Pede, Phoebi, ſacerdos, antiquum ritum tripodis
Servans, electa ex omnibus Delphicis *mulieribus*.
I. Salve, o chara mihi mater, quamvis *me* non
Pepereris. P. Sed tamen dicamur, haec enim.

Ι. Ἡμῖν δέ γ' ἀλλὰ πατρικῆς οὐκ ἦν μέρος;
Κ. Ὅσ' ἀσπὶς, ἔγχος θ', ἥ δέ σοι παμπησία.
Ι. Ἔκλειπε βωμὸν, καὶ θεηλάτους ἕδρας.
Κ. Τὴν σὴν ὅπου σοι μητέρ' ἐστὶ νουθέτει.
Ι. Σὺ δ' οὐχ' ὑφέξεις ζημίαν, κτείνουσ' ἐμέ;
Κ. Ἤν γ' ἐντὸς ἀδύτων τῶνδέ με σφάξαι θέλης.
Ι. Τίς ἡδονή σοι θεοῦ θανεῖν ἐν στέμμασι;
Κ. Λυπήσομέν τιν', ὧν λελυπήμεσθ' ὕπο.
Ι. Φεῦ·
Δεινόν γε θνητοῖς, τοὺς νόμους ὡς οὐ καλῶς
Ἔθηκεν ὁ θεὸς, οὐδ' ἀπὸ γνώμης σοφῆς.
Τοὺς μὲν γὰρ ἀδίκους βωμὸν οὐχ ἵζειν ἐχρῆν,
Ἀλλ' ἐξελαύνειν· οὐδὲ γὰρ ψαύειν καλὸν
Θεῶν πονηρὰν χεῖρα· τοῖσι δ' ἐνδίκοις
Ἱρὰ καθίζειν, ὅστις ἠδικεῖτ', ἐχρῆν,
Καὶ μὴ 'πὶ ταὐτὸ τοῦτ' ἰόντ' ἔχειν ἴσον,
Τόν τ' ἐσθλὸν ὄντα, τόν τε μὴ, θεῶν πάρα.
Π. Ἐπίσχες, ὦ παῖ· τρίποδα γὰρ χρηστήριον
Λιποῦσα, θριγκοῦ τοῦδ' ὑπερβάλλω ποδὶ,
Φοίβου προφῆτις, τρίποδος ἀρχαῖον νόμον
Σώζουσα, πασῶν Δελφίδων ἐξαίρετος.
Ι. Χαῖρ', ὦ φίλη μοι μῆτερ, οὐ τεκοῦσά περ.
Π. Ἀλλ' οὖν λεγώμεθ'· ἡ φάτις δ' οὔ μοι πικρά.

Ι. Ἤκουσας ὥς μ' ἔκτεινεν ἥδε μηχαναῖς;
Π. Ἤκουσα· καὶ σύ γ', ὠμὸς ὤν, ἁμαρτάνεις.
Ι. Οὐ χρή με τοὺς κτείνοντας ἀνταπολλύναι;
Π. Προγόνοις δάμαρτες δυσμενεῖς ἀεί ποτε.
Ι. Ἡμεῖς δὲ μητρυιαῖς τε, πάσχοντες κακῶς.
Π. Μὴ ταῦτα· λείπων ἱερὰ, καὶ στείχων πάτ-
ραν——
Ι. Τί δή με δρᾶσαι νουθετούμενον χρεών;
Π. Καθαρῶς Ἀθήνας ἔλθ' ὑπ' οἰωνῶν καλῶν.
Ι. Καθαρὸς ἅπας τοι, πολεμίους ὃς ἂν κτάνῃ.
Π. Μὴ σύ γε, παρ' ἡμῶν δ' ἔκλαβ', οὓς ἔχω,
λόγους.
Ι. Λέγοις ἄν· εὔνους δ' οὖσ', ἐρεῖς, ὅσ' ἂν λέγῃς.
Π. Ὁρᾷς τόδ' ἄγγος χερὸς ὑπ' ἀγκάλαις ἐμαῖς;
Ι. Ὁρῶ παλαιὰν ἀντίπηγ' ἐν στέμμασιν.
Π. Ἐν τῇδέ σ' ἔλαβον νεογόνον βρέφος ποτέ.
Ι. Τί φής; ὁ μῦθος εἰσενήνεκται νέος.
Π. Σιγῇ γὰρ εἶχον αὐτά· νῦν δὲ δείκνυμεν.
Ι. Πῶς οὖν ἔκρυπτες τόδε, λαβοῦσ' ἡμᾶς πάλαι;
Π. Ὁ θεός σ' ἐβούλετ' ἐν δόμοις ἔχειν λάτριν.
Ι. Νῦν δ' οὐχὶ χρῄζει; τῷ τόδε γνῶναί με χρή;
Π. Πατέρα καλέσας, τῆσδέ σ' ἐκπέμπει χθονός.
Ι. Σὺ δ' ἐκ κελευσμῶν, ἢ πόθεν, σῴζεις τάδε;

Appelatio mihi non *eſt* ingrata. I. Audiviſti, ut haec
Me interfecit *ſuis* dolis? P. Audivi; et tu crudelitate
Peccas. I. Nonne decet me interfectores meos
Viciſſim perdere? P. Semper *ſunt* infeſtae uxores
Privignis. I. Et nos novercis, quum maleficiis
Inficimur *ab ipſis*. P. Apage haec, relinquens templa
Et comitans patrem—
I. Quid me facere convenit *abs te* admonitum?
P. Vade purus Athenas bonis avibus.
I. Purus eſt certe, quiſquis occidit hoſtes.
P. Ne tu *ſic facias;* a nobis, quos habeo ſermones, accipe.
I. Dicas; benevola enim exiſtens dices,
Quaecunque dices. P. Vides hoc vas textum
Sub meis ulnis? I. Video arculam antiquam
Involutam coronis. P. In hac te accepi infantem
Olim recens-natum. I. Quid ais? Hic ſermo novus
Affertur. P. Clam enim habui haec, nunc vero
Oſtendimus. I. Quomodo igitur occultaſti hoc,
Cum acceperis nos dudum? P. Deus te voluit in
Templo habere miniſtrum. I. An nunc non vult?
Unde hoc poſſum ſcire? P. Indicans patrem
Dimittit te ex hac terra. I. Tu vero an juſſu

Alicujus, aut unde ſervas haec ? P. In animo mihi
Hoc poſuit Apollo. I. Ut ſervarem hoc inventum
Ad praeſens uſque tempus. P. Quam rem ut
Ageres ? Dic, perfice tuos ſermones. I. An autem
Lucri, aut damni aliquid mihi fert iſtud ? P. Hic
Occultata erant faſciis tibi noſtin' quae? I. Matris
Haec nobis profers inquirendae indicia. P. Quando
Deus *hoc* vult: antea enim minime. I. O haec dies
Fauſtas res mihi monſtrat! P. Accipe itaque haec
Et ſedulo quaere matrem. Totum vero percurrens
Aſiam, Europaeque fines, noſce quomodo haec
Sint ipſe. Propter deum vero te alui, o fili, et tibi
Haec reddo, quae ille voluit me accipere a nemine
Juſſam, et ſervare: cujus vero *rei* cauſa *hoc* voluerit,
Dicere non poſſum. Nullus vero mortalium hominum
Sciebat haec nos habere, nec ubi eſſent recondita.
Sed vale: perinde enim ac mater diligo te.
Incipias vero unde oportet quaerere te tuam matrem.
Primum quidem, ſi quae Delphica parens te,
In hoc templum expoſuerit puella;
Deinde vero, an aliqua Graeca: ex nobis vero
Habes omnia, et *ex* Phoebo, qui eſt rei hujus
Particeps. I. Heu, heu, ab oculis ut humidas emitto

Π. Ἐνθυμιόν μοι τόδε τίθησι Λοξίας.
Ι. Τί χρῆμα δράσειν; λέγε, πέραινε σοὺς λόγους.
Π. Σῶσαι τόδ' εὕρημ' εἰς τὸν ὄντα νῦν χρόνον.
Ι. Ἔχει δέ μοι τί κέρδος, ἢ τίνα βλάβην;
Π. Ἐνθάδε κέκρυπται σπαργάνοισιν· οἶσθα σύ;
Ι. Μητρὸς τάδ' ἡμῖν ἐκφέρεις ζητήματα.
Π. Ἐπεί γ' ὁ δαίμων βούλεται· πάροιθε δ' οὔ.
Ι. Ὦ μακαρίων μοι φασμάτων ἥδ' ἡμέρα.
Π. Λαβὼν νῦν αὐτὰ, τὴν τεκοῦσαν ἐκπόνει·
Πᾶσαν δ' ἐπελθὼν Ἀσίαν, Εὐρώπης θ' ὅρους,
Γνώσῃ τάδ' αὐτός· τοῦ θεοῦ δ' ἕκατί, σε
Ἔθρεψά τ', ὦ παῖ, καὶ τάδ' ἀποδίδωμί σοι,
Ἃ κεῖνος ἀκέλευστόν μ' ἐβουλήθη λαβεῖν,
Σῶσαί θ'· ὅτου δ' ἐβούλεθ', οὐκ ἔχω λέγειν.
Ἤιδει δὲ θνητῶν οὔτις ἀνθρώπων τάδε
Ἔχοντας ἡμᾶς, οὐδ' ἵν' ἦν κεκρυμμένα.
Καὶ χαῖρ'· ἴσον γάρ σ' ὡς τεκοῦσ' ἀσπάζομαι.
Ἄρξαι δ' ὅθεν σὴν μητέρα ζητεῖν σε χρή.
Πρῶτον μὲν, εἴ τις Δελφίδων τεκοῦσά σε
Εἰς τούσδε ναοὺς ἐξέθηκε παρθένος·
Ἔπειτα δ' εἴ τις Ἑλλάς· ἐξ ἡμῶν δ' ἔχεις
Ἅπαντα, Φοίβου θ', ὃς μετέσχε τῆς τύχης.
Ι. Φεῦ, φεῦ· κατ' ὄσσων ὡς ὑγρὸν βάλλω δάκρυ,

Ἐκεῖσε τὸν νοῦν δὺς, ὅθ' ἡ τεκοῦσά με,
Κρυφαῖα νυμφευθεῖσ', ἀπημπόλα λάθρα,
Καὶ μαστὸν οὐχ ὑπέσχεν· ἀλλ' ἀνώνυμος
Ἐν θεοῦ μελάθροις εἶχον οἰκέτην βίον.
Τὰ τοῦ θεοῦ μὲν, χρηστά· τοῦ δὲ δαίμονος,
Βαρέα· χρόνον γὰρ, ὅν μ' ἐχρῆν ἐν ἀγκάλαις
Μητρὸς τρυφῆσαι, καί τι τερφθῆναι βίου,
Ἀπεστερήθην φιλτάτης μητρὸς τροφῆς.
Τλήμων δέ θ' ἡ τεκοῦσά μ', ὡς ταυτὸν πάθος
Πέπονθε, παιδὸς ἀπολέσασα χαρμονάς.
Καὶ νῦν, λαβὼν τήνδ' ἀντίπηγ', οἴσω θεῷ
Ἀνάθημ', ἵν' εὕρω μηθὲν, ὧν οὐ βούλομαι.
Εἰ γάρ με δούλη τυγχάνει τεκοῦσά τις,
Εὑρεῖν κάκιον μητέρ', ἢ σιγῶντ' ἐᾶν.
Ὦ Φοῖβε, ναοῖς ἀνατίθημι τήνδε σοῖς.
Καίτοι τί πάσχω; τοῦ θεοῦ προθυμίᾳ
Πολεμῶ, τὰ μητρὸς σύμβολ' ὅς γ' ἔσωσέ μοι.
Ἀνοικτέον τάδ' ἐστι, καὶ τολμητέον·
Τὰ γὰρ πεπρωμέν' οὐδ' ὑπερβαίην ποτ' ἄν.
Ὦ στέμμαθ' ἱερὰ, τί ποτέ μοι κεκεύθατε,
Καὶ σύνδεθ', οἷσι τἄμ' ἐφρουρήθη φίλα;
Ἰδοὺ περίπτυγμ' ἀντίπηγος εὐκύκλου,
Ὡς οὐ γεγήρακ' ἔκ τινος θεηλάτου,

Lacrymas, illud animo cogitans, quod mater mea
Clam nupta vendidit *me* clam,
Et non praebuit ubera: ſed ignotus *ego*
In Dei templo habui vitam ſervilem.
Dei quidem *conſilia fuerunt* bona: Fortuna vero
Mala: tempore enim, quo me oportebat in ulnis
Matris deliciari, et aliquam voluptatem percipere
Vitae, *eo* privatus ſum chariſſimae matris nutritione.
Miſera etiam *eſt* mater, quandoquidem eandem
Miſeriam tulit, filii amittens gaudia.
Et nunc accipiens hanc arcam, feram deo
Donarium, ut nihil inveniam *eorum* quae non cupio.
Si enim ſerva me peperit aliqua, deterius
Eſſet inveniſſe matrem, quam omittere tacentem.
O Phoebe, templis hanc dedico tuis.
Sed quid facio? an dei ſtudio
Obluctor, qui indicia matris ſervavit mihi?
Aperienda *ſunt* haec, et audendum;
Fatum enim nunquam praeterire potuero.
O ſacra ſerta, curnam mihi obſcondita fuiſtis,
Et *vos* vincula, in quibus ipſe cuſtoditus ſum?
Ecce involucrum arculae rotundae,
Quomodo non conſenuit Dei fato? quodam?

Et caries abeſt a nexibus: quod vero interfuit
Tempus, longum jam *eſt* iſtis theſauris.
C. Quodnam inſperatarum *rerum* ſpectaculum video?
C. Tacere tu inepta etiam antea eras mihi.
C. Mihi non eſt amplius ſilendum, ne me moneas,
Video enim arcam, in qua ego expoſui olim, te,o fili,
Infantem adhuc tenerum exiſtentem ad antra
Cecropis, et ad rupibus cinctas Macras: relinquam
Igitur hanc aram, etiamſi nunc mihi moriendum ſit.
I. Prehendite hanc: divinitus enim in furorem acta
Deſiliit, relinquens ſimulacra arae: vincite brachia.
C. Jugulare *me* ne deſinatis, quia corripiens retinebo
Et hanc *arcam*, et te, *fili*, et res intus reconditas.
I. Annon *ſunt* haec atrocia? ſermone quodammodo
Afferor. C. Non; ſed amicis tuis inventus es amicus.
I. Egone amicus tuus? et tamen me clam interfeciſti?
C. Imo filius *es:* ſiquidem hoc eſt parentibus
Chariſſimum. I. Deſine *dolos* nectere. Coarguam,
Enim ego te probe. C. Utinam eo venerim, o fili;
In hoc collineo. I. Vacuane *eſt* haec arca, an tegit
Aliquid, quo ſit plena? Tua induſia, quibus te
Expoſui ego. I. Diceſne nomen ipſorum, priuſquam
Inſpicias? C. Et ſi non dicam, mori lubens volo.

Εὐρῶς τ᾽ ἄπεςι πλεγμάτων· ὁ δ᾽ ἐν μέσῳ
Χρόνος πολὺς δὴ τοῖσδε θησαυρίσμασι.
Κ. Τί δῆτα φάσμα τῶν ἀνελπίςων ὁρῶ;
Χ. Σιγᾷν σὺ πολλὰ καὶ πάροιθεν οἶσθά μοι.
Κ. Οὐκ ἐν σιωπῇ τἀμά· μή με νȣθέτει·
Ὁρῶ γὰρ ἄγγος, ᾧ 'ξέθηκ᾽ ἐγώ ποτε
Σέ γ᾽, ὦ τέκνον μοι, βρέφος ἔτ᾽ ὄντα νήπιον,
Κέκροπος ἐς ἄντρα, ϗ Μακρὰς πετρηρεφεῖς.
Λείψω δὲ βωμὸν τόνδε, κεἰ θανεῖν με χρή.
Ι. Λάζυσθε τήνδε· θεομανὴς γὰρ ἥλατο,
Βωμοῦ λιποῦσα ξόανα· δεῖτε δ᾽ ὠλένας.
Κ. Σφάζοντες οὐ λήγοιτ᾽ ἄν, ὡς ἀνθέξομαι
Καὶ τῆσδε, καὶ σȣ̃, τῶν τε σῶν κεκρυμμένων.
Ι. Τάδ᾽ ȣ̓χὶ δεινά; ῥυσιάζομαι λόγῳ.
Κ. Οὔκ· ἀλλὰ σοῖς φίλοισιν εὑρίσκῃ φίλος.
Ι. Ἐγὼ φίλος σός; κᾆτά μ᾽ ἔκτεινες λάθρα;
Κ. Παῖς γ᾽, εἰ τόδ᾽ ἐςὶ τοῖς τεκȣ̃σι φίλτατον.
Ι. Παῦσαι πλέκȣσα· λήψομαι δ᾽ ἐγὼ καλῶς.
Κ. Εἰς τοῦθ᾽ ἱκοίμην, τοῦδε τοξεύω, τέκνον.
Ι. Κενὸν τόδ᾽ ἄγγος, ἢ ςέγει πλήρωμά τι;
Κ. Σά γ᾽ ἔνδυθ᾽, οἷσί σ᾽ ἐξέθηκ᾽ ἐγώ ποτε.
Ι. Καὶ τοὔνομ᾽ αὐτῶν ἐξερεῖς πρὶν εἰσιδεῖν;
Κ. Κἂν μὴ φράσω γε, κατθανεῖν ὑφίςαμαι.

Ι. Λέγ'· ὡς ἔχει τι δεινὸν ἥ τόλμα γέ σου.
Κ. Σκέψασθ', ὃ παῖς ποτ' οὖσ' ὕφασμ' ὕφην' ἐγώ.
Ι. Ποῖόν τι; πολλὰ παρθένων ὑφάσματα.
Κ. Οὐ τέλεον· οἷον δ' ἐκδίδαγμα κερκίδος.
Ι. Μορφὴν ἔχον τίν', ὥς με μὴ ταύτῃ λάβῃς;
Κ. Γοργὼν μὲν ἐν μέσοισιν ἠτρίων πέπλων.
Ι. Ὦ Ζεῦ, τίς ἡμᾶς ἐκκυνηγετεῖ πότμος;
Κ. Κεκρασπέδωται τ' ὄφεσιν, Αἰγίδος τρόπον.
Ι. Ἰδού·
Τόδ' ἔσθ' ὕφασμα, θέσφαθ', ὡς εὑρίσκομεν.
Κ. Ὦ χρόνιον ἱστῶν παρθένευμα τῶν ἐμῶν.
Ι. Ἐστίν τι πρὸς τῷ γ', ἢ μόνῳ τῷδ' εὐτυχεῖς;
Κ. Δράκοντες ἀρχαῖόν τι παγχρύσῳ γένυ.
Ι. Δώρημ' Ἀθάνας, ἣ τέκν' ἐντρέφειν λέγει;
Κ. Ἐριχθονίου γε τοῦ πάλαι μιμήματα.
Ι. Τί δρᾶν, τί χρῆσθαι; φράζε μοι χρυσώματα.
Κ. Δέραια παιδὶ νεογόνῳ φέρειν, τέκνον.
Ι. Ἔνεισιν οἵδε· τὸ δὲ τρίτον, ποθῶ μαθεῖν.
Κ. Στέφανον ἐλαίας ἀμφέθηκά σοι τότε,
Ἣν πρῶτ' Ἀθάνας σκόπελος εἰσηνέγκατο·
Ὃς, εἴπερ ἐστὶν, οὔποτ' ἐκλείπει χλόην,
Θάλλει δ' ἐλαίας ἐξ ἀκηράτου γεγώς.
Ι. Ὦ φιλτάτη μοι μῆτερ, ἄσμενός σ' ἰδὼν,

I. Dic; quia iſta tua fiducia habet aliquid ſingulare.
C. Videte texturam, quam ego puella quondam exiſtens
Texui. I. Qualem nam? multae *enim ſunt* texturae
Puellarum. C. Non abſolutam, ſed veluti rudimentum
Radii. I. Quam habet figuram? ut me non hic capias.
C. Gorgon quidem *eſt* in medio ſtamine peplorum.
I. O Jupiter, quod fatum nos venatur?
C. Et oram *cincta* eſt ſerpentibus, Ægidis in modum.
I. Ecce!
Haec eſt textura, ut invenimus, et faſciae.
C. O vetus virgineum opus mearum telarum.
I. Eſtne *ſignum* aliquod praeter hoc, an hoc ſolo felix
Es? C. Dracones aurei genas antiquum quoddam
Donum Minervae, quae liberos inter *ſerpentes* ali
Jubet, ad imitationem antiqui Erichthonii. I. Ad quid
Faciendum? in quem uſum, dic *mihi*, aurea ornamenta.
C. Ut ferret puer recens natus haec monilia, o fili.
I. Inſunt iſti; tertium autem *ſignum* cupio cognoſcere.
C. Coronam ex *illa* olea impoſui tibi tum,
Quam primum Palladis edidit ſcopulus.
Quae, ſi adhuc adeſt, nondum folia virentia amiſit,
Sed viret, cum ex non marceſcente olea ſit facta.
I. O chariſſima mihi mater, ut lubens te aſpicio,

Et ad tuas genas libenter accido.

ANOMOESTROPHA.

STROPHE I.

C. O fili, o lumen matris, praeſtantius ſole,
Ignoſcet enim *mihi* deus, in manibus te habeo
Inſperatum inventum: quem ſub inferorum ſpecu
Subterraneo et cum Proſerpina exiſtimabam habitare.
I. At, o chara mihi mater, in manibus tuis
Mortuus, et non mortuus imaginatione aſpicior.

STROPHE 2

C. Io, io; ſplendentis aetheris expanſiones,
Quam vocem ſonabo?
Clamabo? unde mihi
Occurrit inſperata voluptas?
Unde accepimus *hoc* gaudium?
I. Omnia citius mihi eventura eſſe, o mater,
In mentem venit, quam hoc, quod tuus ſim ego.

STROPHE 3.

C. Adhuc metu tremo. I. An, ne non habeas me,
quem habes?
C. Has enim ſpes procul abjeceram.
Io, mulier, unde accepiſti meum infantem ulnarum?
Per quam manum venit *ad* domum Apollinis?

Πρὸς ἀσμένας πέπτωκα σὰς παρηΐδας.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Κ. Ὦ τέκνον, ὦ φῶς μητρὶ, κρεῖσσον ἡλίȣ,
Συγγνώσεται γὰρ ὁ θεὸς, ἐν χεροῖν σ' ἔχω,
Ἄελπτον εὕρημ', ὃν κατὰ γᾶς ἐνέρων
Χθόνιον, μετὰ Περσεφόνας τ', ἐδόκȣν ναίειν.
Ι. Ἀλλ', ὦ φίλη μοι μῆτερ, ἐν χεροῖν σέθεν
Ὁ κατθανών τε, κȣ̉ θανὼν, φαντάζομαι.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Κ. Ἰὼ, ἰώ· λαμπρᾶς αἰθέρος ἀναπτυχαὶ,
Τίν' αὐδὰν ἀΰσω;
Βοάσω; πόθεν μοι
Συνέκυρσ' ἀδόκητος ἡδονά;
Πόθεν ἐλάβομεν χαράν;
Ι. Ἐμοὶ γενέσθαι πάντα μᾶλλον ἄν ποτε,
Μῆτερ, παρέστη τῶνδ', ὅπως σός εἰμ' ἐγώ.

ΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Κ. Ἔτι φόβῳ τρέμω. Ι. Μῶν ȣ̉κ ἔχειν μ' ἔχȣσα;
Κ. Τὰς γὰρ ἐλπίδας ἀπέβαλον πρόσω.
Ἰὼ Γύναι, πόθεν ἔλαβες ἐμῶν βρέφος ἀγκάλων·
Τίν' ἀνὰ χεῖρα δόμȣς ἔβα Λοξίȣ;

Ι. Θεῖον τόδ'· ἀλλὰ τἀπίλοιπα τῆς τύχης
Εὐδαιμονοῖμεν, ὡς τὰ πρόσθε δυστυχῆ.

ΣΤΡΟΦΗ Δ'.

Κ. Τέκνον, οὐκ ἀδάκρυτος ἐκλοχεύῃ,
Γόοις δὲ ματρὸς ἐκ χερῶν ὁρίζῃ.
Νῦν δὲ γενειάσι παρὰ σέθεν πνέω,
Μακαριωτάτας τυχοῦσ' ἡδονᾶς.
Ι. Τοὐμὸν λέγουσα, καὶ τὸ σὸν κοινῶς λέγεις.

ΣΤΡΟΦΗ Ε'.

Κ. Ἄπαιδες οὐκέτ' ἐσμὲν, οὐδ' ἄτεκνοι·
Δῶμα δ' ἑστιοῦται, τάδε δ' ἔχει τυράννους.
Ἀνηβᾷ δ' Ἐρεχθεύς· ὅ, τε γηγενέτας
Δόμος οὐκέτι νύκτας δέρκεται,
Ἀλίου δ' ἀναβλέπει λαμάσι.
Ι. Μῆτερ, παρὼν μοι καὶ πατὴρ μεταχέτω
Τῆς ἡδονῆς τῆσδ', ἧς ἔδωχ' ὑμῖν ἐγώ.

ΣΤΡΟΦΗ Ϛ'.

Κ. Ὦ τέκνον, τί φής; Ι. Οἷον οἷον ἀνελέγχομαι.
Κ. Πῶς εἶπας; ἄλλοθεν γέγονας γὰρ, ἄλλοθεν;
Ι. Ὤι μοι· νόθον με παρθένευμ' ἔτικτε σόν.

ΣΤΡΟΦΗ Ζ'.

Κ. Οὐχ ὑπὸ λαμπάδων,
Οὐδὲ χορευμάτων,

I. Dei opus hoc. At *in* caeteris fortunæ *rebus*
Beati ſimus, quia *res* priores *fuerunt* infelices.

STROPHE 4.

C. Fili, non ſine lacrymis editus es,
Et *cum* lamentis ex manibus matris dimiſſus.
Nunc vero ad tuas genas vivo,
Beatiſſimae compos facta voluptatis. I. Meum
Fatum commemorans, tuum etiam dicis pariter.

STROPHE 5.

C. Sine liberis non amplius ſumus, neque orbae:
Et mea domus colitur, et habet terra adhuc dominos.
Repubeſcit autem Erechtheus, et terrigena
Domus non amplius noctem aſpicit,
Solis vero faces rurſus intuetur.
I. Mater, pater mihi praeſens eſto ſocius
Hujus voluptatis, quam praebui vobis ego.

STROPHE 6.

C. O fili, quid ais? Quomodo, quomodo arguor.
I. Quid dixiſti? C. Aliunde enim natus es, aliunde.
I. Hei mihi! tua virginitas peperit me nothum.

STROPHE 7.

C. Non ſub facibus,
Non *cum* tripudiis,

Hymenaeus meus, o fili,
Peperit tuum caput. I. Heu,
Heu. Undenam ignobilis *ego*, mater, natus ſum?

STROPHE 8.

C. Sciat Gorgonis interfectrix--I. Quid hoc dixiſti?
C. Quae ſcopulis in meis
Rupem oleas ultro ferentem incolit.
I. Dicis mihi obſcura, nec manifeſta haec,
C. Ad rupem luſciniis celebrem Phoebo—
I. Quid narras Phoebum?
C. Furtivo lecto juncta ſum.
I. Perge, quia dicis aliquid glorioſum et fauſtum mihi.

STROPHE 9.

C. In decima vero revolutione menſis
Occultum partum peperi Phoebo.
I. O gratiſſima locuta, ſi modo vera dicis.

STROPHE 10.

C. Virginales vero labores, ut matris
Faſcias circumjectas tibi
Indui, mei radii errores.
Lacti vero te non admovi, neque mamma,
Alimenta matris, neque lavacra manibus:
Sed in antro deſerto

„Ὑμέναιος ἐμὸς, τέκνον,
Ἔτικτε σὸν κάρα.
I. Αἴ, αἴ· πέφυκα δυσγενὴς, μῆτερ, πάθει;

ΣΤΡΟΦΗ Η'.

K. Ἴστω Γοργοφόνα.—I. Τί τοῦτ' ἔλεξας;
K. Ἃ σκοπέλοις ἐπ' ἐμοῖς
Τὸν ἐλαιοφυῆ πάγον θάσσει.
I. Λέγεις μοι δόλια, κοὐ σαφῆ τάδε.
K. Παρ' ἀηδόνιον πέτραν Φοίβῳ.
I. Τί Φοῖβον αὐδᾷς;
K. Κρυπτόμενον λέχος ηὐνάσθην.
I. Λέγ'· ὡς ἐρεῖς τι κεδνὸν, εὐτυχές τέ μοι.

ΣΤΡΟΦΗ Θ'.

K. Δεκάτῳ δέ σε μηνὸς ἐν κύκλῳ,
Κρύφιον ὠδῖν' ἔτεκον Φοίβῳ.
I. Ὦ φίλτατ' εἰποῦσ', εἰ λέγεις ἐτήτυμα.

ΣΤΡΟΦΗ Ι'.

K. Παρθένια δ' ἐμᾶς ματέρος
Σπάργαν' ἀμφιβολά σοι τάδε
Ἐνῆψα, κερκίδος ἐμᾶς πλάνους.
Γάλακτι δ' οὐκ ἐπέσχον, οὐδὲ μαστῷ
Τροφεῖα ματρὸς, οὐδὲ λουτρὰ χεροῖν.
Ἀνὰ δ' ἄντρον ἔρημον,

Οἰωνῶν γαμφηλαῖς
Φόνευμα, θοίναμά τ', εἰς ἀΐδαν ἐκβάλλῃ.
Ι. Ὦ δεινὰ τλᾶσα μῆτερ.

ΣΤΡΟΦΗ ΙΑ'.

Κ. Ἐν φόβῳ καταδεθεῖσα, σὰν
Ψυχὰν ἀπέβαλον, τέκνον·
Ἔκτεινά σ' ἄκουσα.
Κ. Ἐξ ἐμοῦ τ' οὐχ ὅσοι ἔθνησκες.

ΣΤΡΟΦΗ ΙΒ'.

Κ. Ἰώ, δειναὶ μὲν τότε τύχαι,
Δειλαιαὶ δὲ καὶ τάδε.
Ἑλισσόμεθ' ἐκεῖθεν
Ἐνθάδε δυστυχίαισιν,
Εὐτυχίαις τε πάλιν·
Μεθίσταται δὲ πνεύματα·
Μενέτω· τὰ πάροιθεν ἅλις κακά· νῦν
Δ' ἐγένετό τις οὖρος ἐκ κακῶν, ὦ παῖ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χ. Μηδεὶς δοκείτω μηδὲν ἀνθρώπων ποτὲ
Ἄελπτον εἶναι πρὸς τὰ τυγχάνοντα νῦν.
Ι. Ὦ μεταβαλοῦσα μυρίους ἤδη βροτῶν,
Καὶ δυστυχῆσαι, καὖθις εὖ πρᾶξαι καλῶς,
Τύχη, παρ' οἵαν ἤλθομεν στάθμην βίου,

Avium roſtris
Caedes epulumque ad mortem ejectus es.
I. O dira mater auſa.

STROPHE 11.

C. Metu conſtricta, tuam
Animam perdidi, fili,
Et occidi te invita.
I. Et a me non pie moritura eras.

STROPHE 12.

C. Heu, miſera quidem tunc *fuit* fortuna,
Miſera vero et haec *erant*.
Volvimur illinc
Huc aerumnis,
Secundiſque rebus rurſus:
Mutantur enim aurae.
Maneat *verò*: ſufficiant ſuperiora mala: nunc
Vero quidam ſecundus ventus ex malis ortus eſt, o fili

IAMBI.

C. Nemo putet quidquam hominibus unquam
Inſperatum eſſe, conſiderans ea, quae nunc accidunt.
I. O quae jam mutaſti innumeros mortales,
Ut eſſent infelices, et rurſus valde felices eſſent,
Fortuna, ad quale punctum vitae venimus,

Ut matrem *fere* caederem, et indigna ipſe paterer!
Heu!
An in lucidis ſolis circumvolutionibus
Ineſt qui has caſus omnes expertus eſt?
Charum igitur inventum te, mater, invenimus,
Et genus nihil culpandum nobis utique:
Caetera vero ad te ſolam volo dicere.
Huc accede. In aurem enim hos ſermones dicere
Volo, et offundere tenebras his rebus.
Vide tu mater, ne, cum lapſa fueris, qui virginibus
Ineſſe ſolet morbus, in occultos *congreſſus*,
Deinde Deo tribuas culpam:
Meum vero pudorem effugere conans, peperiſſe
Me dicas Phoebo, cum non pepereris ex Deo.
Non, per eam, quae quondam curru *vecta* tulit opem,
Victoriam Minervam, Jovis adverſus terrigenas,
Nullus mortalium eſt tibi pater, o fili:
Sed qui *te* educavit Apollo Rex.
I. Quomodo igitur ſuum filium dedit alteri patri.
Ex Xuthoque dicit me natum eſſe filium?
C. Progenitum quidem *ex eo te* non dicit eſſe, ſed *ei*
Donat te ex ſe natum. Etenim amicus amico
Dare queat ſuum filium heaeredem domus.

Μητέρα φονεῦσαι, καὶ παθεῖν ἀνάξια.
Φεῦ·
Ἆρ' ἐν φαενναῖς ἡλίου περιπτυχαῖς
Ἔνεστι πάντα τάδε καθ' ἡμέραν μαθεῖν.
Φίλον μὲν οὖν σ' εὕρημα, μῆτερ, εὑρόμεν,
Καὶ τὸ γένος οὐδὲν μεμπτὸν ὡς ἡμῖν τόδε·
Τὰ δ' ἄλλα πρὸς σὲ βούλομαι μόνην φράσαι·
Δεῦρ' ἔλθ'· ἐς οὖς γὰρ τοὺς λόγους εἰπεῖν θέλω,
Καὶ περικαλύψαι τοῖσι πράγμασι σκότον·
Ὅρα σύ, μῆτερ, μὴ σφαλεῖσα παρθένος,
Ἐγίνεται νοσήματ' εἰς κρυπτοὺς γάμους.
Ἔπειτα τῷ θεῷ προστιθεῖς τὴν αἰτίαν·
Καί, τοὐμὸν αἰσχρὸν ἀποφυγεῖν πειρωμένη,
Φοίβῳ τεκεῖν με φῄς, τεκοῦσ' οὐκ ἐκ θεοῦ.
Κ. Μὰ τὴν παρασπίζουσαν ἅρμασίν ποτε
Νίκην Ἀθηνᾶν Ζηνὶ γηγενεῖς ἔπι,
Οὐκ ἔστιν ὅστις σοι πατὴρ θνητῶν, τέκνον,
Ἀλλ' ὅσπερ ἐξέθρεψε Λοξίας ἄναξ.
Ι. Πῶς οὖν τὸν αὐτοῦ παῖδ' ἔδωκ' ἄλλῳ πατρί,
Ξούθου τέ φησι παῖδά μ' ἐκπεφυκέναι;
Κ. Πεφυκέναι μὲν οὐχί, δωρεῖται δέ σε,
Αὐτοῦ γεγῶτα· καὶ γὰρ ἂν φίλος φίλῳ
Δοίη τὸν αὐτοῦ παῖδα δεσπότην δόμων.

Ι. Ὁ θεὸς ἀληθὴς, ἢ μάτην μαντεύεται,
Ἐμοῦ ταράσσει, μῆτερ, εἰκότως φρένα.
Κ. Ἄκουε δὴ νῦν, ἅ μ' ἐσῆλθεν, ὦ τέκνον.
Εὐεργετῶν σε Λοξίας εἰς εὐγενῆ
Δόμον καθίζει· τοῦ θεοῦ δὲ λεγόμενος,
Οὐκ ἔσχες ἂν ποτ' οὔτε παγκλήρους δόμους,
Οὔτ' ὄνομα πατρός· πῶς γὰρ, οὗ γ' ἐγὼ γάμους
Ἔκρυπτον αὐτὴ, καί σ' ἀπέκτεινον λάθρα;
Ὁ δ' ὠφελῶν σε προστίθησ' ἄλλῳ πατρί.
Ι. Οὐχ ὧδε φαύλως αὔτ' ἐγὼ μετέρχομαι,
Ἀλλ' ἱστορήσω Φοῖβον, εἰσελθὼν δόμους,
Εἴτ' εἰμὶ θνητοῦ πατρὸς, εἴτε Λοξίου.
Ἔα· τίς οἴκων θυοδόκων ὑπερτελὴς
Ἀνθήλιον πρόσωπον ἐκφαίνει θεῶν;
Φεύγωμεν, ὦ τεκοῦσα, μὴ τὰ δαιμόνων
Ὁρῶμεν, εἰ μὴ καιρός ἐσθ' ἡμᾶς ὁρᾶν.
Α. Μὴ φεύγετ'· οὐ γὰρ πολεμίαν με φεύγετε,
Ἀλλ' ἔν τ' Ἀθήναις, κἀνθάδ', οὖσαν εὐμενῆ.
Ἐπώνυμος δὲ σῆς ἀφικόμην χθονὸς,
Παλλὰς, δρόμῳ σπεύσασ' Ἀπόλλωνος πάρα:
Ὃς εἰς μὲν ὄψιν σφῶν μολεῖν οὐκ ἠξίου.
Μὴ τῶν πάροιθε μέμψιν εἰς μέσον μόλῃ·
Ἡμᾶς δὲ πέμπει τοὺς λόγους ὑμῖν φράσαι,

I. Deus quidem utrum verax ſit, an fruſtra vaticinetur,
Meam merito, mater, mentem perturbat. C. Audi
Igitur nunc; quae mihi in mentem venerunt, o filii;
Cum velit tibi deus benefacere, in regiam
Domum *te* collocat. Dei enim *filius* ſi dicereris,
Nunquam univerſam haeriditatem haberes, neque
Nomen patris. Quomodo enim, cujus ego nuptias
Occultavi ipſa, et te interfeci clam?
Ille igitur te juvans alteri patri attribuit.
I. Non ita ſegniter ea ego perſequor: ſed
Interrogabo Phoebum, templum ingreſſus, utrum
Sim filius hominis, an Phoebi. [*Minerva apparet.*]
Ehem! quis ſupra ſacras aedes exoriens,
Deorum oſtendit faciem ſolis inſtar ſplendentem?
Fugiamus, o mater, ne deorum *numina*
Spectemus, quando non convenit *ea* videre.
M. Ne fugite: non enim hoſtem me fugitis,
Sed amicam vobis, et Athenis, et hic exiſtentem,
Veni autem tuae terrae cognominis
Pallas feſtinans curſu ab Apolline; qui in conſpectum
Quidem veſtrum venire noluit, ne veniat in
Mediam reprehenſionem praeteritorum *facinorum.*
Nos vero mittit, ut hos ſermones vobis dicamus,

Quod haec peperit te ex Apolline patre;
Dat autem *te* quibus dedit, non quod te genuerunt,
Sed te in domum nobliſſimam introducens.
Poſtquam vero res haec eſt aperta, indico declarata,
Metuens ne tu morereris matris inſidiis,
Neve haec abs te, conſiliis-liberavit.
Haec autem Rex *Apollo* ſtatuerat reticere,
Et Athenis declarare hanc eſſe tuam *matrem*,
Et te ex hac, et Apolline patre, natum eſſe.
Sed ut finiam rem, et dei oracula,
Propter quae currus junxiſtis, audite;
Accipiens hunc filium *ad* Cecropiam terram
Vade, Creuſa, et in thronis regiis *eum*
Colloca. Nam ex Erechthei *poſteris* natum,
Hunc aequum *eſt* imperare meae terrae.
Eritque per *totam* Graeciam clarus. Hujus enim
Filii quatuor *ex una* radice nati,
Cognomines terrae, diſtributique in tribus ſeminis
Populorum erunt, qui rupem meam habitant.
Geleon quidem primus erit: deinde ſecundum,
Hopletes, et Argades, et *denominatum* a mea Ægide
Ægicoros habebunt tribulem. Horum autem
Liberi progeniti tempore fatali,

Ὡς ἥδε τίκτει σ' ἐξ Ἀπόλλωνος πατρὸς,
Δίδωσι δ' οἷς ἔδωκεν, οὐ φύσασί σε,
Ἀλλ' ὡς κομίζεις οἶκον εὐγενέστατον.
Ἐπεὶ δ' ἀνῴχθη πρᾶγμα μηνυθὲν τόδε,
Θανεῖν σε δείσας μητρὸς ἐκ βουλευμάτων,
Καὶ τήνδε πρὸς σοῦ μηχαναῖς ἐῤῥύσατο.
Ἔμελλε δ' αὐτὰ διασιωπήσας ἄναξ,
Ἐν ταῖς Ἀθήναις γνωριεῖν ταύτην τε σὴν,
Σέ θ', ὡς πέφυκας τῆσδε, καὶ Φοίβου πατρός.
Ἀλλ', ὡς περαίνω πρᾶγμα, καὶ χρησμοὺς θεῷ,
Ἐφ' οἷς ἐζεύξαθ' ἅρματ', εἰσακούσατον.
Λαβοῦσα τόνδε παῖδα, Κεκροπίαν χθόνα
Χώρει, Κρέουσα, κεἰς θρόνους τυραννικοὺς
Ἵδρυσον· ἐκ γὰρ τῶν Ἐρεχθέως γεγὼς,
Δίκαιος ἄρχειν τῆς γ' ἐμῆς ὅδε χθονός.
Ἔσται τ' ἀν' Ἑλλάδ' εὐκλεής· οἱ τοῦδε γὰρ
Παῖδες γενόμενοι τέσσαρες ῥίζης μιᾶς,
Ἐπώνυμοι γῆς, κἀπιφυλίου χθονὸς
Λαῶν, ἔσονται, σκόπελον οἳ ναίουσ' ἐμόν.
Τελέων μὲν ἔσται πρῶτος, εἶτα δεύτερον,
Ὅπλητες, Ἐργαδεῖς τ', ἐμῆς τ' ἀπ' Αἰγίδος
Ἔμφυλον ἕξουσ' Αἰγικορεῖς· οἱ τῶνδε δ' αὖ
Παῖδες, γενόμενοι σὺν χρόνῳ πεπρωμένῳ,

Κυκλάδας ἐποικήσουσι νησαίας πόλεις,
Χέρσους τε παράλους, ὃ σθένος τῇ 'μῇ χθονὶ
Δίδωσιν· ἀντίπορθμα δ' ἠπείροιν δυοῖν
Πεδία κατοικήσουσιν, Ἀσιάδος τε γῆς,
Εὐρωπίας τε· τοῦδε δ' ὀνόματος χάριν,
Ἴωνες ὀνομασθέντες ἕξουσι κλέος.
Ξούθῳ δὲ, καὶ σοὶ, γίγνεται κοινὸν γένος,
Δῶρος μὲν, ἔνθεν Δωρὶς ὑμνηθήσεται
Πόλις κατ' αἶαν Πελοπίαν γ'· ὁ δεύτερος,
Ἀχαιὸς, ὃς γῆς παραλίας, Ῥίου πέλας,
Τύραννος ἔσται, κἀπισημανθήσεται
Κείνου κεκλῆσθαι λαὸς ὄνομ' ἐπώνυμος.
Καλῶς δ' Ἀπόλλων πάντ' ἔπραξε· πρῶτα μὲν,
Ἄνοσον λοχεύει σ', ὥστε μὴ γνῶναι φίλους·
Ἐπεί δ' ἔτικτες τόνδε παῖδα, κἀπέθου
Ἐν σπαργάνοισιν, ἁρπάσαντ' ἐς ἀγκάλας,
Ἑρμῆν κελεύει δεῦρο πορθμεῦσαι βρέφος,
Ἔθρεψέ τ', οὐδ' εἴασεν ἐκπνεῦσαι βίον.
Νῦν οὖν σιώπα, παῖς ὅδ' ὡς πέφυκε σὸς,
Ἵν' ἡ δόκησις Ξοῦθον ἡδέως ἔχῃ,
Σύ τ' αὖ τὰ σαυτῆς ἀγάθ' ἔχουσ' εἴης, γύναι.
Καὶ χαίρετ'· ἐκ γὰρ τῆσδ' ἀναψυχῆς πόνων,
Εὐδαίμον' ὑμῖν πότμον ἐξαγγέλλομαι.

Cycladas incolent inſulares regiones,
Oraſque maritimas, quod robur agro meo
Dabit. Oppoſita vero littora duarum continentium
Inhabitabunt, et campos Aſiaticae terrae,
Et Europaeae. Ob hujus vero nomen
Iones nominati habebunt gloriam.
Xutho vero et tibi commune *liberorum* genus erit,
Dorus quidem, unde Dorica celebrabitur
Regio. In agro Pelopio alter
Achaeus, qui maritimae terrae prope Rhium
Dominus erit, et inſigniter gloriabitur
Populus ſe de illius nomine cognominem appellari.
Recte vero Apollo omnia fecit: primum quidem,
Sine dolore parere-te-fecit, ut non reſcirent amici.
Poſtquam vero peperiſti hunc puerum, et impoſuiſti
Faſciis, arreptum in ulnas
Mercurium jubet ferre-infantem huc,
Illumque aluit, nec paſſus eſt animam efflare.
Nunc igitur tace, quod hic puer ſit tuus,
Ut haec opinio Xuthum delectet,
Et tu viciſſim tua bona habeas, o mulier.
Et valete: ex hac enim laborum levatione
Denuncio vobis magnas felicitates.

TROCHAEI.

I. O Pallas maximi Jovis filia, non incredule tuos ſermones
Recepimus. Credo vero me eſſe *filium* patris
Apollinis, et hujus; prius enim hoc non erat incredibile?
C. Mea *verba* nunc audi: laudo Phoebum, non laudans antea,
Quod quem antea neglexit filium, *nunc* reddit mihi.
Hae vero portae mihi *nunc* amoenae, et Dei oracula,
Quae prius erant infeſta. Nunc igitur etiam ex marculis manus
Libenter ſuſpendimus, et ſaluto aras.
M. Laudo, quod deum laudes meliora diſcens.
Tarda quidem quodammodo *ſunt* deorum auxilia: ſed in fine non *ſunt* infirma.
O fili, eamus domum. M. Ite, ſequar vero ego.
C. Fauſta certe nobis comes-viae, et amans civitatis.
M. Ut thronos priſcos inſideam. C. Æterna tibi ea poſſeſſio eſt.

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

Ι. Ὦ Διὸς Παλλὰς μεγίστου θύγατερ, οὐκ ἀπιστίᾳ
Σοὺς λόγους ἐνδεξάμεσθα· πείθομαι δ' εἶναι πατρὸς
Λοξίου, καὶ τῆσδε· καὶ πρὶν τοῦτο δ' οὐκ ἄπιστον ἦν.
Κ. Ταμὰ νῦν ἄκουσον· αἰνῶ Φοῖϐον, οὐκ αἰνοῦσα πρὶν,
Οὕνεχ', οὗ ποτ' ἠμέλησε παιδὸς, ἀποδίδωσί μοι.
Αἵδε δ' εὐωποὶ πύλαι μοι, καὶ θεοῦ χρηστήρια,
Δυσμενῆ πάροιθεν ὄντα· νῦν δὲ καὶ ῥόπτρων χέρας
Ἡδέως ἐκκρημνάμεσθα, καὶ προσεννέπω πύλαις.
Α. Ἤνεσ', οὕνεκ' εὐλογεῖς θεὸν μεταϐαλοῦσ' ἀεί που
Χρόνια μὲν τὰ τῶν θεῶν πῶς, εἰς τέλος δ' οὐκ ἀσθενῆ.
Κ. Ὦ τέκνον, στείχοιμεν οἴκους. Α. Στείχεθ', ἕψομαι δ' ἐγώ.
Κ. Ἀξία γ' ἡμῶν ὁδουρὸς, καὶ φιλοῦσά γε πτόλιν.
Α. Εἰς θρόνους γ' ἵζου παλαιούς. Κ. Ἄξιον τὸ κτῆμά μοι.

Χ. Ὦ Διὸς, Λητοῦς τ', Ἄπολλον χαῖρ'· ὅτῳ δ' ἐλαύνεται
Συμφοραῖς οἶκος, σέβοντα δαίμονας, θαῤῥεῖν χρεών·
Εἰς τέλος γὰρ οἱ μὲν ἐσθλοὶ τυγχάνουσιν ἀξίων,
Οἱ κακοὶ δ', ὥσπερ πεφύκασ', οὔποτ' εὖ πράξειαν ἄν.

ΤΕΛΟΣ.

C. O Apollo Jovis et Latonae *fili*, vale. Cujus vero
agitatur
Domus calamitatibus, ſi deos colat, *illum* confidere
oportet:
Tandem enim boni quidem conſequuntur digna,
Mali vero, ut *digni* ſunt, nunquam felices
erunt.

FINIS.

Ὁ ΤΟΥ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ἩΡΑΚΛΗΣ

ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.

Ὁ ΤΟΥ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ἩΡΑΚΛΗΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.

Τὰ τȣ Δράματος

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ΜΕΓΑΡΑ.

ΛΥΚΟΣ.

ΙΡΙΣ.

ΛΥΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἩΡΑΚΛΗΣ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΧΟΡΟΣ Θηβαίων γερόντων.

Προλογίζει δὲ ὁ Ἀμφιτρύων.

HERCULES FURENS.

AMPHITRYON.

IAMBI.

QUIS mortalem non novit ejuſdem tori cum Jove
Participem Argivum Amphitryonem, quem olim
Alcaeus *filius* Perſei genuit, patrem hunc Herculis?
Qui tenuit has Thebas, ubi terrigena *virorum*
Satorum ſeges eſt nata, quorum generis Mars
Parvum numerum ſervavit, qui Cadmi urbem
Coronant liberis liberorum. Hinc natus eſt
Creon filius Menoecei, rex hujus terrae.
Creon vero pater eſt hujus Megarae,
Cujus olim omnes Cadmei in nuptiis
Tibiae acclamarunt, quum in meas
Domos inclytus Hercules ipſam duxit.
Relictis vero Thebis, quo ego migravi,
Et Megara, et affinibus, filius meus
Muros Argivos, et urbem Cyclopicam,
Incolere expetiit, ex qua ego exul ſum, propterea
Quod occidi Electryonem; meas autem calamitates

ἩΡΑΚΛΗΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΤΙΣ, τὸν Διὸς σύλλεκτρον, οὐκ οἶδε βροτῶν
Ἀργεῖον Ἀμφιτρύων', ὃν Ἀλκαῖός ποτε
Ἔτικτεν ὁ Περσέως, πατέρα τόνδ' Ἡρακλέος;
Ὃς τάσδε Θήβας ἔσχεν, ἔνθ' ὁ γηγενὴς
Σπαρτῶν στάχυς γ' ἔβλαστεν, ὧν γένους Ἄρης
Ἔσωσ' ἀριθμὸν ὀλίγον, οἳ Κάδμου πόλιν
Τεκνοῦσι παίδων παισίν· ἔνθεν ἐξέφυ
Κρέων, Μενοικέως παῖς, ἄναξ τῆσδε χθονός.
Κρέων δὲ Μεγάρας τῆσδε γίνεται πατήρ,
Ἣν πάντες ὑμεναίοισι Καδμεῖοι ποτὲ
Λωτῷ συνηλάλαξαν, ἡνίκ' εἰς ἐμοὺς
Δόμους ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς νιν ἤγετο.
Λιπὼν δὲ Θήβας, οὗ κατῳκίσθην ἐγὼ,
Μεγάραν δὲ τήνδε, πενθερούς τε, παῖς ἐμὸς,
Ἀργεῖα τείχη, καὶ Κυκλωπείαν πόλιν,
Ὠρέξατ' οἰκεῖν, ἣν ἐγὼ φεύγω, κτανὼν
Ἠλεκτρύωνα· συμφορὰς δὲ τὰς ἐμὰς

Ἐξευμαρίζων, καὶ πάτραν οἰκεῖν θέλων,
Καθόδȣ δίδωσι μισθὸν Εὐρυσθεῖ μέγαν
Ἐξημερῶσαι γαῖαν, εἴθ' Ἥρας ὕπο
Κέντροις δαμασθεὶς, εἴτε τȣ χρεὼν μέτα·
Καὶ τȣ̀ς μὲν ἄλλȣς ἐξεμόχθησεν πόνȣς.
Τὸ λοίσθιον δὲ, Ταινάρȣ διὰ ϛόμα
Βέβηκ' ἐς ᾅδȣ, τὸν τρισώματον κύνα
Εἰς φῶς ἀνάξων· ἔνθεν ȣ̓χ ἥκει πάλιν.
Γέρων ὃ δή τις ἐστὶ Καδμείων λόγος,
Ὡς ἦν πάρος Δίρκης τις εὐνήτωρ Λύκος,
Τὴν ἑπτάπυργον τήνδε δεσπόζων πόλιν,
Τὼ λευκοπώλω πρὶν τυραννῆσαι χθονὸς
Ἀμφίον', ἠδὲ Ζῆθον, ἐκγόνω Διός.
Οὗ ταυτὸν ὄνομα παῖς πατρὸς κεκλημένος,
Καδμεῖος ȣ̓κ ὢν, ἀλλ' ἀπ' Εὐβοίας μολὼν,
Κτείνει Κρέοντα, καὶ κτανὼν ἄρχει χθονὸς,
Στάσει νοσοῦσαν τήνδ' ἐπεισπεσὼν πόλιν.
Ἡμῖν δὲ κῆδος εἰς Κρέοντ' ἀνηγμένον,
Κακὸν μέγιϛον, ὡς ἔοικε, γίγνεται.
Τȣ̓μοῦ γὰρ ὄντος παιδὸς ἐν μυχοῖς χθονὸς,
Ὁ κλεινὸς ȣ̔͂τος, τῆσδε γῆς ἄρχων, Λύκος,
Τȣ̀ς Ἡρακλείȣς παῖδας ἐξελεῖν θέλει
Κτανὼν δάμαρτά θ', ὡς φόνῳ σβέσῃ φόνον,

Lenire ſtudens, et volens habitare in patria,
Reditus Euryſtheo dat praemium
Orbem terrarum pacare, ſive a Junonis
Stimulis vexatus, ſive fato aliquo ſimul *eum urgente*.
Ac caeteros quidem labores exantlavit.
Poſtremo autem per fauces Taenari
Ivit ad Plutonis *domum*, canem illum tricorporem
In lucem educturus, unde non redit.
Eſt autem quidam vetus Thebanorum ſermo,
Antea Lycum fuiſſe quendam, maritum Dircae,
Dominum hujus urbis, quae ſeptem turres habet,
Priuſquam terrae dominarentur, in equis albis.
Equitantes, Amphion et Zethus filii Jovis
Cujus filius, eodem quo pater nomine vocatus,
Non exiſtens Thebanus, ſed ex Euboea profectus,
Occidit Creontem: quo interfecto, ipſe imperat
Terrae, Irruens in hanc urbem ſeditione laborantem.
Nobis vero affinitatis cum Creonte contracta
Maximum, ut apparet, malum eſt.
Nam dum in penetralibus terrae eſt filius meus,
Ille inclytus hujus terrae dominus Lycus
Liberos Herculis vult perdere, necans et
Conjugem, ut caedem caede extinguat, et me:

Si modo inter viros numerare quoque convenit
Senem inutilem, ne aliquando illi, poſtquam ad
Virilem aetatem pervenerint. Poenas exigant caedis
Avorum maternorum. Ego vero, reliquit enim me in
His aedibus nutritorem liberorum *et* cuſtodem domus,
Quando terrae obſcuram caliginem ingreſſus eſt filius
Meus, cum matre, ne liberi Herculis moriantur,
Ad aram hanc Jovis ſervatoris ſedeo,
Quam ſtatuit ut monumentum eſſet victricis haſtae,
Cum viciſſet Minyas, generoſus filius meus,
Has autem ſedes ſervamus inopes *rerum* omnium,
Cibi, potus, veſtitus, *in* non ſtrato ſolo
Latera ponentes. Etenim excluſi
E domo ſedemus, inopia ſalutis. Amicorum
Vero alios quidem video non *eſſe* veros amicos,
Et qui vere ſunt, non poſſunt nos adjuvare.
Ejuſmodi inter homines *res eſt* calamitas:
In quam utinam nunquam, qui vel mediocriter mihi
Sit amicus, incidat, certiſſimum indicem amicorum.
M. O ſenex, qui Taphiorum olim cepiſti urbem,
Glorioſe exercitui Thebanorum imperans, quam
Deorum nullum *conſilium* certum *eſt* hominibus!
Ego enim quod ad patrem, non fortuna carui;

Κἄμ', εἴ τι δὴ χρὴ κἄμ' ἐν ἀνδράσιν λέγειν,
Γέροντ' ἀχρεῖον· μή ποθ' αἱ δ' ἠνδρώμενοι
Μήτρωσιν ἐκπράξωσιν αἵματος δίκην.
Ἐγὼ δὲ, λείπει γάρ με τοῖσδ' ἐν δώμασιν
Τροφὸν τέκνων οἰκουρὸν, ἡνίκα χθονὸς
Μέλαιναν ὄρφνην εἰσέβαινε παῖς ἐμὸς,
Σὺν μητρὶ, τέκνα μὴ θάνωσ' Ἡρακλέος,
Βωμὸν καθίζω τόν δὲ σωτῆρος Διὸς,
Ὃν, καλλινίκου δορὸς ἄγαλμ', ἱδρύσατο
Μινύας κρατήσας οὑμὸς εὐγενὴς τόκος.
Πάντων δὲ χρεῖοι τάσδ' ἕδρας φυλάσσομεν,
Σίτων, ποτῶν, ἐσθῆτος, ἀστρώτῳ πέδῳ
Πλευρὰς τιθέντες· ἐκ γὰρ ἐσφραγισμένοι
Δόμων καθήμεθ', ἀπορίᾳ σωτηρίας.
Φίλων δὲ τοὺς μὲν, οὐ σαφεῖς ὁρῶ φίλους,
Οἱ δ', ὄντες ὀρθῶς, ἀδύνατοι προσωφελεῖν.
Τοιοῦτον ἀνθρώποισιν ἡ δυσπραξία,
Ἧς μή ποτ', ὅστις καὶ μέσως εὔνους ἐμοὶ,
Τύχοι, φίλων ἔλεγχον ἀψευδέστατον.
Μ. Ὦ πρέσβυ, Ταφίων ὅς ποτ' ἐξεῖλες πόλιν,
Στρατηλατήσας κλεινὰ Καδμείων δορὸς,
Ὡς οὐδὲν ἀνθρώποισι τῶν θεῶν σαφές.
Ἐγὼ γὰρ οὔτ' εἰς πατέρ' ἀπηλάθην τύχης,

„Ὃς οὕνεκ' ὄλβου μέγας ἐκομπάσθη ποτὲ,
Ἔχων τυραννίδ', ἧς μακραὶ λόγχαι πέρι
Πηδῶσ' ἔρωτι, σώματ' εἰς εὐδαίμονα·
Ἔχων δὲ τέκνα· κᾆμ' ἔδωκε παιδὶ σῷ,
Ἐπίσημον εὐνὴν Ἡρακλεῖ συνοικίσας.
Καὶ νῦν ἐκεῖνα μὲν θανόντ' ἀνέπτατο.
Ἐγὼ δὲ, καὶ σὺ, μέλλομεν θνήσκειν, γέρον,
Οἵθ' Ἡράκλειοι παῖδες, οὓς ὑποπτέρους
Σώζω νεοσσοὺς, ὄρνις ὣς ὑφειμένη,
Οἳ δ' εἰς ἔλεγχον ἄλλος ἄλλοθεν πιτνῶν,
Ὦ μῆτερ, αὐδᾷ, ποῖ πατὴρ ἄπεστι γῆς;
Τί δρᾷ; πόθ' ἥξει; τῷ νέῳ δ' ἐσφαλμένοι,
Ζητοῦσι τὸν τεκόντ'· ἐγὼ δὲ διαφέρω
Λόγοισι μυθεύουσα· θαυμάζω δ', ὅταν
Πύλαι ψοφῶσι, πᾶς τ' ἀνίστησιν πόδα,
Ὡς πρὸς πατρῷον προσπεσούμενοι γόνυ.
Νῦν οὖν τίν' ἐλπίδ', ἢ πέδον σωτηρίας,
Ἐξευμαρίζῃ, πρέσβυ, πρὸς σὲ γὰρ βλέπω.
Ὡς οὔτε γαίας ὅρι' ἂν ἐκβαῖμεν λάθρα,
Φυλακαὶ γὰρ ἡμῶν κρέσσονες κατ' ἐξόδους·
Οὔτ' ἐν φίλοισιν ἐλπίδες σωτηρίας
Ἔτ' εἰσὶν ἡμῖν· ἥντιν' οὖν γνώμην ἔχεις,
Λέγ' εἰς τὸ κοινὸν, μὴ θανεῖν ἕτοιμον ᾖ,

Qui propter opes olim valde ſuperbus erat,
Habens regnum, propter quod longae haſtae
Saltant ob cupiditatem, in beata corpora *principum:*
Habens inſuper liberos; filioque tuo me dedit,
Nobilem conjugem Herculi jungens matrimonio.
Et nunc illa quidem evanida avolaverunt.
Ego vero, et tu ſenex, moriemur,
Et liberi Herculis, quos ſub alis
Pullos, veluti gallina incubans, ſervo.
Ipſi autem ad ſciſcitandum alius aliunde accedens,
O mater, inquit, ubinam terrarum abeſt pater?
Quid facit? quando veniet? ob teneram aetatem
Autem decepti, quaerunt patrem: ego vero prolecto
Verbis, fabulans. Admiror vero quando
Fores ſtrident, et unuſquiſque attollit pedem,
Ut ad paternum ſe projecturi genu.
Nunc igitur quam ſpem, aut viam ſalutis
In promptu habes, o ſenex? ad te enim reſpicio.
Nam neque terminos terrae clam egredi poſſumus:
Sunt enim cuſtodiae in exitu nobis potentiores,
Neque in amicis ſpes ſalutis
Nobis eſt amplius. Sententiam igitur quam habes,
In medium profer, ne mors ſit expedita *nobis:*

Sed tempus producamus, exiſtentes infirmi.
A. O filia, non facile *eſt* talia deliberantem decernere
Tanquam levia ſine fluctuatione.
M. Quid triſtitiae tibi deeſt? aut amas tantopere
Lucem? A. Ego vero et laetor ea, et ſpem amo.
M. Et ego: ſed non oportet ſperare non ſperanda, o
Senex. A. In ipſa mora inſunt remedia malorum.
M. At tempus interjectum, cum ſit triſte, mordet
Me. A. Forte, filia, contingat ſecundus curſus
Ex praeſentibus malis mihi, et tibi,
Ac veniat aliquando filius meus, tuus maritus.
Verum quieſce, et lacrymoſos liberorum
Fontes aufer, et *ipſos* delini verbis, commentis
Fallens, quamvis miſeram deceptionem.
Laborant enim etiam ipſae mortalium calamitates,
Et flatus ventorum: neque ſemper robur habent.
Et qui felices ſunt, non ſunt perpetuo felices,
Omnia enim a ſe invicem in diverſa abeunt.
Hic autem optimus *eſt* vir, qui ſpei
Semper confidit: at deſperare, hominis *eſt* ignavi.

E P O D I C A.

S T R O P H E.

C. Ex bene tectis atriis et ſenili

Χρόνον δὲ μηκύνωμεν, ὄντες ἀσθενεῖς.
Α. Ὦ θύγατερ, οὔτοι ῥᾴδιον τὰ τοιάδε
Φαύλως παραινεῖν σπουδάσαντ' ἄνευ πόνου.
Μ. Λύπης τί προσδεῖ σ'; ἢ φιλεῖς οὕτω φάος;
Α. Καὶ τῷδε χαίρω, καὶ φιλῶ τὰς ἐλπίδας.
Μ. Κἀγώ· δοκεῖν δὲ τἀδόκητ' οὐ χρὴ, γέρον.
Α. Ἐν ταῖς ἀναβολαῖς κακῶν ἔνεστ' ἄκη.
Μ. Ὁ δ' ἐν μέσῳ με, λυπρὸς ὢν, δάκνει χρόνος.
Α. Γένοιτ' ἂν, ὦ [μοι] θύγατερ, οὔριος δρόμος
Ἐκ τῶν παρόντων τῶνδ' ἐμοὶ, καὶ σοὶ, κακῶν.
Ἔλθοι τ' ἔτ' ἂν παῖς οὑμὸς, εὐνήτωρ δὲ σός.
Ἀλλ' ἡσύχαζε, καὶ δακρυῤῥόους τέκνων
Πηγὰς ἀφαίρει, καὶ παρευκήλει λόγοις,
Κλέπτουσα μύθοις ἀθλίους κλοπὰς ὅμως·
Κάμνουσι γάρ τοι βροτῶν αἱ συμφοραί·
Καὶ πνεύματ' ἀνέμων, οὐκ ἀεὶ ῥώμην ἔχει,
Οἵ τ' εὐτυχοῦντες διὰ τέλους οὐκ εὐτυχεῖς·
Ἐξίσταται γὰρ πάντ' ἀπ' ἀλλήλων δίχα.
Οὗτος δ' ἀνὴρ ἄριστος, ὅστις ἐλπίσιν
Πέποιθεν ἀεί· τὸ δ' ἀπορεῖν, ἀνδρὸς κακοῦ.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Χ. Ὑπώροφα μέλαθρα, καὶ γεραιὰ

Δέμνι', ἀμφὶ βάκτροις
Ἔρεισμα θέμενος, ἐςάλην ἰηλέμων
Γόων ἀοιδὸς, ὥςε πολιὸς ὄρνις·
Ἔπεα μόνον, καὶ δόκημα νυκτερωπὸν
Ἐννύχων ὀνείρων,
Τρομερὰ μόνον, ἀλλ' ὅμως πρόθυμα·
Ἰὼ τέκεα, τέκεα πατρὸς
Ἀπάτορ', ὦ γεραιὲ, σύ τε
Τάλαινα μᾶτερ, ἃ τὸν ἀΐδα δόμοις
Πόσιν ἀναςενάζεις.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Μὴ προκάμητε πόδα, βαρύ τε κῶλον,
Ὥςε πρὸς πετραῖον
Λέπας ζυγηφόρων πῶλον ἀνέντες· ὡς
Βάρος φέρων τροχηλάτοιο πώλυ,
Λαβοῦ χερῶν, καὶ πέπλων, ὅτυ λέλοιπε
Ποδὸς ἀμαυρὸν ἴχνος.
Γέρων γεροντα παρακόμιζε,
Τὸ πάρος ἐν ἡλίκων πόνοις,
Ω, ξύνοπλα δύρατα νέα
Νέῳ ξυνῆν ποτ', εὐκλεεςάτας
Πατρίδος οὐκ ὀνείδη.

ΕΠΩΔΟΣ.

Ἴδετε πατρὸς ὡς γοργῶπες αἵδε προσφερεῖς

Lecto, baculis
Innitens, egreſſus ſum lugubrium
Carminum cantator, ut cana avis,
Verba tantum, et ſpecies obſcura
Nocturnorum ſomniorum,
Tremula quidem, ſed tamen prompta.
Io liberi, liberi patre
Carentes, o ſenex, tuque,
Mater infelix, quae Plutonis in *aedibus* agentem
Maritum deploras.

ANTISTROPHE.

Ne defatigemini pedem, et lenta membra;
Tanquam ad ſaxeum
Clivum jugales equos incitantes: velut
Onus geſtans ſaxi molaris,
Apprehende manus, et veſtes, quiſcunque deficit
Imbecille pedes veſtigium.
Senex ſenem deduc,
Qui, ſociae haſtae juveniles
Ante inter aequalium-labores,
Juniores una fuerant, laudatiſſimae
Patriae non probra.

EPODUS.

Videte ut truces patris ſimiles *ſint* hi

Oculorum fulgores.

Infortunium vero nondum a liberis diſceſſit,

Neque abiit ob venuſtatem.

O Graecia, belli ſocios

Quales quales amittes,

Cum hos perdideris.

IAMBI.

Sed enim video dominum hujus terrae

Lycum accedere prope hanc domum.

L. Herculis patrem, et uxorem,

Si mihi convenit, interrogo: convenit autem,

Siquidem dominus veſter ſum, interrogare quae

Volo. Quam diu quaeritis prorogare vitam? quam

Spem, aut quod auxilium videtis, ne moriamini?

An patrem horum jacentem apud Plutonem

Venturum creditis, ut *ita* praeter dignitatem

Lugetis, quod mori vos oporteat? tu quidem,

Spargens per Graeciam inanem jactationem, quod

Particeps tui conjugii Jupiter novum Jovem

Genuerit: tu vero, quod praeſtantiſſimi viri uxor

Vocata ſis. Quid vero praeclari geſtum eſt a tuo

Marito, quod paluſtrem Hydram interfectam

Perdiderit? aut Nemeaeum leonem? quem,

Ὀμμάτων αὐγαί.
Τὸ δὲ δὴ κακοτυχὲς ȣ̓ λέλοιπεν ἐκ τέκνων,
Οὐδ' ἀποίχεται χάρισ'.
Ἑλλὰς ὦ ξυμμάχȣς
Οἵȣς οἵȣς ὀλέσασα
Τȣ́σδ' ἀποστερήσῃ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τῆσδε κοίρανον χθονὸς,
Λύκον, περῶντα τῶνδε δωμάτων πέλας.
Λ. Τὸν Ἡράκλειον πατέρα, καὶ ξυνάορον,
Εἰ χρή μ', ἐρωτῶ· χρὴ δ', ἐπείγε δεσπότης
Ὑμῶν κατέστηχ', ἱστορεῖν ἃ βȣ́λομαι.
Τίν' εἰς χρόνον ζητεῖτε μηκῦναι βίον;
Τίν' ἐλπίδ', ἀλκήν τ', εἰσορᾶτε μὴ θανεῖν;
Ἢ τὸν παρ' ᾅδῃ πατέρα τῶνδε κείμενον
Πιστεύεθ' ἥξειν, ὥσθ' ὑπὲρ τὴν ἀξίαν
Τὸ πένθος αἴρεσθ', εἰ θανεῖν ὑμᾶς χρεών;
Σὺ μὲν, καθ' Ἑλλάδ' ἐκβαλὼν κόμπȣς κενȣ̀ς,
Ὡς σύγγαμός σοι Ζεὺς τέκοι νέον,
Σὺ δ', ὡς ἀρίστȣ φωτὸς ἐκλήθης δάμαρ.
Τί δὴ τὸ σεμνὸν σῷ κατείργασται πόσει,
Ὕδραν ἕλειον εἰ διώλεσεν κτανών;
Ἢ τὸν Νέμειον θῆρ'; ὃν, ἐν βρόχοις ἑλὼν,

Βραχίονος φήσ' ἀγχόναισιν ἐξελεῖν.
Τᾶις δ' ἐξαγωνίζεσθε; τῶνδ' ἄρ' οὕνεκεν
Τὰς Ἡρακλείους παῖδας οὐ θνήσκειν χρεών;
Ὃς ἔσχε δόξαν, οὐδὲν ὤν, εὐψυχίας
Θηρῶν ἐν αἰχμῇ, τἄλλα δ' οὐδὲν ἄλκιμος.
Ὃς οὔποτ' ἀσπίδ' ἔσχε πρὸς λαιᾷ χερὶ,
Οὐδ' ἦλθε λόγχης ἐγγὺς, ἀλλὰ, τόξ' ἔχων,
Κάκιστον ὅπλον, τῇ φυγῇ πρόχειρος ἦν.
Ἀνδρὸς δ' ἔλεγχος, οὐχὶ τόξ', εὐψυχίας,
Ἀλλ' ὃς μένων βλέπει τε, κἀντιδέρκεται
Δορὸς ταχεῖαν ἄλοκα, τάξιν ἐμβεβώς.
Ἔχει δὲ τοὐμὸν οὐκ ἀναίδειαν, γέρων,
Ἀλλ' εὐλάβειαν· οἶδε γὰρ κατακτανὼν
Κρέοντα πατέρα τῆσδε, καὶ θρόνους ἔχων·
Οὔκουν, τραφέντων τῶνδε, τιμωροὺς ἐμοὺς
Χρήζω λιπέσθαι τῶν δεδραμένων δίκην.
Ἀ. Τῷ τοῦ Διὸς μὲν Ζεὺς ἀμυνέτω μέρει
Παιδός· τὸ δ' εἰς ἔμ', Ἡράκλεις, ἐμοὶ μέλει
Λόγοισι τὴν τοῦδ' ἀμαθίαν ὑπὲρ σέθεν
Δεῖξαι· κακῶς γάρ σ' οὐκ ἐατέον κλύειν.
Πρῶτον μὲν οὖν τἄῤῥητ', ἐν ἀῤῥήτοισι γὰρ
Τὴν σὴν νομίζω δειλίαν, Ἡράκλεες,
Σὺν μάρτυσιν θεοῖς, δεῖ μ' ἀπαλλάξαι σέθεν.

Retibus captum, ſtrangulatione brachiorum ſe
Interfeciſſe dicit? hiſne *freti* certatis? Horum igitur
Cauſa non oportet mori liberos Herculis?
Qui habuit exiſtimationem fortitudinis, cum nihil
Eſſet, in certamine ferarum fortis, caeteris *in rebus*
Minime, qui nunquam clypeum habuit in ſiniſtra
Manu, neque venit prope haſtam: ſed arcum habens,
Ignaviſſimum armorum genus, ad fugam paratus.
At viri fortitudinis indicium *eſt* non arcus,
Sed qui manens aſpicit, et viciſſim intuetur
Haſtae fortuitum ſulcum, in acie conſtitutus.
Habet autem *factum* meum, o ſenex, non crudelitatem,
Sed cautionem: ſcio enim quod interfecerim
Creontem patrem hujus, et regnum habeam.
Haud igitur, educatis his ultrices mei
Volo relinquere, factorum *meorum* poenas.
A. Jupiter quidem Jovis partem tueatur
In filio: quod enim ad me *pertinet*, o Hercules,
Curae mihi erit: ut verbis hujus ſtultitiam pro te
Oſtendam: neque enim ſinendum eſt ut male audias.
Primum igitur indicta, inter indicta enim
Tuam ignaviam *ponendam* arbitror, Hercules,
Teſtimonio Deorum, me a te oportet amovere.

Interrogo autem Jovis fulmen, et quadrigas,
In quibus vectus, terrae filiis,
Giganteis lateribus inſigens volucria tela, praeclarae
Victoriae triumphum cum Diis celebravit.
Quadrupedem etiam contumeliam, Centaurorum
Genus, ad Pholoen profectus, o peſſime rex, interroga,
Quemnam virum praeſtantiſſimum judicarint, an non
Filium meum, quem tu dicis videri tantum *fortem*
Eſſe? Dirphynque ſi interroges Abantidem, quae te
Nutrivit, non laudarit te. Non eſt enim ubi
Praeclaro aliquo facto, *ejus* teſtem patriam accipere
Poſſis. Inventum autem ſapientiſſimum, ſagittiferam
Armaturam, vituperas. *At* nunc *rationes* meas
Audiens, ſapiens fias. Vir graviter-armatus ſervus
Eſt armorum, et quando qui ſimul in acie ſtant non
Sunt ſtrenui, ipſe quoque occumbit propter ignaviam
Sociorum: et ubi fregerit, haſtam, non poteſt a
Corpore mortem depellere, virtute ſolum opponens.
Quotquot vero manum habent arcu jaculandi
Peritam, unum quidem optimum, mille ſagittis
Emiſſis aliis corpus defendit a morte:
Et procul ſtans, hoſtes ulciſcitur,
Caecis videntes ſaucians ſagittis,

Διὸς κεραυνὸν δ' ἠρόμην, τέθριππά τε,
Ἐν οἷς βεβηκὼς, τοῖσι γῆς βλαστήμασιν,
Γίγασι πλευραῖς πτήν' ἐναρμόσας βέλη,
Τὸν καλλίνικον μετὰ θεῶν ἐκώμασεν.
Τετρασκελές θ' ὕβρισμα, Κενταύρων γένος,
Φολόην ἐπελθὼν, ὦ κάκιστε βασιλέων,
Ἐροῦ, τίν' ἄνδρ' ἄριστον ἐγκρίναιεν ἄν.
Ἢ ἐ παῖδα τὸν ἐμὸν, ὃν σὺ φὴς εἶναι δοκεῖν;
Δίρφην τ' ἐρωτῶν, ἥ σ' ἔθρεψ', Ἀβαντίδα,
Οὐκ ἄν γ' ἐπαινέσειεν· ἐ γάρ ἐσθ' ὅπε,
Ἐσθλόν τι δράσας, μάρτυρ' ἂν λάβοις πάτραν.
Τὸ πάνσοφον δ' εὕρημα, τοξήρη σάγην
Μέμφῃ· κλύων νῦν τἀπ' ἐμοῦ, σοφὸς γένε.
Ἀνὴρ ὁπλίτης, δοῦλός ἐστι τῶν ὅπλων,
Καὶ τοῖσι συνταχθεῖσιν, οὖσι μὴ 'γαθοῖς,
Αὐτὸς τέθνηκε, δειλίᾳ τῇ τῶν πέλας·
Θραύσας τε λόγχην, οὐκ ἔχει τῷ σώματι
Θάνατον ἀμῦναί γ' ἂν, ἔχων ἀλκὴν μόνον.
Ὅσοι δὲ τόξοις χεῖρ' ἔχεσιν εὔστοχον,
Ἓν μὲν τὸ λῷστον, μυρίες ὀϊστοὺς ἀφεὶς,
Ἄλλοις τὸ σῶμα ῥύεται μὴ κατθανεῖν.
Ἑκὰς δ' ἀφεστὼς, πολεμίους ἀμύνεται,
Τυφλοῖς ὁρῶντας ἐτάσας τοξεύμασιν.

Τὸ σῶμά τ' οὐ δίδωσι τοῖς ἐναντίοις,
Ἐν εὐφυλάκτῳ δ' ἐςί· τᾶτο δ' ἐν μάχῃ
Σοφὸν μάλιςα, δρῶντα πολεμίȣς κακῶς,
Σώζειν τὸ σῶμα, μὴ 'κ τύχης ὡρμισμένȣς.
Λόγοι μὲν οἵδε τοῖσι σοῖς ἐναντίαν
Γνώμην ἔχȣσι τῶν καθεςώτων πέρι.
Παῖδας δὲ δὴ τί τȣ́σδ' ἀποκτεῖναι θέλεις;
Τί σ' οἵδ' ἔδρασαν; ἕν τι σ' ἡγοῦμαι σοφὸν,
Εἰ τῶν ἀρίςων τἄκγον', αὐτὸς ὢν κακὸς,
Δέδοικας· ἀλλὰ τοῦθ' ὅμως ἡμῖν βαρὺ,
Εἰ δειλίας σῆς κατθανȣ́μεθ' εἵνεκα,
Ὃ χρῆν σ' ὑφ' ἡμῶν τῶν ἀμεινόνων παθεῖν,
Εἰ Ζεὺς δικαίας εἶχεν εἰς ἡμᾶς φρένας.
Εἰ δ' οὖν ἔχειν γῆς σκῆπτρα τῆσδ' αὐτὸς θέλεις,
Ἔασον ἡμᾶς φυγάδας ἐξελθεῖν χθονός.
Βίαν δὲ δράσῃς μηδὲν, ἢ πείσῃ βίαν,
Ὅταν θεός σοι πνεῦμα μεταβαλὸν τύχῃ.
Φεῦ·
Ὦ γαῖα Κάδμȣ, καὶ γὰρ εἰς σ' ἀφίξομαι,
Λόγȣς ὀνειδιςῆρας ἐνδατούμενος,
Τοιαῦτ' ἀμύνεθ' Ἡρακλεῖ, τέκνοισί τε;
Ὃς, εἷς Μινύαισι πᾶσι διὰ μάχης μολὼν,
Θήβαις ἔθηκεν ὄμμ' ἐλεύθερον βλέπειν.

Neque corpus hoſtibus exponit,
Sed eſt in loco tuto. Illud autem in pugna
Sapientiſſimum *eſt*; ſi, dum hoſtes malis affligis,
Serves corpus, non ex caſu pendens.
Haec quidem oratio contrariam tuae
Sententiam habet de rebus propoſitis.
Verum liberos hoſce cur quaeſo vis occidere? quid
Hi tibi fecerunt? Una *in re* te ſapientem exiſtimo,
Quod prolem optimorum virorum, cum ipſe malus
Sis, metuis: ſed tamen hoc nobis *eſt* grave;
Si propter tuam timiditatem moriemur:
Quod aequum erat, ut a nobis, qui meliores ſumus,
Tibi contingeret, ſi Jupiter juſtum erga nos animum
Haberet. Si igitur tu imperium hujus terrae vis
Habere, ſine nos exules exire ex *hac* terra.
Per vim vero nihil facias *nobis*, aut patieris vim,
Cum flatus dei mutatus tibi fuerit.
Proh!
O terra Cadmi, ad te enim veniam,
Verba probroſa *in te* congerens,
Itane opem fertis Herculi, et liberis *ejus?*
Qui ſolus pugna cum omnibus Minyis congreſſus,
Fecit ut Thebae libero oculo cernerent *lucem*.

Neque Graeciam laudo, neque potero patienter
Unquam tacere, peſſimam experiens in filium meum,
Quam oportebat pueris iſtis, ignem, haſtas, arma
Ferentem, *auxilio* venire, marinarum purgationum,
Terraeque *purgatae* mercedem ob labores, quos
Exantlavit. Haec vobis, o liberi, neque Thebanorum
Civitas, neque Graecia praeſtat: ad me vero
Amicum imbecillum reſpicitis, qui nihil ſum, praeter
Strepitum linguae. Defecerunt enim vires, quas prius
Habuimus: ſenectute autem tremula *ſunt* membra.
Et evandidum robur. Quod ſi eſſem juvenis, et
Adhuc valerem corpore, arrepta haſta flavum
Hujus capillum cruentarem utique: ut ultra
Atlanticos terminos metu fugeret meam haſtam.
C. An non occaſiones dicendi boni homines
Habent, etiamſi tardus ſit aliquis ad dicendum?
L. Tu quidem dicito contra nos verba, quibus tumes
Ego vero tibi pro tuo ſermone malefaciam. Agite,
Alii quidem *in* Heliconem, alii vero *in* Parnaſſi valles
Lignatores profectos jubete ſecare quercum
Ramos: poſtquam vero in urbem importati fuerint,
Circum aram cumulentes utrinque conſtructa ligna,
Incendite, et cremate corpora ipſorum

Οὐδ' Ἑλλάδ' ᾔνεσ', ȣδ' ἀνέξομαί ποτε
Σιγῶν, κακίϛην λαμβάνων εἰς παῖδ' ἐμὸν,
Ἣν χρῆν νεοσσοῖς τοῖσδε, πῦρ, λόγχας, ὅπλα,
Φέρȣσαν, ἐλθεῖν, ποντίων καθαρμάτων,
Χέρσȣ τ' ἀμοιβὰς, ὧν ἐμόχθησεν χάριν.
Τὰ δ' οὖ, τέκν', ὑμῖν, οὔτε Θηβαίων πόλις,
Οὔθ' Ἑλλὰς, ἀρκεῖ· πρὸς δ' ἔμ' ἀσθενῆ φίλον
Δεδόρκατ', ȣδὲν ὄντα, πλὴν γλώσσης ψόφον·
Ῥώμη γὰρ ἐκλέλοιπεν, ἣν πρίν εἴχομεν·
Γήρᾳ δὲ τρομερὰ γυῖα, κἀμαυρὸν σθένος.
Εἰ δ' ἦν νέος τε, κἄτι σώματος κρατῶν,
Λαβὼν ἂν ἔγχος, τȣδε τȣ̀ς ξανθȣ̀ς πλόκȣς
Καθημάτωσ' ἂν, ὥϛ' Ἀτλαντικῶν πέρα
Φεύγειν ὅρων ἂν δειλίᾳ τοὐμὸν δόρυ.
Χ. Ἆρ' οὐκ ἀφορμὰς τοῖς λόγοισιν οἱ 'γαθοὶ
Θνητῶν ἔχȣσι, κἂν βραδύς τις ᾖ λέγειν;
Λ. Σὺ μὲν λέγ' ἡμᾶς, οἷς πεπύργωσαι λόγοις·
Ἐγὼ δὲ δράσω σ' ἀντὶ τῶν λόγων κακῶς.
Ἄγ', οἱ μὲν Ἑλικῶν', οἱ δὲ Παρνασοῦ πτύχας,
Τέμνειν ἄνωχθ' ἐλθόντας ὑλȣργοὺς δρυὸς
Κορμȣ̀ς· ἐπειδὰν δ' εἰσκομισθῶσιν πόλει,
Βωμὸν πέριξ νήσαντες ἀμφήρη ξύλα,
Ἐμπίπρατ' αὐτῶν, καὶ πυροῦτε, σώματα

Πάντων, ἵν' εἰδῶσ', οὕνεκ' οὐχ ὁ κατθανὼν
Κρατεῖ χθονὸς τῆσδ', ἀλλ' ἐγὼ τανῦν τάδε.
Ὑμεῖς δὲ, πρέσβεις, ταῖς ἐμαῖς ἐναντίοι
Γνώμαισιν ὄντες, οὐ μόνον στενάζετε
Τοὺς Ἡρακλείους παῖδας, ἀλλὰ καὶ δόμου
Τύχας, ὅταν πάσχῃ τί· μεμνήσεσθε δὲ,
Δοῦλοι γεγῶτες τῆς ἐμῆς τυραννίδος.
Χ. Ὦ γῆς λόχευμα, τοὺς Ἄρης σπείρει ποτὲ,
Λάβρον δράκοντος ἐξερημώσας γένυν,
Οὐ σκῆπτρα χειρὸς δεξιᾶς ἐρείσματα
Ἀρεῖτε, καί τοῦδ' ἀνδρὸς ἀνόσιον κάρα
Καθαιματώσεθ'; ὅστις, οὐ Καδμεῖος ὢν,
Ἄρχει κάκιστος τῶν νέων, ἔπηλυς ὤν.
Ἀλλ' οὐκ ἐμοῦ σὺ δεσπόσεις χαίρων ποτέ·
Οὐδ', ἃ 'πόνησα πόλλ' ἐγὼ καμὼν χερὶ,
Ἕξεις· ἀπέῤῥων δ', ἔνθεν ἦλθες, ἐνθάδε,
Ὕβριζ'· ἐμοῦ γὰρ ζῶντος, οὐ κτενεῖς ποτε
Τοὺς Ἡρακλείους παῖδας· οὐ τοσόνδε γῆς
Ἔνερθ' ἐκεῖνος κρύπτεται, λιπὼν τέκνα.
Ἐπεὶ σὺ μὲν γῆν τήνδε διολέσας ἔχεις,
Ὁ δ' ὠφελήσας, ἀξίων οὐ τυγχάνει.
Κἄπειτα πράσσω πόλλ' ἐγὼ, φίλους ἐμοὺς
Θανόντας εὖ δρῶν, οὗ φίλων μάλιστα δεῖ.

Omnium, ut ſciant, quod mortuus ille non
Imperat huic terrae, ſed ego nunc.
Vos vero, ſenes, qui adverſarii meis
Conſiliis eſtis, non ſolum lugebitis
Liberos Herculis, verum etiam familiae *veſtrae*
Calamitates, quando aliquid patietur: recordabimini
Vero, vos ſervos eſſe meae tyrannidis.
C. O partus terrae, quos Mars ſeminavit olim,
Nudans amplas genas Draconis,
Non, bacula dextrae manus fulcimina,
Tolletis, et viri hujus impium caput
Cruentabitis? qui, cum non ſit Thebanus,
Imperat junioribus improbus, advena cum ſit?
Verum tu non imperabis mihi unquam laetus,
Neque, quae ego multo labore manibus meis
Comparavi, habebis. ſed cum tua pernicie diſcedens,
Unde veniſti, illic jacta te. Nam me vivente nunquam
Occides liberos Herculeos: non tam procul terram
Subter latet relictis liberis.
Nam tu quidem hanc terram perdidiſti: ille vero
Cum profuerit *ei*, non conſequitur digna *praemia*.
Deinde multa facio ego, amicos meos beneficiis
Afficiens mortuos, ubi amicis maxime opus eſt.

O dextra manus, quam cupis ſumere haſtam,
Sed per imbecillitatem amiſiſti votum tuum.
Alioqui te compeſcuiſſem, ne me ſervum appellares,
Et Thebas has glorioſe incoleremus,
In quibus tu laetaris : neque enim recte ſapit civitas
Seditione laborans, et malis conſiliis.
Nunquam enim alias te dominum *ſibi* comparaſſet
M. Laudo *vos*, *o* ſenes : amicorum enim gratia
Amicos iram juſtam habere convenit.
Sed propter nos irati dominis
Nihil patiamini : ſed meam, Amphitryo,
Sententiam audi, ſi quid tibi videar *recte* dicere.
Equidem liberos amo : quomodo enim non amarem
Quos peperi, quos enixa ſum ? et mortem
Miſeram judico : ſed neceſſitati
Qui reſiſtit, eum hominem ſtultum exiſtimo.
Nos autem, quando mori neceſſe eſt, mori convenit,
Non igne conſumptos, *et* hoſtibus riſum
Moventes : quod mihi morte ipſa majus malum eſt.
Debemus enim multum decus *noſtrae* familiae.
Te quidem fama glorioſa belli cepit. quare
Non *eſt* ferendum, ut moriaris cum timiditate :
Meus vero maritus *vel* ſine teſtimonio *eſt* glorioſus.

Ὦ δεξιὰ χεὶρ, ὡς ποθεῖς λαβεῖν δόρυ,
Ἐν δ' ἀσθενείᾳ τὸν πόθον διώλεσας·
Ἐπεί σ' ἔπαυσ' ἂν, δοῦλον ἐννέποντά με,
Καὶ τάσδε Θήβας εὐκλεῶς ᾤκήσαμεν,
Ἐν αἷς σὺ χαίρεις· οὐ γὰρ εὖ φρονεῖ πόλις
Στάσει νοσοῦσα, καὶ κακοῖς βουλεύμασιν·
Οὐ γάρ ποτ' ἄν σε δεσπότην ἐκτήσατο.
Μ. Γέροντες, αἰνῶ· τῶν φίλων γὰρ οὕνεκα
Ὀργὰς δικαίας τοὺς φίλους ἔχειν χρεών.
Ἡμῶν δ' ἕκατι δεσπόταις θυμούμενοι,
Πάθητε μηδέν· τῆς δ' ἐμῆς, Ἀμφιτρύων,
Γνώμης ἄκουσον, ἤν τί σοι δοκῶ λέγειν.
Ἐγὼ φιλῶ μὲν τέκνα· πῶς γὰρ οὐ φιλῶ,
Ἃ 'τικτον, ἃ 'μόχθησα; καὶ τὸ κατθανεῖν
Δεινὸν νομίζω· τῷ δ' ἀναγκαίῳ τρόπῳ
Ὃς ἀντιτείνει, σκαιὸν ἡγοῦμαι βροτόν.
Ἡμᾶς δ' ἐπειδὴ δεῖ θανεῖν, θνήσκειν χρεὼν,
Μὴ πυρὶ καταξανθέντας, ἐχθροῖσιν γέλων
Διδόντας, οὑμοὶ τοῦ θανεῖν μεῖζον κακόν·
Ὀφείλομεν γὰρ πολλὰ δώμασιν καλά.
Σὲ μὲν δόκησις ἔλαβεν εὐκλεὴς δορὸς,
Ὥστ' οὐκ ἀνεκτὸν δειλίας θανεῖν σ' ὕπο·
Οὑμὸς δ' ἀμαρτύρητος εὐκλεὴς πόσις·

Ὡς τῶσδε παῖδας οὐκ ἂν ἐκσῶσαι θέλοι,
Δόξαν κακὴν λαβόντας· οἱ γὰρ εὐγενεῖς,
Κάμνουσι τοῖς αἰσχροῖσι τῶν τέκνων ὕπερ·
Ἐμοί τε μίμημ' ἀνδρὸς οὐκ ἀπωστέον.
Σκέψαι δὲ τὴν σὴν ἐλπίδ', ᾗ λογίζομαι.
Ἥξειν νομίζεις παῖδα σὸν γαίας ὕπο;
Καὶ τίς θανόντων ἦλθεν ἐξ ᾅδου πάλιν;
Ἀλλ' ὡς λόγοισι τόνδε μαλθάξαιμεν ἄν;
Ἥκιστα· φεύγειν σκαιὸν ἄνδρ' ἐχθρὸν χρεών,
Σοφοῖσι δ' εἴκειν, καὶ τεθραμμένοις καλῶς·
Ῥᾷον γὰρ αἰδοῦς ὑπολαβὼν φίλ' ἂν τύχοις.
Ἤδη δ' ἐσῆλθέ μ', εἰ παραιτησαίμεθα
Φυγὰς τέκνων τῶνδ'· ἀλλὰ καὶ τόδ' ἄθλιον,
Πενίᾳ σὺν οἰκτρᾷ περιβαλεῖν σωτηρίαν,
Ὡς τὰ ξένων πρόσωπα φεύγουσιν φίλοι,
Ἕν τ' ἦμαρ ἡδὺ βλέμμ' ἔχειν φασὶν μόνον.
Τόλμα μεθ' ἡμῶν θάνατον, ὃς μένει σ' ὅμως,
Προκαλούμεθ' εὐγένειαν, ὦ γέρον, σέθεν·
Τὰς τῶν θεῶν γὰρ ὅστις ἐκμοχθεῖ τύχας,
Πρόθυμός ἐστιν· ἡ προθυμία δ' ἄφρων·
Ὃ χρὴ γὰρ, οὐδεὶς μὴ θεῶν θήσει ποτέ.
Χ. Εἰ μὲν, σθενόντων ἐμῶν βραχιόνων,
Ἦν τις σ' ὑβρίζων, ῥᾳδίως ἔπαυσατ' ἄν.

Qui liberos hos haud ſervari velit,
Malam famam adeptos: nam generoſi
Male audiunt ob infamiam liberorum.
Mihique exemplum viri non *eſt* rejiciendum.
Verum conſidera, quomodo ſpem tuam reputem.
An putas filium tuum e terra venturum?
At quis mortuorum ex Plutonis *aedibus* rediit?
An verbis hunc delinire poſſe nos?
Minime; convenit virum ſtultum hoſtem fugere,
Sapientibus vero et honeſte educatis cedere:
Facilius enim grata faciens clementiam conſequaris.
Sed venit mihi jam in mentem, utrum deprecando
Impetraremus exilia liberorum horum: ſed hoc
Quoque miſerum *eſt*, ſalutem miſerabili cum
Paupertate adipiſci; quia amici fugiunt vultum
Hoſpitum; unumque diem ſolum jucundum
Aſpectum habere dicunt. Auſis nobiſcum mortem
Oppetere, quae utcunque te manet. Provocamus
Generoſitatem, o ſenex, tuam. Quiſquis enim
Calamitates Deorum laborando ſuperare, ſtudet, amens
Eſt hoc ſtudium. Quod enim *fieri* neceſſe eſt, *id*
Nullus Deorum unquam irritum faciet. C. Si
Valentibus quidem meis brachiis injuriam quis faceret,

Facile compeſcuiſſem. Nunc vero nihil ſumus: tuum
Igitur *eſt* poſthac conſiderare, Amphitryo, qua
Ratione repellas has calamitates. A. Non timiditas,
Neque deſiderium vitae, prohibet me, quin moriar,
Sed volo filii liberos ſervare, caeterum impoſſibilia
Videor affectare. En adeſt haec cervix enſi, ut
Pungatur, ut caedatur, ut de ſaxo deturbetur: unam
Vero nobis ut hanc gratiam, o rex, des, precamur:
Interficias me, et miſeram hanc antequam pueros,
Ne liberos intueamur, ſpectaculum impium, animam
Efflantes, et vocantes matrem, et patrem patris;
Reliqua vero, ſi lubet tibi, facias: non habemus
Enim auxilium, quod a morte nos liberet. M. Et
Ego te ſupplex rogo, ut addas gratiae illi gratiam:
Ut nobis ambobus unus rem grata facias dupliciter.
Permitte mihi, ut liberis addam ornatum mortuorum,
Aedibus apertis; nunc enim excluſi ſumus:
Ut ſaltem haec conſequantur ex aedibus patris.
L. Erunt haec: dico igitur miniſtris, ut aperiant
Clauſtra: ornemini intro profecti: non invideo
Vobis veſtes. Ubi vero ornatum corporibus
Indueritis, veniam ad vos, terrae inferorum daturus.
M. O liberi, ſequimini matris miſerum pedem

Νῦν δ' οὐδὲν ἐσμέν· σὸν δὲ τοὐνθεῦθεν σκοπεῖν
Ὅπως διώσῃ τὰς τύχας, Ἀμφιτρύων.
Α. Οὔτοι τὸ δειλὸν, οὐδὲ τοῦ βίου πόθος,
Θανεῖν ἐρύκει μ', ἀλλὰ παιδὶ βούλομαι
Σῶσαι τέκν'· ἄλλως δ' ἀδυνάτων ἔοικ' ἐρᾷν.
Ἰδού· πάρεστιν ἥδε φασγάνῳ δέρη,
Κεντεῖν, φονεύειν, ἱέναι πέτρας ἄπο.
Μίαν δὲ νῷν δὸς χάριν, ἄναξ, ἱκνούμεθα.
Κτεῖνόν με, καὶ τήνδ' ἀθλίαν, παίδων πάρος·
Ὡς μὴ τέκν' εἰσίδωμεν, ἀνόσιον θέαν,
Ψυχορραγοῦντα, καὶ καλοῦντα μητέρα,
Πατρός τε πατέρα· τἄλλα δ', εἰ πρόθυμος εἶ,
Πρᾶσσ'· οὐ γὰρ ἀλκὴν ἔχομεν, ὥστε μὴ θανεῖν.
Μ. Κἀγώ σ' ἱκνοῦμαι, χάριτι προσθεῖναι χάριν,
Ἡμῖν ἵν' ἀμφοῖν εἷς ὑπουργήσῃ διπλᾶ·
Κόσμον πάρες μοι παισὶ προσθεῖναι νεκρῶν,
Δόμους ἀνοίξας· νῦν γὰρ ἐκκεκλείσμεθα·
Ὡς ἀλλὰ ταῦτα γ' ἀπολάχωσ' οἴκων πατρός.
Λ. Ἔσται τάδ'· οἴγειν κλῇθρα προσπόλοις λέγω.
Κοσμεῖσθ', ἔσω μολόντες, οὐ φθονῶ πέπλων.
Ὅταν δὲ κόσμον περιβάλησθε σώμασιν,
Ἥξω πρὸς ὑμᾶς νερτέρᾳ δώσων χθονί.
Μ. Ὦ τέκν', ὁμαρτεῖτ' ἀθλίῳ μητρὸς ποδὶ

Πατρῷον εἰς μέλαθρον, οὗ τῆς οὐσίας
Ἄλλοι κρατοῦσι, τόδ' ὄνομ' ἔσθ' ἡμῶν ἔτι.
Α. Ὦ Ζεῦ, μάτην ἄρ' ὁμόγαμόν σ' ἐκτησάμην,
Μάτην δὲ παιδός τοι νεὼν ἐκλήζομεν.
Σὺ δ' ἦσθ' ἄρ' ἥσσων, ἢ 'δόκεις εἶναι, φίλος.
Ἀρετῇ σε νικῶ, θνητὸς ὢν, θεὸν μέγαν·
Παῖδας γὰρ ꙋ προὔδωκα τꙋ̀ς Ἡρακλέꙋς.
Σὺ δ' εἰς μὲν εὐνὰς κρύφιος ἠπίϛω μολεῖν,
Τἀλλότρια λέκτρα, δόντος οὐδενὸς, λαϐών.
Σώζειν δὲ τꙋ̀ς σꙋ̀ς ꙋ̓κ ἐπίϛασαι φίλꙋς.
Ἀμαθής τις εἶ θεὸς, ἢ δίκαιος ꙋ̓κ ἔφυς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Αἴλινον μὲν ἐπ' εὐτυχεῖ
Μολπᾷ Φοῖϐος ἰαχεῖ,
Τὰν καλλίφθογγον κιθάραν
Ἐλαύνων πλήκτρῳ χρυσέῳ.
Ἐγὼ δὲ τὸν γᾶς, ἐνέρων τ', ἐς ὄρφνην
Μολόντα, παῖδ' εἴτε Δίος νιν εἴπω,
Εἴτ' Ἀμφιτρύωνος ἶνιν,
Ὑμνῆσαι, ϛεφάνωμα μόχθων,
Δι' εὐλογίας θέλω.
Γενναίων δ' ἀρεταὶ πόνων,

In domum paternam, in qua facultates *veſtras*
Alii tenent; nomen vero nobis adhuc reſtat.
A. O Jupiter, fruſtra ergo te ejuſdem-tori-ſocium
Habui; fruſtra etiam filii ultorem celebravimus.
Tu enim es amicus minus quam videbaris eſſe.
Virtute *igitur* te ſupero Deum magnum ego
Mortalis: neque enim prodidi liberos Herculis.
Tu quidem clam noveras venire in cubilia,
Occupans alienum lectum, nemine concedente:
At non noviſti ſervare tuos amicos:
Imperitus aliquis es Deus, aut non es juſtus.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

C. Ælinon quidem ob elegantem
Cantum Phoebus reſonat,
Pulchre-ſonantem citharam
Pulſans aureo plectro.
Ego vero in terrae, et inferorum caliginem
Ingreſſum, ſive natum Jovis ipſum dixero,
Sive Amphitryonis filium,
Celebrare, laborum coronam,
Laudibus volo.
Laudes enim generoſorum laborum

Sunt decus mortuis.

Ac primum quidem nemus Jovis
Viduavit leone.
Fulvi autem circumtexit ſe,
Flavum caput amiciens,
Terribili rictu ferae.

ANTISTROPHE I.

Et montivagum agreſtium
Centaurorum genus olim
Vulneravit arcu lethali,
Interficiens volucribus ſagittis.
Novit *hoc* Peneus qui pulchros vortices habet,
Et ſpatioſa camporum ſterilia arva,
Peliacaque hoſpitia,
Vicinaeque Homolae ſpeluncae,
Pinubus unde manus
Armantes, terram Theſſalorum
Equitationibus domabant.
Aureoque decoram capite,
Cervam dorſo-maculoſam,
Praedatricem ruſticorum,
Cum occidiſſet, ferarum interfectricem Deam
Oenoatidem decorat.

Τοῖς θανοῦσιν ἄγαλμα.
Πρῶτον μὲν Διὸς ἄλσος
Ἠρήμωσε λέοντος,
Πυρσοῦ δ' ἀμφεκαλύφθη,
Ξανθὸν κρᾶτ' ἐπινωτίσας,
Δεινῷ χάσματι θηρός.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Τάν τ' ὀρεινόμον ἀγρίων
Κενταύρων ποτὲ γένναν
Ἔτρωσε τόξοις φονίοις,
Ἐναίρων πτανοῖς βέλεσιν·
Ξύνοιδε Πηνειὸς ὁ καλλιδίνας,
Μακραί τ' ἄρουραι πεδίων ἄκαρποι.
Καὶ Πηλιάδες θεράπναι,
Συγχορτοί τ' Ὁμόλας ἔναυλοι,
Πεύκαισιν ὅθεν χέρας
Πληροῦντες, χθόνα Θεσσαλῶν
Ἱππείαις ἐδάμαζον.
Τάν τε χρυσοκάρανον
Δόρκαν ποικιλόνωτον,
Συλήτειραν ἀγρωστᾶν,
Κτείνας, θηροφόνον θεὰν
Οἰνωᾶτιν ἀγάλλει.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Τεθρίππων τ' ἐπέβα,
Καὶ ψαλίοις ἐδάμασε πώλους
Διομήδεος, αἳ φονίαισι φάτναις
Ἀχάλιν' ἐθόαζον
Κάθαιμα σῖτα γένυσι, χαρ-
μοναῖσιν ἀνδροβρῶσι δυστράπεζοι.
Πέραν δ' ἀργυροῤῥύταν
Ἕβρον ἐξεπέρασ' ὄχθον,
Μυκηναίῳ πονῶν τυράννῳ,
Τάνδε Πηλιάδ' ἀκτὰν
Ἀναύρου παρὰ πύλας.
Κύκνον δὲ ξεινοδαΐκταν
Τόξοις ὤλεσεν, Ἀμφαναίας
Οἰκήτορ' ἄμικτον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ὑμνῳδούς τε κόρας
Ἤλυθεν ἑσπέριον ἐς αὐλὰν,
Χρυσέων πετάλων ἄπο μηλοφόρον
Χερὶ καρπὸν ἀμέρξων,
Δράκοντα πυρσόνωτον,
Ὅς ἄπλατον ἀμφελικτὸς ἕλικ' ἐφρούρει,
Κτανών· ποντίας θ' ἁλὸς

STROPHE 2

Et aſcendit quadrigas,
Et fraenis domuit equos
Diomedis, qui ad lethalia praeſepia
Sine-fraenis furentes vorabant
Cruentos cibos genis, gau-
diis viros-vorantibus triſtibus menſis adſtantes.
Ultra vero argenteis undis fluentem
Hebrum trajecit, opus
Mycenaeo laborans tyranno,
Et ad Peliacum littus,
Anauri juxta oſtia,
Cycnum hoſpitum-interfectorem,
Arcu perdidit, Amphanaeae
Habitatorem inhoſpitalem.

ANTISTROPHE 2,

Et *ad* puellas muſicas
Venit, in aulam Heſperiam,
Aureis a foliis pomiferum
Fructum manu decerpturus:
Dracone rubrum-habente-tergum,
Qui inacceſſum circumvolutus ſurculum ſervabat,
Interfecto. Æquoreique maris

Sinus ingreſſus eſt, mortalibus
Tranquillitatem faciens remis.
Coelique ſub mediam
Sedem immittit manus,
Atlantis domum accedens:
Stellataſque ſuſtinuit domos
Deorum fortitudine eximia.

STROPHE 3.

Et *ad* exercitum equeſtrem Amazonum
Circa Maeotim fluviis-abundantem
Ivit per fluctus Euxinos maris.
Quem non ex Graecia
Coetum amicorum colligens,
Et Puellae Martiae ſuſtinuit
Auro-intextum pallium
Baltei raptum exitialem.
Graecia vero accepit inclyta
Spolia puellae barbarae,
Et ſervantur Mycenis.
Et innumera-capita-habentem
Canem Lernae, qui multos interfecit,
Hydram igni delevit,
Et telis circumdedit,

Μυχὺς εἰσέβαινε, θνατοῖς
Ταλανίας τιθεὶς ἐρετμοῖς.
Οὐρανοῦ θ᾽ ὑπὸ μέσαν
Ἐλαύνει χέρας ἕδραν,
Ἄτλαντος δόμον ἐλθών·
Ἀστρωπούς τε κατέχεν οἴκυς
Εὐανορίᾳ θεῶν.

ΣΤΡΟΦΗ Γ΄.

Τὸν ἱππευτάν τ᾽ Ἀμαζόνων στρατὸν
Μαιῶτιν ἀμφὶ πολυπόταμον
Ἔβα δι᾽ Εὔξεινον οἶδμα λίμνας.
Τίν᾽ ὐκ ἀφ᾽ Ἑλλανίας
Ἀγορὸν ἀλίσας φίλων,
Κόρας ἀρείας πέπλων
Χρυσεόστολον φάρος,
Ζωστῆρος ὀλεθρίυς ἄγρας;
Τὰ κλεινὰ δ᾽ Ἑλλὰς ἔλαβε
Βαρβάρυ κόρας λάφυ-
ρα, καὶ σώζετ᾽ ἐν Μυκήναις.
Τάν τε μυριόκρανον
Πολύφονον κύνα Λέρνας
Ὕδραν ἐξεπύρωσε,
Βέλεσί τ᾽ ἀμφέβαλε,

Τὸν τρισώματον οἶσιν
Ἔκτα βοτῆρ' Ἐρυθείας.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Δρόμων τ' ἄλλων ἀγάλματ' εὐτυχῆ
Διῆλθε· τὸν πολυδάκρυτον
Ἔπλευσ' ἐς Ἀΐδαν, πόνων τελευτὰν,
Ἵν' ἐκπεραίνη τάλας
Βίοτον, οὐδ' ἔβα πάλιν·
Στέγαι δ' ἔρημοι φίλων.
Τὰν δ' ἀνόστιμον τέκνων
Χάρωνος ἐπιμένει πλάτα
Βίου κέλευθον ἄθεον,
Ἄδικον· εἰς δὲ σὰς χέρας
Βλέπει σῶμα τοῦ παρόντος.
Εἰ δ' ἐγὼ σθένος ἥβων,
Δόρυ τ' ἔπαλλον ἐν αἰχμᾷ,
Καδμείων τε σύνηβοι,
Τέκεσιν ἂν παρέσταν
Ἀλκᾶ· νῦν δ' ἀπολείπο-
μαι τᾶς εὐδαίμονος ἥβας.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀλλ' ἐσορῶ γὰρ τοὔσδε φθιμένων
Ἔνδυμ' ἔχοντας,

Tricorporem quibus
Occidit paſtorem Erytheae,

ANTISTROPHE 3.

Curſuum etiam aliorum praemia felicia
Partitus eſt. Lacrymoſum *autem*
Ad Plutonem navigavit, laborum finem,
Ubi miſer finit
Vitam, nec *inde* rediit:
Domus autem ſine amicis *eſt*.
Hunc vero ſine-reditu liberorum
Charontis expectat cymba
Curſum vitae impia,
Injuſta. In meas vero manus
Reſpicit domus non praeſentis.
Quod ſi ego pubeſcerem viribus,
Et haſtam in pugna vibrare poſſem,
Et Thebanorum coaevi,
Adeſſem liberis
Auxilio. Nunc autem deſtituor
Felici juventute.

ANAPAESTI.

Sed enim video his mortuorum
Veſtitum habentes,

Filios magni quondam
Antea Herculis: et charam uxorem
Trahentem juxta adjunctos pedibus
Liberos et ſenem patrem Herculis.
Me miſerum!
Qui non poſſum continere lacrymarum
Amplius ſeniles oculorum fontes.

IAMBI.

M. Age; quis ſacerdos, quis mactator miſerorum,
Aut miſerae meae animae occiſor;
Ut ducat paratas haſce victimas ad inferos?
O liberi, ducimur non pulchra copula mortuorum,
Una ſenes, et juvenes, et matres.
O fatum miſerum meum, et liberorum
Horum, quos poſtremum oculis aſpicio.
Peperi quidem vos, hoſtibus vero educavi
Contumeliam et ludibrium et exitium.
Heu!
Admodum ſane meam opinionem deluſit eventus,
Quam ex patris veſtri verbis olim ſperavi.
Tibi enim pater defunctus Argos tribuebat:
Eras autem habitaturus in aedibus Euryſthei,
Imperium habens fertilis Pelaſgiae:

Τὺς τοῦ μεγάλυ δή ποτε παῖδας
Τοπρὶν Ἡρακλέυς, ἄλοχόν τε φίλην,
Ὑπὸ σειραίοις ποσὶν ἕλκυσαν
Τέκνα, καὶ γεραιὸν πατέρ' Ἡρακλέυς.
Δύστηνος ἐγὼ,
Δακρύων ὡς οὐ δύναμαι κατέχειν
Γραίας ὄσσων ἔτι πηγάς.

ΙΑΜΒΟΙ.

Μ. Εἶεν· τίς ἱερεὺς, τίς σφαγεὺς τῶν δυσπότμων,
Ἢ τίς ταλαίνης τῆς ἐμῆς ψυχῆς φονεὺς,
Ἕτοιμ' ἄγειν τὰ θύματ' εἰς ᾅδυ τάδε;
Ὦ τέκν', ἀγόμεθα ζεῦγος ὐ καλὸν νεκρῶν,
Ὁμοῦ γέροντες, καὶ νέοι, καὶ μητέρες.
Ὦ μοῖρα δυστάλαιν' ἐμοῦ τε, καὶ τέκνων
Τῶνδ', ὓς πανύστατ' ὄμμασιν προσδέρκομαι.
Ἔτεκον μὲν ὑμᾶς, πολεμίοις δ' ἐθρεψάμην
Ὕβρισμα, κἀπίχαρμα, καὶ διαφθοράν.
Φεῦ·
Ἦ πολύ με δόξης ἐξέπαισαν ἐλπίδες,
Ἣν πατρὸς ὑμῶν ἐκ λόγων ποτ' ἤλπισα.
Σοὶ μὲν γὰρ Ἄργος ἔνεμ' ὁ κατθανὼν πατὴρ,
Εὐρυσθέως δ' ἔμελλες οἰκήσειν δόμυς,
Τῆς καλλικάρπυ κράτος ἔχων Πελασγίας.

Στολήν τε θηρὸς ἀμφέβαλλε σῷ κάρᾳ
Λέοντος, ᾗπερ αὐτὸς ἐξωπλίζετο·
Σὺ δ' ἦσθα Θηβῶν τῶν φιλαρμάτων ἄναξ,
Ἔγκληρα πεδία τἀμὰ γῆς κεκτημένος,
Ὡς ἐξέπειθε τὸν κατασπείραντά σε.
Εἰς δεξιὰν δὲ σὴν ἀλεξητήριον
Ξύλον καθίει, Δαιδάλου ψευδῆ δόσιν.
Σοὶ δ', ἣν ἔπερσε τοῖς ἑκηβόλοις ποτὲ
Τόξοισι, δώσειν Οἰχαλίαν ὑπέσχετο.
Τρεῖς δ' ὄντας ὑμᾶς τριπτύχοις τυραννίσι
Πατὴρ ἐπύργου, μέγα φρονῶν ἐπ' ἀνδρίᾳ.
Ἐγὼ δὲ νύμφας ἠκροθινιαζόμην,
Κήδη συνάψουσ', ἔκ τ' Ἀθηναίων χθονὸς
Σπάρτης τε, Θηβῶν θ', ὡς, ἀνημμένοι κάλως,
Πρυμνησίοισι βίον ἔχοιτ' εὐδαίμονα.
Καὶ ταῦτα φροῦδα, μεταβαλοῦσα δ' ἡ τύχη,
Νύμφας μὲν ἡμῖν κῆρας ἀντέδωκ' ἔχειν,
Ἐμοὶ δὲ δάκρυα, λουτρά· δύστηνος φρενῶν,
Πατὴρ δὲ πατρὸς ἑστιᾷ γάμους ὅδε,
Ἅδην νομίζων πενθερὸν, κῆδος πατρός·
Ὤ μοι· τίν' ὑμῶν πρῶτον, ἢ τίν ὕστατον,
Πρὸς στέρνα θῶμαι; τῷ προσαρμόσω στόμα;
Τίνος λάβωμαι; πῶς ἄν, ὡς ξουθόπτερος

Spoliumque ferae circumjiciebat tuo capiti,
Leonis, quo ipſe armabatur.
Tu vero rex eras futurus Thebarum, quae currus
Amant, poſſidens meos agri campos haereditarios;
Ut *ſpes* perſuaſerat tuo patri.
In dextram vero tuam propulſatoriam
Clavam tradebat, donum ornamentis vacuum.
Tibi autem eam, quam olim vaſtavit longe jaculantibus
Sagittis, Oechalium daturum ſe promiſit.
Tres vero vos exiſtentes triplici regno
Pater decorabat, valde elatus magnitudine animi.
Ego vero deligebam eximias ſponſas,
Affinitates contractura, et ex Athenienſium agro,
Et Sparta, et Thebis: ut religatam pulchris
Retinaculis, vitam haberetis beatam.
Haec tamen *ſunt* evanida: Fortuna vero mutata
Sponſas quidem nobis Parcas dedit habendas,
Mihi vero lacrymas, lavacrum: o me miſeram!
Avus autem hic praebet convivium nuptiale,
Plutonem ſocerum judicans, affinem patris.
Heu me, quemnam veſtrum primum, aut quem
Ultimum, Ad pectus admovebo? cui adhibeo os?
Quem complectar? quomodo, ut varias-alas-habens

Apis, ex omnibus decerpam luctus,
Et in unum conferens, uberes lacrymas reddam?
O chariſſime, ſi quis modo vocem exaudit
Mortuorum apud Plutonem, tibi haec, Hercules,
Dico: moritur pater tuus, et liberi: pereo et ego,
Quae antea felix ab hominibus propter te vocabar.
Opem feras, veni, et *vel* umbra mihi appareas:
Satis enim eris nobis vel imagine veniens,
Quippe *timidi ſunt* qui tuos liberos occidunt.
A. Tu quidem, mulier, infera propitia reddas.
Ego vero te, o Jupiter, manus ad coelum tendens,
Compello, ut liberis, ſi quid eos juvare
Velis, opem feras, quia brevi nihil proderis:
Quanquam ſaepe vocatus es: fruſtra laboro,
Mori enim *nos*, ut apparet, neceſſe eſt.
Verum, o ſenes, parva certe *ſunt* hujus vitae
Commoda: hanc igitur jucundiſſime tranſigatis,
A die ad noctem non dolentes.
Quia tempus non novit ſpes
Servare: ſuum enim *negotium* curans, avolat.
Videte me, qui ſuſpiciendus eram hominibus,
Praeclare agens: et *tamen* fortuna mihi eripuit,
Ut Avem avolantem in aërem, uno die. Opulentia vero

Μέλισσα, συνενέγκαιμ' ἂν ἐκ πάντων γόους;
Εἰς ἓν δ' ἐνεγκοῦσ', ἀθρόον ἀποδοίην δάκρυ;
Ὦ φίλτατ', εἴ τις φθόγγον εἰσακούσεται
Θνητῶν παρ' ᾅδῃ, σοὶ τάδ', Ἡράκλεις, λέγω,
Θνήσκει πατὴρ σὸς, καὶ τέκν'· ὄλλυμαι δ' ἐγὼ,
Ἣ πρὶν μακαρία διά σ' ἐκληζόμην βροτοῖς.
Ἄρηξον, ἐλθὲ, καὶ σκιὰ φάνηθί μοι·
Ἅλις γὰρ ἐλθὼν ἱκανὸς ἂν γένοιο σύ.
Κακοὶ γὰρ εἰς σέ γ', οἳ τέκνα κτείνουσι σά.
Α. Σὺ μὲν τὰ νέρθεν εὐτρεπῆ ποιοῦ, γύναι.
Ἐγὼ δέ σ', ὦ Ζεῦ, χεῖρ' ἐς οὐρανὸν δικῶν,
Αὐδῶ, τέκνοισιν εἴ τι τοῖσιδ' ὠφελεῖν
Μέλλεις, ἀμύνειν, ὡς τάχ' οὐδὲν ἀρκέσεις.
Καίτοι κέκλησαι πολλάκις· μάτην πονῶ·
Θανεῖν γὰρ, ὡς ἔοικ', ἀναγκαίως ἔχει.
Ἀλλ', ὦ γέροντες, μικρὰ μὲν τὰ τοῦ βίου,
Τοῦτον δ' ὅπως ἥδιστα διαπεράσετε,
Ἐξ ἡμέρας εἰς νύκτα μὴ λυπούμενοι.
Ὡς ἐλπίδας μὲν ὁ χρόνος οὐκ ἐπίσταται
Σώζειν· τὸ δ' αὑτοῦ σπουδάσας, διέπτατο.
Ὁρᾶτε μ', ὅσπερ ἦν περίβλεπτος βροτοῖς,
Ὀνομαστὰ πράσσων, καί μ' ἀφείλεθ' ἡ τύχη,
Ὥσπερ πτερὸν πρὸς αἰθέρ' ἡμέρᾳ μιᾷ.

Ὅδ' ὄλβος ὁ μέγας, ἥ τε δόξ', ὐκ οἶδ' ὅτῳ
Βέβαιός ἐςι· χαίρετ'· ἄνδρα γὰρ φίλον
Πανύςατον νῦν ἥλικες δεδόρκατε.
Μ. Ἔα·
Ὦ πρέσβυ, λεύσσω τἀμὰ φίλτατ'; ἢ τί φῶ;
Α. Οὐκ οἶδα, θύγατερ· ἀφασία δὲ κἄμ' ἔχει.
Μ. Ὁ δ' ἐςὶν, ὃν γῆς νέρθεν εἰσηκύομεν,
Εἰ μή γ' ὄνειρον ἐν φάει τί λεύσσομεν.
Τί φημί; ποῖ' ὄνειρα κηραίνυσ' ὁρῶ;
Οὐκ ἔσθ' ὅδ' ἄλλος ἀντὶ σοῦ παιδὸς, γέρον·
Δεῦρ', ὦ τέκν', ἐκκρήμνασθε πατρῴων πέπλων·
Ἴτ', ἐγκονεῖτε, μὴ μεθῆτ', ἐπεὶ Διὸς
Σωτῆρος ὑμῖν οὐδέν ἐσθ' ὅδ' ὕςερος.
Η. Ὦ χαῖρε, μέλαθρον, πρόπυλά θ' ἑςίας ἐμῆς,
Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον, ἐς φάος μολών.
Ἔα· τί χρῆμα; τέκν' ὁρῶ πρὸ δωμάτων
Στολμοῖσι νεκρῶν κρᾶτας ἐξεςεμμένα,
Ὄχλῳ τ' ἐν ἀνδρῶν τὴν ἐμὴν ξυνάορον,
Πατέρα τε, δακρύοντα συμφορᾶς τινος.
Φέρ', ἐκπύθωμαι τῶνδε πλησίον ςαθείς·
Γύναι, τί καινὸν ἦλθε δώμασιν χρέος;
Μ. Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ὦ φάος μολὼν πατρὶ,
Ἥκεις, ἐσώθης, εἰς ἀκμὴν ἐλθὼν φίλοις.

Magna, et gloria, haud ſcio cuinam ſtabilis ſit.
Valete: virum enim amicum poſtremum nunc, o
Vos aequales, vidiſtis. [*Hercules ſcenam ingreditur.*]
M. Ehem. o
Senex, videone mea chariſſima? aut quid dicam?
A. Neſcio, filia: ſtupor enim me quoque tenet.
M. Hic eſt, quem audiebamus infra terram *eſſe*,
Niſi in luce ſomnium aliquod videmus.
Quid loquor? quale ſomnium video delirans?
Non eſt alius ille, quam tuus filius, o ſenex.
Huc, o liberi, pendete ex paternis veſtibus.
Ite, feſtinate, ne dimittatis, quoniam Jove
Servatore nihil hic vobis eſt inferior.
H. Salve, o domus, tuque veſtibulum domus meae.
Quam libens te aſpicio, poſtquam in lucem veni.
Hem? quid rei eſt: video liberos ante domum
Coronatos capita ornatu mortuorum,
Et meam uxorem in turba virorum,
Et patrem lacrymantem *ob* aliquam calamitatem.
Age, prope hos ſtans interrogabo:
O mulier, quae res nova accidit domui?
M. O chariſſime vir, o lumen patri veniens,
Venis, ſalvus es, opportune veniens ad amicos!

H. Quid ais? in quem tumultum venimus, o pater?
M. Periimus: tu vero, ſenex, veniam des mihi,
Si praeripui, quae te loqui ad hunc conveniebat:
Mulieres enim quodammodo *ſunt* viris miſerabiliores,
Et liberi morituri erant, et ego peritura.
H. O Apollo: quo exordio incipis ſermonem?
M. Perierunt fratres, et pater meus ſenex. H. Quid
Ais? quid faciens, aut qualem haſtam expertus?
M. Inclytus Lycus dominus terrae ipſos perdidit.
H. Utrum occurens armis, an concitata terra
Seditione? M. Seditione regnum Cadmi tenet, quod-
ſeptem-portas-habet. H. Quid vero ad te,
Et ſenem pervenit hic terror? M Interfecturus erat
Patrem *tuum*, et me, et liberos. H. Quid ais? an
Metuens orbitatem meorum liberorum? M. Ne
Aliquando ulciſcantur mortem Creontis. H. Quis
Vero *eſt* iſte veſtium ornatus mortuis conveniens?
M. Mortis his veſtibus jam ſumus induti.
H. Et per vim moriebamini? o me miſerum.
M. Amicis orbi: te vero mortuum audiebamus.
H. Unde vero vos invaſit haec animi dejectio?
M. Euryſthei nuncii nunciaverunt iſta.
H. Sed quare reliquiſti domum et meos lares?

Η. Τί φής; τίν' εἰς ταραγμὸν ἥκομεν, πάτερ;
Μ. Διολλύμεσθα· σὺ δὲ, γέρον, σύγγνωθί μοι,
Εἰ πρόσθεν ἥρπασ', ἃ σε λέγειν πρὸς τὸνδ' ἐχρῆν·
Τὸ θῆλυ γάρ πως μᾶλλον οἰκτρὸν ἀρσένων·
Καὶ τἄμ' ἔθνησκε τέκν', ἀπολλύμην δ' ἐγώ.
Η. Ἄπολλον, οἵοις φροιμίοις ἄρχῃ λόγου;
Μ. Τεθνᾶσ' ἀδελφοὶ, καὶ πατὴρ οὑμὸς γέρων.
Η. Πῶς φής; τί δράσας; ἢ δορὸς ποίου τυχών;
Μ. Λύκος σφ' ὁ κλεινὸς, γῆς ἄναξ, διώλεσε.
Η. Ὅπλοις ἀπαντῶν ἢ νοσάσης χθονός;
Μ. Στάσει τὸ Κάδμου γ' ἑπτάπυλον ἔχει
κράτος.
Η. Τί δῆτα πρὸς σὲ, καὶ γέρονθ', ἦλθεν φόβος;
Μ. Κτείνειν ἔμελλε πατέρα, κἀμὲ, καὶ τέκνα.
Η. Τί φής; τί ταρβῶν; ὀρφάνευμ' ἐμῶν τέκνων;
Μ. Μή ποτε Κρέοντι θάνατον ἐκτισαίατο.
Η. Κόσμος δὲ πέπλων τίς ὅδε, νερτέροις πρέπων;
Μ. Θανάτου τάδ' ἤδη περιβόλαι' ἀνήμμεθα.
Η. Καὶ πρὸς βίαν ἐθνήσκετ'; ὢ τλήμων ἐγώ.
Μ. Φίλων ἔρημοι· σὲ δὲ θανόντ' ἠκούομεν.
Η. Πόθεν δ' ἐς ὑμᾶς ἥδ' ἐσῆλθ' ἀθυμία;
Μ. Εὐρυσθέως κήρυκες ἤγγελλον τάδε.
Η. Τί δ' ἐξελείπετ' οἶκον, ἑστίαν τ' ἐμήν;

Μ. Βίᾳ πατὴρ μὲν ἐκπεσὼν στρωτοῦ λέχους.
Η. Κοὐκ ἔσχεν αἰδῶ τὸν γέροντ' ἀτιμάσαι;
Μ. Αἰδώς γ' ἀποικεῖ τῆσδε τῆς θεοῦ πρόσω.
Η. Οὕτω δ' ἀπόντες ἐσπανίζομεν φίλων;
Μ. Φίλοι γάρ εἰσιν ἀνδρὶ δυστυχεῖ τίνες;
Η. Μάχας δὲ Μινυῶν, ἃς ἔτλην, ἀπέπτυσαν;
Μ. Ἄφιλον, ἵν' αὖθίς σοι λέγω, τὸ δυστυχές.
Η. Οὐ ῥίψεθ' ᾅδου τάσδε περιβολὰς κόμης,
Καὶ φῶς ἀναβλέψεσθε, τοῦ κάτω σκότους
Φίλας ἀμοιβὰς ὄμμασιν δεδορκότες;
Ἐγὼ δὲ, νῦν γὰρ τῆς ἐμῆς ἔργον χερὸς,
Πρῶτον μὲν εἶμι, καὶ κατασκάψω δόμους
Καινῶν τυράννων· κρᾶτα δ' ἀνόσιον τεμὼν,
Ῥίψω κυνῶν ἕλκημα, Καδμείων δ' ὅσους
Κακοὺς ἐφεῦρον, εὖ παθόντας ἐξ ἐμοῦ,
Τῷ καλλινίκῳ τῷδ' ὅπλῳ χειρώσομαι·
Τοὺς δὲ πτερωτοῖς διαφορῶν τοξεύμασι,
Νεκρῶν ἅπαντ' Ἰσμηνὸν ἐμπλήσω φόνου,
Δίρκης τε νᾶμα λευκὸν αἱμαχθήσεται.
Τῷ γάρ μ' ἀμύνειν μᾶλλον, ἢ δάμαρτι, χρὴ,
Καὶ παισὶ, καὶ γέροντι; χαιρόντων πόνοι·
Μάτην γὰρ αὐτοὺς τῶνδε μᾶλλον ἤνυσα.
Καὶ δεῖ μ' ὑπὲρ τῶνδ', εἴπερ οἵδ' ὑπὲρ πατρὸς,

M. Per vim quidem pater ejectus erat ex lecto ſtrato.
H. Nec puduit ipſum contumelia-afficere ſenem?
M. Pudor procul habitat ab iſta Dea, Vi *ſcil.*
H. Sic igitur abſentes inopia-laboravimus amicorum?
M. Quinam enim viro calamitoſo ſunt amici?
H. Praelia vero, quae contra Minyas ſuſtinui,
Reſpuerunt? M. Calamitas, ut tibi dicam iterum,
Eſt ſine amicis. H. Non abjicietis Plutonis iſtum
Amictum a coma, et lucem aſpicietis, infernarum
Tenebrarum charas viciſſitudines oculis cernentes?
Ego vero, nunc enim opus eſt meae manus,
Primum quidem vadam, et evertam domum
Novi tyranni: caput autem impium abſciſſum
Abjiciam canibus lanienam: quoſcunque vero
Thebanos malos deprehendero, beneficiis *a* me
Affectos, hoc praeclaris-victoriis-inſigni telo
Subigam. Alios vero diſſipans alatis ſagittis,
Caede mortuorum implebo totum Iſmenum,
Et limpida aqua Dircae cruentabitur. Etenim
Cui me magis, quàm uxori, opitulari convenit,
Et liberis, et ſeni? Valeant labores!
Fruſtra enim illos potius, quam hos exantlavi.
Et convenit me pro iſtis, ſi quidem illi pro patre,

Propugnantem mori. Aut quid? dicemuſne
Honeſtum, pugnare quidem cum Hydra, et leone,
Miſſu Euryſthei? a meis vero liberis
Mortem non depellam? non igitur Hercules
Praeclaris-victoriis-clarus, ut ante, dicar.
C. Juſtum *eſt*, ut parentes adjuvent liberos,
Et patrem ſenem, et participem nuptiarum.
A. Tuum quidem *eſt*, o fili, amicis eſſe amicum,
Et inimicos odiſſe. Sed ne nimium feſtines.
H. Quid vero in his, o pater, citius ſit quam
Conveniat? A. Multos pauperes, ſed qui ſermone
Divites videntur eſſe, auxiliarios habet Rex, qui,
Seditionem concitarunt; et perdiderunt civitatem,
Propter rapinas proximorum: Res enim familiaris
Eorum ſumptibus profuſa eſt, negligentia aufugiens.
Conſpectus es accedens ad urbem: poſtquam vero
Conſpectus es, vide, ne congregatis inimicis praeter
Opinionem tuam pereas. H. Non eſt mihi curae,
Etiamſi tota me civitas viderit. Conſpicatus autem
Avem quandam in ſedibus inauſpicatis, intellexi
Aliquam calamitatem incidiſſe in domum: itaque de
Induſtria clam ingreſſus ſum terram. A. Recte
Accedens nunc ſaluta lares, et paternis Diis da tuum

Θνήσκειν ἀμύνοντ'· ἢ τί φήσομεν καλὸν,
Ὕδρᾳ μὲν ἐλθεῖν εἰς μάχην, λέοντί τε,
Εὐρυσθέως πομπαῖσι, τῶν δ' ἐμῶν τέκνων
Οὐκ ἐκπονήσω θάνατον; οὐκ ἄρ' Ἡρακλῆς
Ὁ καλλίνικος, ὡς πάροιθεν, λέξομαι.
Δίκαια τοὺς τεκόντας ὠφελεῖν τέκνα,
Πατέρα τε πρέσβυν, τήν τε κοινωνὸν γάμων.
Α. Πρὸς σοῦ μὲν, ὦ παῖ, τοῖς φίλοις εἶναι φίλον,
Τά τ' ἐχθρὰ μισεῖν· ἀλλὰ μὴ 'πείγου λίαν.
Η. Τί δ' ἐστὶ τῶνδε θᾶσσον, ἢ χρεών, πάτερ;
Α. Πολλοὺς πένητας, ὀλβίους δὲ τῷ λόγῳ
Δοκοῦντας εἶναι, συμμάχους ἄναξ ἔχει·
Οἳ στάσιν ἔθηκαν, καὶ διώλεσαν πόλιν,
Ἐφ' ἁρπαγαῖσι τῶν πέλας· τὰ δ' ἐν δόμοις,
Δαπάναισι φροῦδα, διαφυγόνθ' ὑπ' ἀργίας.
Ὤφθης ἐπελθὼν πόλιν· ἐπεὶ δ' ὤφθης, ὅρα,
Ἐχθροὺς ἀθροίσας, μὴ παρὰ γνώμην πέσῃς.
Η. Μέλει μὲν οὐδὲν, εἴ με πᾶσ' εἶδεν πόλις.
Ὄρνιν δ' ἰδών τιν' οὐκ ἐν αἰσίοις ἕδραις,
Ἔγνων πόνον τιν' εἰς δόμους πεπτωκότα,
Ὥστ' ἐκ προνοίας κρύφιος εἰσῆλθον χθόνα.
Α. Καλῶς· προσελθὼν νῦν, πρόσειπέ θ' ἑστίαν,
Καὶ δὸς πατρῴοις δώμασιν σὸν ὄμμ' ἰδεῖν.

" Ἥξει γὰρ αὐτὸς σὴν δάμαρτα, καὶ τέκνα,
" Ἑλῶν, φονεύσων, κἄμ᾽ ἐπισφάξων, ἄναξ.
Μένοντι δ᾽ αὐτοῦ πάντα σοι γενήσεται,
Τῇ τ᾽ ἀσφαλείᾳ κερδανεῖς· πόλιν τε σὴν
Μὴ πρὶν ταράξῃς, πρὶν τόδ᾽ εὖ θέσθαι, τέκνον.
Η. Δράσω τάδ᾽· εὖ γὰρ εἶπας· εἶμ᾽ εἴσω δόμων.
Χρόνῳ δ᾽ ἀνελθὼν ἐξ ἀνηλίων μυχῶν
Ἅδου κόρης ἔνερθεν, οὐκ ἀτιμάσω
Θεοὺς προσειπεῖν πρῶτα τοὺς κατὰ στέγας.
Α. Ἦλθες γὰρ ὄντως δώματ᾽ εἰς ᾅδου, τέκνον;
Η. Καὶ θῆρά γ᾽ εἰς φῶς τὸν τρικάρηνον ἤγαγον.
Α. Μάχῃ κρατήσας, ἢ θεᾶς δωρήμασιν;
Η. Μάχῃ· τὰ μυστῶν δ᾽ ὄργι᾽ εὐτύχησ᾽ ἰδών.
Α. Ἦ καὶ κατ᾽ οἴκους ἐστὶν Εὐρυσθέως ὁ θήρ.
Η. Χθονίας νιν ἄλσος, Ἑρμιών τ᾽ ἔχει πόλις.
Α. Οὐκ οἶδεν Εὐρυσθεύς σε γῆς ἥκοντ᾽ ἄνω;
Η. Οὐκ οἶδεν· ἐλθὼν τἀνθάδ᾽ εἰδείην πάρος.
Α. Χρόνον δὲ πῶς τοσοῦτον ἦσθ᾽ ὑπὸ χθονί;
Η. Θησέα κομίζων, ἐχρόνισ᾽ ἐν ᾅδου, πάτερ.
Α. Καὶ ποῦ 'στιν; ἢ γῆς πατρίδος οἴχεται πέδον;
Η. Βέβηκ᾽ Ἀθήνας, νέρθεν ἄσμενος φυγών.
Ἀλλ᾽ εἶ᾽, ὁμαρτεῖτ᾽, ὦ τέκν᾽, εἰς δόμους πατρί.
Καλλίονές τ᾽ ἄρ᾽ εἴσοδοι τῶν ἐξόδων

Vultum, ut videant. Ipſe enim veniet tuam uxorem
Et liberos tracturus, interfecturus, et me una
Mactaturus, rex, manenti vero hic omnia tibi
Succedent, et lucrifacies ſecuritatem; et urbem
Tuam non prius turbaveris, quam hoc bene confeceris,
O fili. H. Faciam iſta; recte enim dixiſti: vado
Intra domum. Tandem autem reverſus ex ſole
Carentibus receſſibus Plutonis ſponſae ſub terra
Degentis, non dedignabor primum deos domeſticos
Salutare. A. Verene igitur deſcendiſti in domos
Plutonis, o fili? H. Quinetiam belluam tricipitem in
Lucem eduxi. A. Pugna victam, an munere deae?
H. Pugna: fortunatus autem fui qui viderim ſacra
Sacerdotum. A. Eſtne in aedibus Euryſthei haec
Bellua? H. Nemus *Chthoniae*, et civitas Hermion
Ipſam habet. A. An non ſcit Euryſtheus te rediiſſe
In terram? H. Non ſcit: veni ut ſcirem prius
Quomodo ſe hic res haberent. A. Quomodo vero
Tamdiu fuiſti ſub terra? H. Reducens Theſeum, ab
Inferis cunctatus ſum, o pater. A. Ubi vero *is* eſt?
Utrum ivit *in* ſolum terrae patriae? H. Ivit Athenas,
Gaudens ſe fugiſſe ex locis ſubterraneis. Sed eja,
Sequimini patrem, o liberi, in domum. Introitus

Profecto amoenior exitu adeſt vobis. Quare fiduciam
Habeatis, et rivos oculorum ne amplius effundatis;
Tuque, o mea conjux, animum recollige, et define
Tremiſcere; et meas veſtes dimitte, non enim *ſum*
Alatus, neque fugere cupio amicos. Ah! non
Dimittunt hi, ſed pendent *ex* veſtibus tanto magis;
Adeo in acie periculi ſtetiſtis: capiens ducam: hos
Autem ſcaphulas manibus ſicut navis attraham: etenim
Non recuſo curam liberorum: omnes homines *in*
Hoc ſunt aequales. Amant *enim* liberos et *illi*, qui
Sunt praeſtantiſſimi mortalium, et *illi*, qui nihil ſunt.
Opibus autem inter ſe differunt: alii habent, hi
Vero non: omne autem genus amans-prolis.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

C. Juventus *eſt* mihi gratum aliquid;
Senectus vero onus ſemper
Gravius ſcopulis Ætnae
Supra caput jacet,
Palpebris fuſcum
Pallium praetendens.
Ne mihi nec Aſiatici
Regni opes ſint,

Πάρεισιν ὑμῖν· ἀλλὰ θάρσος ἴσχετε,
Καὶ νάματ᾽ ὄσσων μηκέτ᾽ ἐξανύετε,
Σύ τ᾽, ὦ γύναι μοι, σύλλογον ψυχῆς λάβε·
Τρόμου τε παῦσαι, καὶ μέθεσθ᾽ ἐμῶν πέπλων·
Οὐ γὰρ πτερωτὸς, οὐδὲ φευξείω φίλους.

ΑΜ.

Οἵδ᾽ οὐκ ἀφιᾶσιν, ἀλλ᾽ ἀνάπτονται πέπλων
Τοσῷδε μᾶλλον· ὧδ᾽ ἔβητ᾽ ἐπὶ ξυροῦ·
Ἄξω λαβών γε τούσδ᾽ ἐφολκίδας χεροῖν,
Ναῦς δ᾽ ὡς, ἐφέλξω· καὶ γὰρ οὐκ ἀπαίνομαι
Θεράπευμα τέκνων· πάντα τἀνθρώπων ἴσα.
Φιλοῦσι παῖδας οἵ τ᾽ ἀμείνονες βροτῶν,
Οἵ τ᾽ οὐδὲν ὄντες· χρήμασιν δὲ διάφοροι·
Ἔχουσιν, οἱ δ᾽ οὔ· πᾶν δὲ φιλότεκνον γένος.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α΄.

Χ. Ἁ νεότας μοι φίλον ἄ-
χθος, τὸ δὲ γῆρας, αἰεὶ
Βαρύτερον Αἴτνας σκοπέλων,
Ἐπὶ κρατὶ κεῖται,
Βλεφάρων σκοτεινὸν
Φάρος ἐπικαλύψαν.
Μή μοι μήτ᾽ Ἀσιήτιδος

Τυραννίδος ὄλβος εἴη,
Μὴ χρυσοῦ δώματα πλήρη,
Τὰς ἥβας ἀντιλαβεῖν·
Α καλλίςα μὲν ἐν ὄλβῳ,
Καλλίςα δ' ἐν πενίᾳ.
Τὸ δὲ λυγρὸν φόνιόν τε, γῆρας
Μισῶ· κατὰ κυμάτων
Δ' ἔῤῥοι· μηδέ ποτ' ὤφελεν
Θνατῶν δώματα, καὶ πόλεις,
Ἐλθεῖν, ἀλλὰ κατ' αἰθέρ' ἀεὶ
Πτεροῖσι φορείσθω.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Εἰ δὲ θεοῖς ἦν ξύνεσις,
Καὶ σοφία κατ' ἄνδρας,
Δίδυμον ἂν ἥβαν ἔφερον,
Φανερὸν χαρακτῆ-
ρ' ἀρετῆς, ὅσοισι
Μέτα· καὶ θνατοὶ ἐς
Τὰς αὐγὰς πάλιν ἀλίȣ
Δισσοὺς ἂν ἔβαν διαύλȣς·
Ἁ δυσγένεια δ' ἁπλοῦν ἂν
Εἶχε ζωᾶς βιοτάν·
Καὶ τῳδὶ, τȣ̀ς τε κακȣ̀ς ἂν

Nec auri domus plena,
Ut *haec* pro Juventute accipiam:
Quae pulcherrima quidem in divitiis,
Pulcherrima etiam *eſt* in paupertate.
Moleſtam enim effaetamque ſenectutem
Odi: ſub fluctus autem
Peritura vadat. Debuit nunquam
Ad aedes hominum et civitates
Venire, ſed in aëre ſemper
Alis ferri.

ANTISTROPHE I.

Si vero Diis eſſet prudentia,
Et ſapientia erga homines,
Haberent geminam Juventutem,
Manifeſtum ſignum
Virtutis, quibus *virtus*
Adeſſet: et morientes
Ad ſplendores ſolis iterum
Irent geminos curſus:
Sed degeneres ſimplicem
Haberent vitae rivulum.
Et hoc *modo* et malos
Et bonos cognoſcere *liceret*

Pariter, ſicut in nubibus ſtellarum
Numerus nautis *eſt notus*.
Nunc vero nulla a Diis nota
Certa eſt bonorum et malorum:
Sed aeſtuans quoddam aevum
Auget ſolum divitias.

STROPHE 3.

Non ceſſabo Gratias
Cum Muſis commiſcere
Jucundiſſima conjunctione.
Ne vivam Muſarum expers,
Sed ſemper inter coronas verſer:
Poëta etiam ſenex
Celebrat adhuc Mnemoſynen.
Adhuc Herculis
Triumphale carmen canam,
Tum apud Bacchum largitorem vini,
Tum apud Chelyos ſeptem fides habentis
Strepitum, et tibiam Libycam,
Nondum tacebimus
Muſas, quae me choris erudierunt.

ANTISTROPHE 2.

Paeana quidem Deliades

Γνῶναι, καὶ τὰς ἀγαθοὺς,
Ἴσον, ἅτ' ἐν νεφέλαισιν ἄςρων
Ναύταις ἀριθμὸς πέλει.
Νῦν δ' ὐδεὶς ὅρος ἐκ θεῶν
Χρηςοῖς, οὐδὲ κακοῖς, σαφὴς,
Ἀλλ' εἱλισσόμενός τις αἰὼν
Πλοῦτον μόνον αὔξει.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Οὐ παύσομαι τὰς χάριτας
Μύσαις συγκαταμιγνὺς,
Ἡδίςαν συζυγίαν.
Μὴ ζώην μετ' ἀμυσίας,
Αἰεὶ δ' ἐν ςεφάνοισιν εἴην.
Ἔτι τοὶ γέρων ἀοιδὸς
Κελαδεῖ μναμοσύναν.
Ἔτι τὰν Ἡρακλέυς
Καλλίνικον ἀείσω,
Παρά τε Βρόμιον οἰνοδόταν,
Παρά τε χέλυος ἑπτατόνυ
Μολπὰν, καὶ Λίβυν αὐλόν.
Οὔπω καταπαύσομεν
Μύσας, αἵ μ' ἐχόρευσαν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Παιᾶνα μὲν Δηλιάδες

Ὑμνοῦσ' ἀμφὶ πύλας, τὸν
Λατοῦς εὔπαιδα γόνον
Εἱλίσσουσαι καλλίχοραν·
Παιᾶνας δ' ἐπὶ σοῖς μελάθροις,
Κύκνος ὡς, γέρων ἀοιδὸς
Πολιᾶν ἐκ γενύων
Κελαδήσω· τὸ γὰρ εὖ
Τοῖς ὕμνοισιν ὑπάρχει,
Διὸς ὁ παῖς· τὰς δ' εὐγενείας
Πλέον ὑπερβάλλων,
Μοχθήσας τὸν ἄκυμον
Θῆκεν βίοτον βροτοῖς,
Πέρσας δείματα θηρῶν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Λ. Εἰς καιρὸν οἴκων Ἀμφιτρύων ἔξω περᾷ·
Χρόνος γὰρ ἤδη δαρὸς, ἐξότου πέπλοις
Κοσμεῖσθε σῶμα, καὶ νεκρῶν ἀγάλμασιν.
Ἀλλ' εἶα, παῖδας, καὶ δάμαρθ' Ἡρακλέους,
„Ἔξω κέλευε τῶνδε φαίνεσθαι δόμων,
Ἐφ' οἷς ὑπέστητέ γ' αὐτεπάγγελτοι θανεῖν.
Α. Ἄναξ, διώκεις μ' ἀθλίως πεπραγότα,
Ὕβριν θ' ὑβρίζεις ἐπὶ θανοῦσι τοῖς ἐμοῖς·
Ἃ χρῆν σε μετρίως, κεἰ κρατεῖς, σπουδὴν ἔχειν·

Hymnis circum aras
Felicem prolem Latonae,
Circumeunt pulchro in throno ſedentem.
Paeanas etiam in tuis atriis,
Sicut cygnus, ſenex cantor
Ex canis genis
Sonabo. Quod enim bonum,
Soſpes hymnis eſt
Filius Jovis. Nobilitatem enim
Longe ſuperans virtutibus,
Laboribus ſuis tranquillitatem hanc
Vitae dedit mortalibus,
Domans ferarum terrores.

IAMBI.

L. In tempore extra domum egreditur Amphitryo:
Tempus jam longum *eſt*, ex quo veſtibus
Et ornatu mortuorum corpus induimini.
Sed age, liberos et uxorem Herculis
Jube extra has aedes apparere;
Quia promiſiſtis vos ultro morituros. A. O rex,
Inſectaris me miſerum, ac inſuper praeter meorum
Mortem afficis contumelia, quibus oportebat te
Modice, etiamſi imperium habes, ſtudere. Quoniam

Vero mortis neceſſitatem nobis imponis, neceſſe eſt
Boni conſulere: facienda vero, quae tibi videntur.
L. Ubinam eſt Megara? ubi proles filii Alcmenae?
A. Videtur mihi, quantum foris ſtans poſſum
Conjicere. L. Quam rem opinionis hujus habes
Argumentum? A. Supplex ſedere ad ſanctas ſedes
Laris. L. Fruſtra ſupplicans, ut conſervet vitam.
A. Et fruſtra vocat mortuum maritum.
L. Ille vero non adeſt, neque veniet unquam.
A. Non: niſi deus aliquis excitaverit eum.
L. Vade ad eam, et e domo ducas.
A. Particeps eſſem caedis, ſi facerem haec.
L. Nos, ſiquidem hoc tibi religioni eſt,
Quis ſumus extra terrores, educemus liberos cum
Matre. Huc ſequimini, famuli, ut otium tandem
Videamus libentes ex laboribus. A. Tu igitur eas.
Vadis autem, quo aequum eſt: alia vero fortaſſis
Alteri curae erunt. Expecta autem, cum male feceris,
Te *quoque* malum aliquod paſſurum. O ſenes, ad
Certamen it; plagarum vero laqueis ſtringetur
Enſiferis, qui ſperat ſe proximos interfecturum
Peſſimus. Ibo autem, ut videam mortuum
Cadentem: affert enim voluptates moriens vir

Ἐπεὶ δ᾽ ἀνάγκην προστιθεῖς ἡμῖν θανεῖν,
Στέργειν ἀνάγκη· δραστέον δ᾽, ἃ σοὶ δοκεῖ.
Λ. Ποῦ δῆτα Μεγάρα; ποῦ τέκν᾽ Ἀλκμήνης γόνου;
Α. Δοκῶ μὲν αὐτὴν, ὡς θύραθεν εἰκάσαι —
Λ. Τί χρῆμα δόξης τῆσδ᾽ ἔχεις τεκμήριον;
Α. Ἱκέτιν πρὸς ἁγνοῖς ἑστίας θάσσειν βάθροις.
Λ. Ἀνόνητά γ᾽ ἱκετεύουσαν ἐκσῶσαι βίον.
Α. Καὶ τὸν θανόντα γ᾽ ἀνακαλεῖ μάτην πόσιν.
Λ. Ὅδ᾽ οὐ πάρεστιν· οὐδὲ μὴ μόλῃ ποτέ.
Α. Οὐκ· εἴγε μή τις θεῶν ἀναστήσειε νιν.
Λ. Χώρει πρὸς αὐτὴν, καὶ κόμιζ᾽ ἐκ δωμάτων.
Α. Μέτοχος ἂν εἴην τοῦ φόνου, δράσας τόδε.
Λ. Ἡμεῖς, ἐπειδή σοι τόδ᾽ ἔστ᾽ ἐνθύμιον,
Οἱ δειμάτων ἔξωθεν, ἐκπορεύσομεν
Σὺν μητρὶ παῖδας· δεῦρ᾽ ἕπεσθε, πρόσπολοι,
Ὡς ἂν σχολὴν λύσωμεν ἄσμενοι πόνων.
Α. Σὺ δ᾽ οὖν ἴθ᾽, ἔρχῃ δ᾽ οἷ χρεών· τὰ δ᾽ ἀλλ᾽ ἴσως
Ἄλλῳ μελήσει· προσδόκα δὲ, δρῶν κακῶς,
Κακόν τι πράξειν· ὦ γέροντες, εἰς καλὸν
Στείχει, βρόχοισι δ᾽ ἀρκύων γενήσεται
Ξιφηφόροισι, τοὺς πέλας δοκῶν κτενεῖν,
Ὁ παγκάκιστος· εἶμι δ᾽, ὡς ἴδω νεκρὸν
Πίπτοντ᾽· ἔχει γὰρ ἡδονὰς θνήσκων ἀνὴρ

Ἐχθρὸς, τίνων τε τῶν δεδραμένων δίκην.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Μεταβολὰ κακῶν·
Μέγας ὁ πρόσθ', ἄναξ
Πάλιν ὑποστρέφει
Βίοτον εἰς ἀΐδαν.
Ἰὼ δίκα, καὶ θεῶν
Παλίῤῥους πότμος.
Α. Ἦλθες χρόνῳ μὲν, οὗ δίκην δώσεις θανὼν,
Ὕβρεις ὑβρίζων εἰς ἀμείνονας σέθεν.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Χ. Χαρμοναὶ δακρύων
Ἔδοσαν ἐκβολάς.
Πάλιν ἔμολεν, ἃ πάρος
Οὔποτε διὰ φρενὸς ἤλ-
πισε παθεῖν γᾶς ἄναξ·
Ἀλλ', ὦ γεραιὲ, καὶ τὰ δωμάτων ἔσω
Σκοπῶμεν, εἰ πράσσει τις, ὡς ἐγὼ θέλω.

ΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Α. Ἰώ μοι, μοι. Χ. Τόδε κατάρχεται
Μέλος ἐμοὶ κλύειν
Φίλιον ἐν δόμοις.

Inimicus, et perſolvens poenas factorum.

ANOMOEOSTROPHA,

STROPHE I.

C. Mutatio malorum *fit*.
Qui magnus rex antea erat,
Iterum flectit
Vitam ad Plutonem.
O Juſtitiam, et Deorum
Fatum refluens!
S. Veniſti ſero quidem *eo*, ubi morte poenas lues,
Qui te praeſtantiores injuriis afficiebas.

STROPHE 2.

C. Gaudia lacrymarum
Dederunt *mihi* rivulos.
Venerunt rurſus, quae prius
Nunquam animo ſpe- s,
ravit ſe paſſurum dominus *hujus* terrae.
S. Sed, o ſenex, quid intra domum fiat
Videamus, ſi quis rem agit, ut ego cupio.

STROPHE 3.

L. Hei mihi, mihi! C. Incipit hoc
Carmen, mihi auditu
Jucundum in aedibus.

Mors non procul *abeſt:* clamat,
Clamat, gemens prooemium caedis, rex.
L. O tota Cadmi terra, dolo pereo.
C. Etenim *alios* perdidiſti: viciſſim igitur poenas
Perſolvens, perfer facinorum poenas luens.

STROPHE 4.

C. Quis mortalis exiſtens Deos polluens injuſtitia
Stultum ſermonem contra beatos caelites
Effutit, quod dii nihil poſſint?
Senes, non eſt amplius impius vir.
Tacent atria: ad choros nos vertamus.
Amici enim, quos volo, felices ſunt.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

C. Choreae, choreae et convivia agantur Thebarum
Per ſacram urbem.
Mutationes enim lacrymarum,
Mutationes fortunae
Peperunt cantus.
Abiit novus ille rex:
Ille vero prior
Regnat, Acherontio portu relicto:
Venit laetitia praeter opinionem.

Θάνατος οὐ πρόσω· βοᾷ,
Βοᾷ, στενάζων φροίμιόν γ' ἄναξ φόνου.
Λ. Ὦ πᾶσα Κάδμου γαῖ', ἀπόλλυμαι δόλῳ.
Χ. Καὶ γὰρ διώλλυς· ἀντίποινα δ' ἐκτίνων,
Τόλμα, διδοὺς γε τῶν δεδραμένων δίκην.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Τίς ὁ θεοὺς ἀνομίᾳ χραίνων, θνητὸς ὤν,
Ἄφρονα λόγον οὐρανίων μακάρων
Κατέβαλ', ὡς ἄρ' οὐ σθένουσι θεοί;
Γέροντες, οὐκέτ' ἐστι δυσσεβὴς ἀνήρ·
Σιγᾷ μέλαθρα, πρὸς χοροὺς τραπώμεθα·
Φίλοι γὰρ εὐτυχοῦσιν, οὓς ἐγὼ θέλω.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χοροὶ, χοροὶ, καὶ θαλίαι, μέλουσι Θήβας
Ἱερὸν κατ' ἄστυ·
Μεταλλαγαὶ γὰρ δακρύων,
Μεταλλαγαὶ συντυχίας,
Ἔτεκον ἀοιδάς.
Βέβακεν ἄναξ ὁ κλεινός·
Ὁ δὲ παλαίτερος
Κρατεῖ, λιμένα λιπών γε τὸν Ἀχερόντιον.
Δοκημάτων ἐκτὸς ἦλθεν ἐλπίς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α΄.

Θεοὶ, θεοὶ, τῶν ἀδίκων μέλλουσι, καὶ τῶν
Ὁσίων, ἐπαΐειν.
Ὁ χρυσὸς, ἅ τ' εὐτυχία,
Φρ νεῖν βροτοὺς ἐξάγεται,
Δύνασιν ἄδικον
Ἐφέλκων· χρόνιον γὰρ ἔτλα
Τὸ πάλιν εἰσορᾶν·
Νόμον παρέμενος, ἀνομίᾳ χάριν διδοὺς,
Ἔθραυσεν ὄλβου κελαινὸν ἅρμα.

ΣΤΡΟΦΗ Β΄.

Ἰσμηνῷ στεφανοφορία,
Ξεσταί θ' ἑπταπύλου πόλεως
Ἀναχορεύσατ' ἀγυιαὶ,
Δίρκα θ' ἁ καλλιρέεθρος·
Σύν τ', Ἀσωπίδες κόραι,
Πατρὸς ὕδωρ βᾶτε
Λιποῦσαι συναοιδοὶ
Νύμφαι τὸν Ἡρακλέους
Καλλίνικον ἀγῶν'· ὦ
Πυθίου δενδρῶτι πέτρα,
Μουσῶν θ' Ἑλικωνίδων δώματα,
Ἥξετ' εὐγαθεῖ κελάδῳ

ANTISTROPHE I.

Dii, Dii haud dubie impios et
Pios animadvertunt;
Aurum et felicitas
Homines incitat meditari
Potentiam invictam
Decipiens. Temporis enim non ſuſtinens
Viciſſitudinem reſpicere,
Sed legem negligens, et iniquitati obtemperans,
Fregit inſignem opulentiae currum.

STROPHE 2.

Iſmene o, ſerta gere,
Et urbis ſeptem-portas-habentis
Vici, ſaltate.
Et Dirce pulchre-fluens,
Et una, Nymphae Aſopicae,
Ite, patris *Aſopi* aqua
Relicta, ut ſimul canatis
Nymphae Herculis
Praeclara-victoria decorum certamen. O
Pythii nemoroſa rupes,
Et domus Muſarum Heliconiadum,
Venite laeto *cum* ſtrepitu

In meam urbem, et meos muros,
Ubi ſatorum *hominum* genus apparuit,
Agmen armatorum, quod terram
Liberorum liberis permutat,
Sacrum lumen Thebis.

ANTISTROPHE 2.

O lectorum duò cognata
Cubilia, Mortalis
Et Jovis, qui venit ad cubile
Nymphae Perſeidis, ut credibilis
Mihi jam vetus
Concubitus, o Jupiter,
Praeter ſpem apparuit.
Tempus vero oſtendit ſplendidam
Virtutem Herculis,
Qui ex penetralibus terrae rediit,
Relicta domo infernali Plutonis.
Melior mihi eſt qui naſcitur Rex,
Quam Ignobiles domini.
Quod nunc intueri copiam dat
Enſiferorum in certaminum
Contentione; ſi Juſtitia
Diis adhuc placet.

Ἐμὰν πόλιν, ἐμά τε τείχη,
Σπαρτῶν ἵνα γένος ἔφανε,
Χαλκασπίδων λόχος, ὃς γᾶν
Τέκνων τέκνοις μεταμείβει,
Θήβαις ἱερὸν φῶς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ὦ λέκτρων δύο συγγενεῖς
Εὐναὶ, θνατογενοῦς τε, καὶ
Διὸς, ὃς ἦλθεν ἐς εὐνὰς
Νύμφας τᾶς Περσηΐδος· καὶ πιςὰν
Μοὶ τὸ παλαιὸν ἤδη
Λέχος, ὦ Ζεῦ, τὸ σὸν
Οὐκ ἐπ' ἐλπίδι, φάνθη.
Λαμπρὰν δ' ἔδειξ' ὁ χρόνος
Τὰν Ἡρακλέος ἀλκάν·
Ὃς γᾶς ἐξέβα θαλάμων,
Πλούτωνος δῶμα λιπὼν νέρτερον·
Κρείσσων μοι τύραννος ἔφυς
Ἢ δυσγένει' ἀνάκτων.
Ἃ νῦν ἐσορᾷν φαίνει
Ξιφηφόρων ἐς ἀγώνων
Ἅμιλλαν, εἰ τὸ δίκαιον
Θεοῖς ἔτ' ἀρέσκει.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ἔα, ἔα·
Ἆρ' εἰς τὸν αὐτὸν πίτυλον ἥκομεν φόβου,
Γέροντες; οἷον φάσμ' ὑπὲρ δόμων ὁρῶ·
Φυγῇ, φυγῇ
Νωθὲς πέδαιρε κῶλον, ἐκποδὼν ἔλα·
Ὦ 'ναξ Παιὰν,
Ἀπότροπος γένοιό μοι τῶν πημάτων.
Ι. Θαρσεῖτε, νυκτὸς τήνδ' ὁρῶντες ἔκγονον
Λύσσαν, γέροντες, κἀμὲ, τὴν θεῶν λάτριν,
Ἶριν· πόλει γὰρ οὐδὲν ἥκομεν βλάβος,
Ἑνὸς δ' ἐπ' ἀνδρὸς σώματα στρατεύομεν,
Ὅν φασιν εἶναι Ζηνὸς Ἀλκμήνης τ' ἄπο.
Πρὶν μὲν γὰρ ἄθλους ἐκτελευτῆσαι πικροὺς,
Τὸ χρεών νιν ἐξέσωζεν· οὐδ' εἴα πατὴρ.
Ζεύς νιν κακῶς δρᾷν, οὔτ' ἔμ', οὔθ' Ἥραν ποτέ.
Ἐπεὶ δὲ μόχθους διεπέρασ' Εὐρυσθέως,
Ἥρα προσάψαι καινὸν αἷμ' αὐτῷ θέλει,
Παῖδας κατακτείναντι· συνθέλω δ' ἐγώ.
Ἀλλ' εἶ', ἄτεγκτον συλλαβοῦσα καρδίαν,
Νυκτὸς κελαινῆς ἀνυμέναιε παρθένε,
Μανίας τ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ παιδοκτόνους
Φρενῶν ταραγμοὺς, καὶ ποδῶν σκιρτήματα,

IAMBI.

Hem, Hem? [*Apparet Iris et Furia.*]
An in idem diſcrimen timoris venimus?
Senes, quale ſpectrum video ſupra domum?
Fuga, Fuga
Segnem ex ſolo tolle pedem, e medio abi.
O rex Apollo.
Averruncus ſis mihi malorum.
I. Animum recipite, videntes filiam hanc Noctis
Lyſſam, o ſenes, et me Deorum miniſtram
Iridem. Nullum enim urbi venimus damnum,
Sed militamus adverſus domum unius viri;
Quem Jovis et Alcmenae filium eſſe dicunt.
Nam priuſquam abſolveret dura certamina,
Fatum ipſum ſervavit, neque permiſit pater Jupiter
Ei malefacere, neque me, neque Junonem unquam:
Sed poſtquam confecit labores Euryſthei,
Juno vult novam caedem ei affigere,
Interficienti liberos; et ego aſſentior.
Sed age, inexorabile cor aſſumens,
Noctis obſcurae innupta virgo,
Inſaniam in virum hunc, et interfectricem filiorum,
Mentis perturbationem, et pedum ſaltationem,

Injice, commove, cruentum immitte funem:
Ut tranſmiſſa per Acherontium fretum
Illa pulchra liberorum corona, propria manu,
Cognoſcat, qualis in ipſum ſit Junonis ira,
Et diſcat meam. Alioqui dii nihil, *res*
Vero mortalium erunt magnae, ſi poenas *iſte* non dat.
LYS. Ex generoſo quidem patre, et matre
Nata ſum, ex Nocte, et Coeli ſanguine:
Honores vero hos habeo, ut non gaudeam malis;
Neque laetor vadens adverſus homines amicos.
Sed admonere, priuſquam errantem *te* videam,
Junonem, teque volo; ſi obtemperaveritis meis
Verbis. Vir hic non *eſt* obſcurus, neque in terra,
Neque inter Deos, in cujus domum me mittis:
Regiones autem inacceſſas, ferum mare
Cum pacarit, ſolus *in integrum* reſtituit Deorum
Honores ab impiis viris labefactatos:
Itaque tibi ſuadeo, ut gravia mala non cupias.

TROCHAEI.

I. Ne tu Junonis et mea conſilia ar-
guas.
LYS. In optimam ſemitam, pro mala, te duco.
I. Conjunx Jovis non miſit te huc, ut moderate
agas.

Ἔλαυνε, κίνει, φόνιον ἔξιει κάλων·
Ὡς ἂν, πορεύσας δι' Ἀχερούσιον πόρον
Τὸν καλλίπαιδα ςέφανον αὐθέντῃ φόνῳ,
Γνῷ μὲν τὸν Ἥρας οἷός ἐςʼ αὐτῷ χόλος,
Μάθῃ δὲ τὸν ἐμόν· ἢ θεοὶ μὲν οὐδαμοῦ,
Τὰ θνητὰ δ' ἔςαι μεγάλα, μὴ δόντος δίκην.
ΛΥΣ. Ἐξ εὐγενοῦς μὲν πατρὸς, ἔκ τε μητέρος,
Πέφυκα, νυκτὸς οὐρανοῦ τ' ἀφ' αἵματος.
Τιμὰς δ' ἔχω τάσδ', οὐκ ἀγασθῆναι φίλοις,
Οὐδ' ἥδομαι φοιτῶσ' ἐπ' ἀνθρώπων φίλους.
Παραινέσαι δὲ, πρὶν σφαλεῖσαν εἰσιδεῖν,
Ἥρα θέλω σοί τ', ἢν πίθησθ' ἐμοῖς λόγοις·
Ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἄσημος, οὔτ' ἐπὶ χθονὶ,
Οὔτ' ἐν θεοῖσιν, οὗ γέ μ' εἰσπέμπεις δόμους·
Ἄβατον δὲ χώραν, καὶ θάλασσαν ἀγρίαν
Ἐξημερώσας, θεῶν ἀνέςησεν μόνος
Τιμὰς, πιτνούσας ἀνοσίων ἀνδρῶν ὕπο·
Σοί τ' οὐ παραινῶ μεγάλα βούλεσθαι κακά.

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

Ι. Μὴ σὺ νουθέτει, τά θ' Ἥρας κακὰ μηχανήματα
Εἰς τὸ λῷςον ἐμβιβάζουσ' ἴχνος, ἀντὶ τοῦ κακοῦ·
Οὐχὶ σωφρονεῖν γ' ἔπεμψε δεῦρό σ' ἡ Διὸς δάμαρ.

ΛΥΣ. Ἥλιον μαρτυρόμεσθα δρῶσ᾽, ἃ δρᾶν οὐ βούλομαι.
Εἰ δὲ δή μ᾽ Ἥρᾳ θ᾽ ὑπουργεῖν, σοί τ᾽, ἀναγκαίως ἔχει,
Τάχος, ἐπιῤῥοίβδην θ᾽, ὁμαρτεῖν ὡς κυνηγέτῃ κύνας,
Εἶμι γ᾽· οὔτε πόντος οὕτω κύμασι στένων λάβρως,
Οὔτε γῆς σεισμὸς, κεραυνοῦ τ᾽ οἶστρος ὠδῖνας πνέων,
Οἷ᾽ ἐγὼ σταδιοδραμοῦμαι στέρνον εἰς Ἡρακλέος.
Καὶ καταῤῥήξω μέλαθρα, καὶ δόμους ἐπεμβαλῶ,
Τέκν᾽ ἀποκτείνασα πρῶτον· ὁ δὲ κανὼν, οὐκ εἴσεται
Παῖδας, οὓς ἔτικτ᾽, ἐναίρων, πρὶν ἂν ἐμᾶς λύσσας ἀφῇ.
Ἢν ἰδού· καὶ δὴ τινάσσει κρᾶτα βαλβίδων ἄπο,
Καὶ διαστρόφους ἑλίσσει σῖγα γοργῶπους κόρας·
Ἀμπνοὰς δ᾽ οὐ σωφρονίζει, ταῦρος ὡς ἐς ἐμβολὴν
Δεινός· μυκᾶται δὲ, κῆρας ἀνακαλῶν τὰς Ταρτάρου.
Τάχα σ᾽ ἐγὼ μᾶλλον χορεύσω, καὶ καταυλήσω φόβῳ·
Στεῖχ᾽ ἐς οὔλυμπον πεδαίρουσ᾽, Ἶρι, γενναῖον πόδα·

LYS. Solem teſtor me facere, quae non cupio facere.
Si igitur me Junoni tibique inſervire neceſſe eſt,
Celeriter, et cum impetu *te* ſequi, ut venatorem canes *ſequi ſolent*,
Vado: neque pontus adeo violenter fluctibus
Ingemiſcens, neque terrae motus, et fulminis impetus dolores ſpirans,
Ut ego curram in pectus Herculis,
Et rumpam tecta et domum injiciam,
Interficiens primum liberos: qui vero occidet,
Neſciet liberos ſe, quos genuit, occidere, priuſquam liberatus fuerit a mea rabie.
En, ecce. Et jam quatit caput a carceribus,
Et diſtortos truculentos oculos tacite volvit.
Anhelitum vero moderatur, ut taurus ſub impetum:
Mugit vero dira invocans Furias Tartari.
Ego te mox magis incitabo, et terrore perſonabo:
Vade in Olympum, o Iri, tollens generoſos pedes:

In aedes vero nos inviſibiles penetrabimus Herculis.

MONOSTROPHICA.

C. Eheu, eheu,
Geme: detondetur tuus flos,
O civitas, filius Jovis.
Infelix *es*, *o* Graecia, quae benefactorem
Amittes, perdes Lyſſae furoribus
Agitatum internis.
Diſceſſit in curru *vecta* haec multorum gemituum
Autor. Equis autem ſubdit ſtimulos, velut in
Perniciem noctis Gorgon, centicipitibus
Serpentum ſibilis Lyſſa ardens oculos.
Cito Deus commutavit felicem.
Celeriter vero *animam* expirabitis a patre, o liberi.
O me infelicem! o Jupiter, tuum genus ſtatim ſine
liberis *erit*.
Lyſſae autem eum crudelis, ſaevae
Vindictae malis affligent: o domus,
Inchoat choream ſine tympanis,
Non grata thyrſo Bacchico, o domus,
Inter caedes, non ad Bacchicam
Libationem, cum racemorum poculis.
Fuga, liberi, abite:

Εἰς δόμους δ' ἡμεῖς ἄφαντοι δυσόμεσθ' Ἡρακλέος.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Χ. Ὀτοτοτοτοτοτοί·
Στέναξον, ἀπόκειρεται σὸν ἄνθος,
Πόλις, ὁ Διὸς ἔκγονος·
Μέλεος Ἑλλὰς, ἃ τὸν εὐεργέταν
Ἀποβαλεῖς, ὀλεῖς μανίαισι Λύσσας
Χορευθέντ' ἐναύλοις·
Βέβακεν ἐν δίφροισιν ἁ πολύστονος,
Ἅρμασι δ' ἐνδίδωσι κέντρον, ὡς ἐπὶ λώβᾳ,
Νυκτὸς Γοργὼν, ἑκατὸν κεφαλαῖς,
Ὄφεων ἰαχήμασι Λύσσα μαρμαρωπός.
Ταχὺ τὸν εὐτυχῆ μετέβαλε δαίμων·
Ταχὺ δὲ πρὸς πατρὸς, τέκν', ἐκπνεύσετε.
Ἰώ μοι μέλεος· ἰὼ Ζεῦ, τὸ σὸν γένος ἄγονον
αὐτίκα.
Λύσσα δέ σ' ὠμόβρωτος, ἀποινόδικοι
Δίκαι, κακοῖσιν ἐκπατάσσουσιν· ἰὼ στέγαι,
Κατάρχεται χόρευμα τυμπάνων ἄτερ,
Οὐ Βρομίῳ κεχαρισμένα θύρσῳ· ἰὼ δόμοι·
Πρὸς αἷματ', οὐχὶ τὰς Διονυσιάδας
Βοτρύων ἐπὶ χεύμασι λοιβάς·
Φυγῇ, τέκν', ἐξορμᾶτε.

Δάϊον τόδε, δάϊον
Μέλος ἐπαυλεῖται,
Κυναγετεῖ τε τέκνων διωγμόν·
Οὔποτ' ἄκραντα δόμοισι
Λύσσα βακχεύσει.
Αἶ, αἶ, κακῶν·
Αἶ, αἶ, δῆτα.
Τὸν γεραιὸν ὡς ϛένω
Πατέρα, τάν τε παιδοτρόφον·
Μάταν τέκεα γεννᾶται·
Ἰδοὺ, ἰδού·
Θύελλα σείει δῶμα, συμπίπτει ϛέγη.
Ἦ, ἤ· τί δρᾷς, ὦ παῖ Διός;
Μελάθρῳ τάραγμα Ταρτάρειον,
Ὡς ἐπ' Ἐγκελάδῳ ποτὲ Παλλὰς,
Εἰς δόμȣς πέμπεις.
Α. Ὦ λευκὰ γήρᾳ σώματα. Χ. Ἀνακαλεῖς
με τίνα βοάν;
Α. Ἄλαϛα 'ἰᾶν δόμοισι· μάνὶιν ȣ̓χ ἕἰερον ἄξομαι·
Τεθνᾶσι παῖδες.
Αἶ, αἴ· ϛενάζεθ', ὡς ϛενακτά.
Δάϊοι φόνοι·
Δάϊοι δὲ τοκέων χεῖρες·

Hoſtile hoc, hoſtile
Carmen accinitur,
Ducitque perſecutionem liberorum:
Non ſine effectu in aedibus
Lyſſa bacchabitur.
Heu, heu mala!
Heu, heu profecto!
Quam lugeo ſenem
Patrem, et librorum nutricem!
Cui fruſtra liberi gignuntur.
Ecce, ecce,
Turbo concutit domum, concidit tectum.
Heu, heu, quid agis, o fili Jovis?
Perturbationem tartaream in atrium,
Ut olim Pallas adverſus Enceladum,
In domum mittis.
N. O ſenio cana corpora. C. Quo clamore me vocas?
N. Atrocia *ſunt*, quae in aedibus *fiunt*. Vatem alium
Non arceſſam. Mortui ſunt liberi.
C. Heu, heu! N. Lugete, quia lugubria—
C. Dirae caedes,
Dirae etiam parentum manus.

N. Nemo poſſet majora dicere, quam paſſi ſumus,
C. Quomodo liberis lamentabilem noxam
Noxa patris edit?
Dic, quomodo venerint divinitus
In domum haec mala,
Et miſeri caſus liberorum?

IAMBI.

N. Sacra quidem erant ante Jovis aram
Ad luſtrationem aedium, poſtquam caeſum *hujus*
Terrae regem ejecit *ex* his aedibus Hercules.
Chorus autem liberorum formoſus adſtabat,
Et pater, et Megara; Caniſtrum vero jam circum
Aram ferebatur: voce vero favebamus.
Cum autem torrem manu dextra laturus eſſet
Filius Alcmenae, ut intingeret in aquam luſtralem,
Conſtitit tacitus; et cum cunctaretur Pater,
Filii advertebant oculos. Ille vero non jam idem erat,
Sed oculorum diſtortione deformatus.
Radiceſque in oculis ſanguineas extus vertens,
Spumam in bene-comatam genam exſtillabat.
Dixit autem cum riſu furioſo: pater, quid ſacra
Facturus accendo, priuſquam interfecerim
Euryſtheum, ignem luſtralem, et duplicem laborem

Οὐκ ἄν τις εἴποι μᾶλλον, ἢ πεπόνθαμεν.
Χ. Πῶς παισὶ στενακτὰν ἄταν,
Ἄταν πατέρος ἀμφαίνεις;
Λέγε τίνα τρόπον ἔσσυτο θεόθεν
Ἐπὶ μέλαθρα κακὰ τάδε,
Τλήμονάς τε παίδων τύχας.

ΙΑΜΒΟΙ.

Α. Ἱερὰ μὲν ἦν πάροιθεν ἐσχάρας Διὸς
Καθάρσι᾽ οἴκων, γῆς ἄνακτ᾽ ἐπεὶ κτανὼν
Ἐξέβαλε τῶνδε δωμάτων Ἡρακλέης·
Χορὸς δὲ καλλίμορφος εἱστήκει τέκνων,
Πατήρ τε, Μεγάρα τ᾽· ἐν κύκλῳ δ᾽ ἤδη κανοῦν
Εἵλικτο βωμοῦ· φθέγμα δ᾽ ὅσιον εἴχομεν.
Μέλλων δὲ δαλὸν χειρὶ δεξιᾷ φέρειν,
Εἰς χέρνιβ᾽ ὡς βάψειεν, Ἀλκμήνης τόκος,
Ἔστη σιωπῇ· καὶ, χρονίζοντος πατρὸς,
Παῖδες προσέσχον ὄμμ᾽· ὁ δ᾽ οὐκέτ᾽ αὐτὸς ἦν,
Ἀλλ᾽ ἐν στροφαῖσιν ὀμμάτων ἐφθαρμένος,
Ῥίζας τ᾽ ἐν ὄσσοις αἱματωπὰς ἐκβαλὼν,
Ἀφρὸν κατέσταζ᾽ εὐτρίχου γενειάδος.
Ἔλεξε δ᾽ ἅμα γέλωτι παραπεπληγμένῳ
Πάτερ, τί θύω, πρὶν κτανεῖν Εὐρυσθέα,
Καθάρσιον πῦρ, καὶ πόνους διπλοῦς ἔχω,

Ἐξὸν μιᾶς μοι χειρὸς εὖ θέσθαι τάδε;
Ὅταν δ' ἐνέγκω δεῦρο κρᾶτ' Εὐρυσθέως,
Ἐπὶ τᾶισι νῦν θανοῦσιν ἁγνιῶ χέρας.
Ἐκχεῖτε πηγάς, ῥίπτετ' ἐκ χειρῶν κανᾶ·
Τίς μοι δίδωσι τόξα; τίς ὅπλον χερός;
Πρός τὰς Μυκήνας εἶμι· λάζυσθαι χρεὼν
Μοχλὸς, δικέλλας θ', ὥστε Κυκλώπων βάθρα
Φοίνικι κανόνι, καὶ τύκοις, ἡρμοσμένα,
Στρεπτῷ σιδήρῳ συντριαινώσω πόλιν.
Ἐκ τοῦδε βαίνων, ἅρματ' οὐκ ἔχων, ἔχειν
Ἔφασκε, δίφρου τ' εἰσέβαινεν ἄντυγα,
Κἄθεινε, κέντρῳ δῆθεν ὡς θείνων χερί·
Διπλοῦς δ' ὀπαδοῖς ἦν γέλως, φόβος θ' ὁμοῦ·
Καί τις τόδ' εἶπεν, ἄλλος εἰς ἄλλον δρακών,
Παίζει πρὸς ἡμᾶς δεσπότης, ἢ μαίνεται;
Ὁ δ' εἷρπ' ἄνω τε, καὶ κάτω κατὰ στέγας·
Μέσον δ' ἐς ἀνδρῶν' εἰσπεσὼν, Νίσου πόλιν
Ἥκειν ἔφασκε, δωμάτων εἴσω βεβώς·
Κλινθεὶς δ' ἐς οὖδας, ὡς ἐκεῖ, σκευάζεται
Θοίνην· διελθὼν δ' εἰς βραχὺν χρόνον μονῆς,
Ἰσθμοῦ ναπαίας ἔλεγε προσβαίνειν πλάκας·
Κἀνταῦθα, γυμνὸν σῶμα θεὶς πορπαμάτων,
Πρὸς οὐδέν' ἡμιλλᾶτο· κἀκηρύσσετο

Habeo, cum liceat mihi una opera iſta rite conficere
Quum autem huc attulero caput Euryſthei,
Propter praeſentes mortuos expiabo manus.
Effundite fontes, et abjicite caniſtra e manibus.
Quis mihi dat arcum? quis arma manus?
Ad Mycenas vado: oportet capere
Vectes, et ligones, ut ſedes
Rubra regula, et caelis Cyclopum aptatas,
Curvo ferro evertam moliens.
Poſtea diſcedens, cum non haberet currum, habere
Se dicebat, et aſcendit in ſummam ſedem currus,
Et verberabat *eam*, manu tanquam ſtimulo verberans.
Duplex vero miniſtris erat riſus metuſque ſimul.
Et quidam hoc dixit, alius in alium intuitus,
Ludit nobiſcum dominus, an furit? ille vero
Gradiebatur ſurſum et deorſum in domo. Veniens
Vero in medium Conclave virorum, *in* civitatem Niſi
Venire ſe dicebat, ingreſſus intra aggerem.
Recumbens autem in ſolo, quaſi illic *eſſet*, parat
Epulas: ſed breve tempus morae agens,
Dicebat ſe accedere ad rupes nemoroſas Iſthmi:
Et ibi nudum corpus a chlamyde faciens,
Cum nemine certabat, et *tamen* renunciabatur

Ipſe a ſe victor, nullius *a ſe victi*
Nomen proferens: dira vero Euryſtheo minans,
Erat Mycenis, ut aiebat: pater autem illius
Attingens validam manum, ſic alloquutus eſt: o fili,
Quid pateris? quis *eſt* hic modus peregrinationis
Hujus? nunquid dementavit te caedes mortuorum,
Quos modo interfeciſti? Ille vero ipſum pro
Euryſtheo exiſtimans patrem formidantem, ſupplicem,
Manum attingere, repellit; apparat autem promptam
Pharetram, et arcum ſuis liberis, ipſos Euryſthei
Liberos interficere ſe putans. Illi vero metu conſternati
Ruebant alius alio; ſub veſtes quidem alius
Miſerae matris, alius vero ſub umbram columnae,
Alius ſub aram, ſicut avis, trepide fugit.
Mater autem clamat: O genitor, quid agis? liberos
Occidis? clamat etiam ſenex, et turba miniſtrorum.
Ipſe vero inſequens puerum circa columnam,
Diram choream, adverſus pedem *pueri* ſtans,
Ferit in hepar: ſupinus vero lapideas
Columnas irrigavit expirans vitam.
Ille vero jubilavit, et gloriabundus haec protulit:
Unus quidem hic pullus Euryſthei mortuus,
Poenam perſolvens paternae inimicitiae jacet mihi.

Αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ καλλίνικος, οὐδενὸς
Ἀκοὴν ὑπειπών· δεινὰ δ' Εὐρυσθεῖ βρέμων,
Ἦν ἐν Μυκήναις τῷ λόγῳ· πατὴρ δέ νιν
Θίγων κραταιᾶς χειρὸς, ἐννέπει τάδε·
Ὦ παῖ, τί πάσχεις; τίς ὁ τρόπος ξενώσεως
Τῆσδ'; οὔτι πȣ φόνος σ' ἐβάκχευσεν νεκρῶν,
Οὓς ἄρτι καίνεις; ὅδε νιν Εὐρυσθέως δοκῶν
Πατέρα προταρβοῦνθ' ἱκέσιον ψαύειν χερὸς,
Ὠθεῖ· φαρέτραν δ' εὐτρεπῆ σκευάζεται,
Καὶ τόξ' ἑαυτοῦ παισὶ, τȣ̀ς Εὐρυσθέως
Δοκῶν φονεύειν· οἱ δὲ, ταρβοῦντες φόβῳ,
Ὤρȣον ἄλλος ἄλλοσ', εἰς πέπλȣς ὁ μὲν
Μητρὸς ταλαίνης, ὁ δ' ὑπὸ κίονος σκιάν·
Ἄλλος δὲ βωμὸν, ὄρνις ὣς, ἔπτηξ' ὕπο.
Βοᾷ δὲ μήτηρ, ὦ τεκὼν, τί δρᾷς; τέκνα
Κτείνεις; βοᾷ δὲ πρέσβυς, οἰκείων τ' ὄχλος·
Ὁ δ', ἐξελίσσων παῖδα κίονος κύκλῳ,
Τόρευμα δεινὸν ποδὸς ἐναντίον ϛαθεὶς,
Βάλλει πρὸς ἧπαρ· ὕπτιος δὲ λαΐνȣς
Ὀρθοϛάτας ἔδευσεν, ἐκπνέων βίον.
Ὁ δ' ἠλάλαξε κἀπεκόμπασεν τάδε,
Εἷς μὲν νεοσσὸς ὅδε θανὼν Εὐρυσθέως,
Ἔχθραν πατρῴαν ἐκτίνων, πέπτωκέ μοι.

Ἄλλῳ δ' ἐπεῖχε τόξ', ὃς ἀμφὶ βωμίαν
Ἔπτηξε κρηπῖδ', ὡς λεληθέναι δοκῶν.
Φθάνει δ' ὁ τλήμων γόνασι προσπεσὼν πατρὸς,
Καὶ πρὸς γένειον χεῖρα, καὶ δέρην, βαλὼν,
Ὦ φίλτατ', αὐδᾶ, μή μ' ἀποκτείνῃς, πάτερ·
Σός εἰμι, σὸς παῖς· οὐ τὸν Εὐρυσθέως ὀλεῖς.
Ὁ δ', ἀγριωπὸν ὄμμα Γοργόνος τρέφων,
Ὡς ἐντὸς ἔστη παῖς λυγροῦ τοξεύματος,
Μυδροκτύπων μίμημ' ὑπὲρ κάρα βαλὼν,
Ξύλον καθῆκε παιδὸς εἰς ξανθὸν κάρα.
Ἔρρηξε δ' ὀστᾶ· δεύτερον δὲ παῖδ' ἑλὼν,
Χωρεῖ, τρίτον θῦμ' ὡς ἐπισφάξων δυοῖν.
Ἀλλὰ φθάνει νιν ἡ τάλαιν' εἴσω δόμων
Μήτηρ ὑπεκλαβοῦσα, καὶ κλήει πύλας.
Ὁ δ' ὡς ἐπ' αὐτοῖς δὴ Κυκλωπείοισιν ὢν,
Σκάπτει, μοχλεύει θύρετρα· κἀκβαλὼν σταθμὰ,
Δάμαρτα καὶ παῖδ' ἑνὶ κατέστρωσεν βέλει.
Κἀνθένδε πρὸς γέροντος ἱππεύει φόνον.
Ἀλλ' ἦλθεν εἰκὼν, ὡς ὁρᾷν ἐφαίνετο,
Παλλὰς κραδαίνουσ' ἔγχος ἐπὶ λόφῳ κέαρ,
Κἄῤῥιψε πέτρον στέρνον εἰς Ἡρακλέους·
Ὃς νιν φόνου μαργῶντος ἔσχε, κεἰς ὕπνον
Καθῆκε· πιτνεῖ δ' εἰς πέδον, πρὸς κίονα

Arcum vero in alterum intendit, qui ad altaris
Crepidinem trepidans confugerat, ſic latiturum ſe
Sperans: praevenit autem ad genua patris accidens,
Et manu ad mentum et collum extenſa,
O chariſſime, inquit, pater, ne me occidas;
Tuus ſum, tuus filius: non perdes Euryſthei filium,
Ille vero, truces oculos *ceu* Gorgonis habens,
Ut puer ſtetit intra jactum triſtis ſagittae,
Ceu faber ferrarius, ſupra caput rejiciens,
Lignum demiſit in flavum caput pueri. Fregit
Autem oſſa. Cum vero ſecundum filium interfeciſſet,
Vadit tanquam tertiam victimam mactaturus ſupra
Duos. Sed antevertit eum intra domum miſera
Eripiens mater, et claudit portas.
Ille vero quaſi jam ad ipſos Cyclopicos *muros* eſſet,
Fodit, vectibus movet fores, et excuſſis poſtibus,
Uxorem et filium uno telo proſtravit,
Inde properat ad necem ſenis.
Sed venit imago, ut cerni videbatur,
Pallas manu vibrans haſtam ſupra cervicem Virgo,
Et jecit ſaxum in pectus Herculis,
Quod prohibuit ipſum a furioſa caede, et in ſomnum
Immiſit: cecidit autem in ſolum, ad columnam

Tergum allidens, quae in ruina tecti
Diſrupta jacebat ſuper crepidinem,
Una cum ſene, et vincula ferentes, laqueo
Nos vero liberantes a fuga pedem,
Alligavimus ad columnam, ut finito ſomno,
Nihil praeter *jam* patrata faceret.
Dormit autem ille miſer ſomnum non felicem,
Occiſis liberis, et uxore. Ego quidem
Haud ſcio quiſnam mortalium *ſit* infelicior.

MONOSTROPHICA.

C. Caedes erat, quam celebrat terra Argolica,
Tunc quidem celeberrima, et incredibilis
Graeciae, filiarum Danai.
Haec vero *mala* ſuperarunt, *et* curſu praeterierunt
Mala illa, miſera
Cognata caede: Prognes unici filii
Caedem a Muſis dicere poſſem.
Tu vero tres filios, quos genuiſti, o infelix,
Rabioſo confeciſti fato.
Quibus quem gemitum aut luctum,
Aut defunctorum carmen,
Aut Plutonis chorum reſonabo?
Heu, heu.

Νῶτον πατάξας, ὃς πεσήμασι ςέγης
Διχοῤῥαγὴς ἔκειτο κρηπίδων ἔπι,
Σὺν τῷ γέροντι δεσμὰ σειρύων βρόχῳ.
Ἡμεῖς δ', ἐλευθεροῦντες ἐκ δρασμῶν πόδα,
Ἀνήπτομεν πρὸς κίον', ὡς, λήξας ὕπνυ,
Μηδὲν προσεργάσαιτο τοῖς δεδραμένοις.
Εὕδει δ' ὁ τλήμων ὕπνον οὐκ εὐδαίμονα,
Παῖδας φονεύσας, καὶ δάμαρτ'· ἐγὼ μὲν οὖν
Οὐκ οἶδα θνητῶν ὅςις ἀθλιώτερος.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ὁ φόνος ἦν, ὃν Ἀργολὶς ἔχει πάτρα,
Τότε μὲν περισαμότατος, καὶ ἄριςος,
Ἑλλάδι τῶν τοῦ Δαναοῦ παίδων.
Τά δ' ὑπερέβαλε, παρέδραμε
Τὰ τότε κακὰ τάλανι
Διογενεῖ κόρῳ μονοτέκνυ Πρόκνης.
Φόνον ἔχω λέξαι θυόμενον Μȣσαις.
Σὺ δὲ τέκνα τρίγονα τεκόμενος, ὦ δαΐε,
Λυσσάδι συγκατειργάσω μοίρᾳ.
Ἐς τίνα ςεναγμὸν, ἢ γόον,
Ἢ φθιτῶν ᾠδὰν,
Ἢ τὸν Ἀΐδȣ χορὸν ἰαχήσω;
Φεῦ, φεῦ·

Ἴδεσθε, διάνδιχα κλῇθρα
Κλίνεται ὑψιπύλων δόμων.
Ἰώ μοι·
Ἴδεσθε τάδε τέκνα πρὸ πατρὸς ἄθλια
Κείμενα δυστάνου,
Εὕδοντος ὕπνον δεινὸν ἐκποδὼν φόνου.
Περὶ δὲ δεσμὰ, καὶ πολύβροχ' ἁμμάτων
Ἐρείσμαθ', Ἡράκλειον ἀμφὶ δέμας·
Τὰ δὲ λαΐνοις ἀνημμένα
Ἀμφὶ κίοισιν οἴκων.
Ὁδ', ὥς τις ὄρνις, ἄπτερον καταστένων
Ὠδῖνα τέκνων, πρέσβυς ὑστέρῳ ποδὶ
Πικρὰν διώκων ἤλυσιν, πάρεσθ' ὅδε.
Α. Καδμεῖοι γέροντες, οὐ σίγα, σίγα,
Τὸν ὕπνῳ παρειμένον,
Ἐάσατε λάθεσθαι κακῶν;
Χ. Καὶ σὲ δακρύοις στένω, πρέσβυ, καὶ
Τέκεα, καὶ τὸ καλλίνικον κάρα.
Α. Ἑκαστέρω πρόβατε, μὴ
Κτυπεῖτε, μὴ βοᾶτε, μὴ
Τὸν εὖ διαύοντα,
Ὑπνώδεά τ', εὐνᾶς ἐγείρετε.
Χ. Οἴμοι· φόνος ὅσος ὅδε. Α. Ἆ, ἆ· διαμολεῖτε·

Videte, bifariam clauſtra
Altarum aedium panduntur.
Heu me!
Videte miſeros iſtos liberos ante patrem
Miſerum jacentes,
Qui dormit gravem ſomnum ſeorſim a ſtrage.
Circa autem vincula, et ex multis laqueis compacta
Nodorum retinacula circa corpus Herculis
Haec lapideas alligata
Circa columnas aedium.
Hic vero, veluti avis, gemens implumem
Partum liberorum, ſenex tardo pede
Acerbum iter conficiens, adeſt hic.
A. Senes Thebani, non tacite, tacite
Somno reſolutum
Sinetis obliviſci malorum?
C. Et te gemo lacrymis, ſenex, et
Liberos, et praeclaris-victoriis inſignem virum.
A. Longius abſcedite, ne
Strepitum faciatis, ne clametis, ne
Tranquille agentem
Et ſomniculoſum *ex* ſomno excitetis.
C. Heu me, quanta haec *eſt* caedes! A. Ah, ah,

Diſcedite: iratus vultum attollit;
Non tacitam lamentationem
Lamentamini, ſenes? ne
Excitatus, vinculis
Ruptis, perdat civitatem,
Perdat patrem, et domum dejiciat.
C. Impoſſibile, impoſſibile mihi *hoc*.
A. Tace, ſpirationem conſiderabo;
Age, aurem admovebo.
C. Dormit? A. Sane quidem dormit ſomnum
Execrandum, qui uxorem interfecit, *qui*
Interfecit etiam liberos, arcus
Stridore conficiens. C. Geme nunc.
A. Gemo mortem liberorum.
C. Hei mihi ob filium tuum.
Ah, ah, o ſenex. A. Tace, tace, rurſus
Excitatus ſe volutat.
Age, corpus occultatum
Sub atrio tegam.
C. Confide: nox habet palpebras filii tui.
A. Videte, videte:
Lucem quidem relinquere in
Malis non fugio miſer:

Κεχυμένος ἐπαντέλλει.
Οὐκ ἀτρεμέα θρῆνον αἰ-
άζετ', ὦ γέροντες; μὴ,
Δέσμ' ἀνεγειρόμενος
Χαλάσας, ἀπολεῖ πόλιν,
'Από δὲ πατέρα, μέλαθρά τε καταράξῃ.
Χ. 'Αδύνατ', ἀδύνατά μοι.
Α. Σίγα· πνοὰς μάθω·
Φέρε· πρὸς οὖς βάλω.
Χ. Εὕδει; Α. Ναὶ, εὕδει ὕπνον, ὕπνον ὀλόμενον,
Ὃς ἔκανεν ἄλοχον,
Ἔκανε δὲ τέκεα, τοξήρει
Ψαλμῷ τοξεύσας. Χ. Στέναζε νῦν.
Α. Στενάζω τέκνων ὄλεθρον.
Χ. 'Ιώ μοι σέθεν τε παιδός.
Αἶ, Αἶ, ὦ πρέσβυ. Α. Σῖγα, σῖγα, παλίντροπος
'Εξεγειρόμενος στρέφεται.
Φέρ' ἀπόκρυφον δέμας
Ὑπὸ μέλαθρον κρύψω.
Χ. Θάρσει· νὺξ ἔχει βλέφαρα παιδὶ σῷ.
Α. 'Ορᾶθ'· ὁρᾶτε.
Τὸ μὲν φάος ἐκλιπεῖν ἐπὶ
Κακοῖσιν οὐ φεύγω τάλας·

Ἀλλ' εἴ με κανεῖ πατέρ' ὄντα,
Πρὸς δὲ κακοῖς κακὰ μήσεται,
Πρὸς Ἐριννύσι θ' αἷμα σύγγονον ἕξει.
Χ. Τότε θανεῖν σ' ἐχρῆν, ὅτε δάμαρτι σᾷ
Φόνον ὁμοσπόρων ἔμελλες ἐκπράξειν,
Ταφίων περίκλυστον ἄστυ πέρσας.
Α. Φυγᾷ, φυγᾷ, γέροντες,
Ἀπόπρο δωμάτων
Διώκετε, φεύγετε μάργον
Ἄνδρ' ἐπεγειρόμενον.
Τάχα φόνον ἕτερον ἐπὶ φόνῳ βαλὼν,
Ἀναβακχεύσει Καδμείων πόλιν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Η. Ὦ Ζεῦ, τί παῖδ' ἤχθηρας ὧδ' ὑπερκότως
Τὸν σόν· κακῶν δὲ πέλαγος εἰς τόδ' ἤγαγες;
Ἔα·
Ἔμπνους μέν εἰμι, καὶ δέδορχ', ἅπερ με δεῖ,
Αἰθέρα τε, καὶ γῆν, τόξα θ' ἡλίου τάδε,
Ὡς ἐν κλύδωνι, καὶ φρενῶν ταράγματι
Πέπτωκα δεινῷ, καὶ πνοὰς θερμὰς πνέω,
Μετάρσι', οὐ βέβαια πνευμόνων ἄπο.
Ἰδού· τί δεσμοῖς, ναῦς ὅπως ὡρμισμένος,
Νεανίαν θώρακα καὶ βραχίονα

Verum ſi me, qui ſum pater, interficiat,
Ad mala autem mala addet,
Et praeter furias habebit caedem cognatam.
C. Tunc te mori opportuit, quando conjugi tuae
Caedem fratrum ulturus eras,
Everſa inſulari urbe Taphiorum.
A. Fuga, fuga, ſenes,
Procul ab aedibus
Currite, fugite furioſum
Virum excitatum.
Mox caedem alteram ad caedem addens,
Bacchabitur per urbem Thebanorum.

IAMBI.

C. O Jupiter, quare odiſti adeo immodice filium
Tuum, et induxiſti in mare hoc malorum?
H. Hem.
Spira quidem, et video quae me oportet,
Aërem et terram, et radios hoſce ſolis.
Ut in tempeſtatem, et mentis perturbationem
Incidi gravem, et ſpiritus ferventes duco,
Sublimiter, non aequaliter, ex pulmonibus.
Eheu, quid vinculis, ceu navis, devinctus,
Juvenilem thoracem, et brachium,

Adſum ad fractam lapideam columnam?
Sedeo, vicinas mortuis ſedes habens.
Alataeque ſagittae, et arcus ſparſi ſunt humi,
Quae antea meis brachiis adjuncta,
Servabant latera, et a me ſervabantur.
Numnam redii iterum ad inferos,
Euryſthei juſſu reciprocam viam profectus?
At neque Siſypheum intueor ſaxum,
Neque Plutonem, neque ſceptra filiae Cereris,
Obſtupui certe. Ubinam ſim ignoro.
Eheu; quis prope, vel procul *eſt*, meorum amicorum,
Qui meae ignorantiae medeatur?
Nihil enim certo agnoſco conſuetorum.
A. Senes, num ibo prope mea mala?
C. Et ego tecum, non prodens calamitates.
H. Pater, quid ploras, et tegis oculos,
A chariſſimo filio tuo longe diſcedens?
A. O fili; es enim meus, tametſi infelix ſis.
H. Quid vero ego mali patior, quamobrem plores?
A. Quae, ſi quis vel Deorum pateretur, gemeret.
H. Magnum ſonans vox eſt: ſed caſum nondum dicis.
A. Vides enim ipſe, ſi jam mentis es compos.
H. Dic, ſi quid novi criminis vitae meae intentas.

Πρόσειμι θραυςῷ λαΐνῳ τειρίσματι;
Ἡ μὲν νεκροῖσι γείτονας θάκους ἔχω.
Πτερωτά τ' ἔγχη, τόξα τ', ἔσπαρται πέδῳ,
Ἃ πρὶν, παραςπίζοντ' ἐμοῖς βραχίοισιν,
Ἔσωζε πλευρὰς, ἐξ ἐμοῦ τ' ἐσώζετο.
Ἦπου κατῆλθον αὖθις εἰς ᾅδου πάλιν;
Εὐρυσθέως δίαυλον εἰς ᾅδου μολών;
Ἀλλ' οὔτε Σισύφειον εἰσορῶ πέτρον,
Πλούτωνά τ', οὐδὲ σκῆπτρα Δήμητρος κόρης.
Ἔκτοι πέπληγμαι· ποῦ ποτ' ὢν ἀμηχανῶ.
Ὠή· τίς ἐγγὺς, ἢ πρόσω, φίλων ἐμῶν,
Δύσγνοιαν ὅςις τὴν ἐμὴν ἰάσεται;
Σαφῶς γὰρ οὐδὲν οἶδα τῶν εἰωθότων.
Α. Γέροντες, ἔλθω τῶν ἐμῶν κακῶν πέλας;
Χ. Κἀγώ γε σὺν σοὶ, μὴ προδοὺς τὰς συμφοράς.
Η. Πάτερ· τί κλαίεις, καὶ συναμπίσχῃ κόρας,
Τοῦ φιλτάτου σοι τηλόθεν παιδὸς βεβώς;
Α. Ὦ τέκνον· εἶ γὰρ καὶ κακῶς πράσσων, ἐμός.
Η. Πράσσω δ' ἐγὼ τί λυπρὸν, οὗ δακρυῤῥοεῖς;
Α. Ἃ κἂν θεῶν τίς εἰ πάθοι, καταςένοι;
Η. Μέγας γ' ὁ κόμπος, τὴν τύχην δ' οὔπω λέγεις.
Α. Ὁρᾷς γὰρ αὐτὸς, εἰ φρονῶν ἤδη κυρεῖς.
Η. Εἴπ', εἴ τι καινὸν ὑπογράφῃ τῷ 'μῷ βίῳ.

Α. Εἰ μὴ καθ' ᾅδου Βάκχος, ἐκφράσαιμεν ἄν.
Η. Παπαί· τόδ' ὡς ὕποπτον ἠνίξω πάλιν.
Α. Καί σ', εἰ βεβαίως εὖ φρονεῖς, ἤδη σκοπῶ.
Η. Οὐ γάρ τι βακχεύσας γε μέμνημαι φρένας.
Α. Λύσω, γέροντες, δεσμὰ παιδὸς, ἢ τί δρῶ;
Η. Καὶ τόν γε δήσαντ' εἴπ'· ἀναινόμεσθα γάρ.
Α. Τοσοῦτον ἴσθι τῶν κακῶν· τὰ δ' ἄλλ' ἔα.
Η. Ἀρκεῖ· σιωπῇ γὰρ μαθεῖν οὐ βούλομαι.
Α. Ὦ Ζεῦ, παρ' Ἥρας, ἆρ' ὁρᾷς, θρόνων τάδε.
Η. Ἀλλ' ἦ τι κεῖθεν πολέμιον πεπόνθαμεν;
Α. Τὴν θεὸν ἐάσας, τὰ σὰ περιστέλλου κακά.
Η. Ἀπωλόμεσθα· συμφορὰν ἕξεις τίνα;
Α. Ἰδού· θέασαι τάδε τέκνων πεσήματα.
Η. Οἴμοι· τίν' ὄψιν τήνδε δέρκομαι τάλας;
Α. Ἀπόλεμον, ὦ παῖ, πόλεμον ἔσπευσας τέκνοις;
Η. Τί πόλεμον εἶπας; τούσδε τίς διώλεσεν;
Α. Σὺ, καὶ σὰ τόξα, καὶ θεῶν, ὃς αἴτιος.
Η. Τί φής; τί δράσας; ὦ κάκ' ἀγγέλλων πάτερ.
Α. Μανείς· ἐρωτᾷς δ' ἄθλι' ἑρμηνεύματα.
Η. Ἦ καὶ δάμαρτος εἰμ' ἐγὼ φονεὺς ἐμῆς;
Α. Μιᾶς ἅπαντα χειρὸς ἔργα σῆς τάδε.
Η. Αἶ, αἶ· στεναγμῶν γάρ με περιβάλλει νέφος.

A. Si non amplius Ditis famulus es, dicam.
H. Papae? ut hoc ſuſpectum obſcure dixiſti iterum.
A. Et te jam conſidero, an conſtanter animi compos
Sis. H. Atqui non memini me mente captum fuiſſe.
A. Senes, ſolvamne vincula filii, aut quid agam?
A. Dic etiam eum, qui ligavit: moleſte enim *hoc*
Ferimus. A. Tantum ſcias malorum: caetera vero
Omitte. H. Sufficitne enim ſilentium, ut diſcam quae
Cupio? A. O Jupiter haec, videſne, a ſede Junonis
Profecta ſunt. H. An aliquid ab illa mali paſſi ſumus?
A. Miſſa Dea, cura tua mala.
H. Periimus! ali quam calamitatem occultas?
A. Ecce, aſpice liberorum cadavera haec.
H. Heu me, quale ſpectaculum video miſer?
A. Infelix, o fili, bellum ſtudioſe feciſti
liberis.
H. Quid bellum narras? quis perdidit hos?
A. Tu, et arcus tuus, et deorum quiſquis *eſt* autor.
H. Quid ais? quid feci? o pater mala nuncians.
A. Inſaniens: quaeris autem miſerabilem narrationem.
H. An et uxoris meae ſum ego interfector?
A. Haec omnia *ſunt* unius manus tuae facinora.
H. Heu, heu! circumdat enim me nubes luctuum.

A. Propter haec deploro tuas calamitates. H. An
H. An etiam confregi meam domum, ut furore
Percitus? A. Haud ſcio praeter unum *hoc*, omnia tua
Sunt infelicia. H. Ubi vero furor nos invaſit? ubi
Perdidit? A. Quum ad aram manus expiabas igne.
H. Heu me! quid igitur parco vitae meae,
Cum factus ſum interfector meorum chariſſimorum
Liberorum? nec ad politi ſaxi ſaltus eo!
Aut gladio in hepar adacto,
Vindex fiam ſanguinis liberorum:
Aut carnem meam cremans igni,
Infamiam vitae, quae me manet, repellam?
Sed impedimento mihi letalium conſiliorum,
Venit Theſeus hicce, cognatus et amicus meus.
Conſpiciemur *ab eo*, *et* caeſorum liberorum piaculum
Veniet in conſpectum chariſſimi meorum hoſpitum.
Hei mihi, quid faciam? ubi malorum ſolitudinem
Inveniam! alatuſne, an ſubter terram vadens?
Age, quid ſi veſtibus tenebras offundam capiti?
Pudet enim me ſcelerum, quae patravi,
Et piacularem oculum injiciens nullo malo afficere
Volo harum rerum innocentes. T. Venio cum aliis,
Qui ad fluenta Aſopi armati juvenes terrae

Α. Τούτων ἕκατι σὰς καταστένω τύχας.
Η. Ἦ γὰρ συνήραξ' οἶκον, ἢ βάκχευσ', ἐμόν;
Α. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν, πάντα δυστυχῆ τὰ σά.
Η. Ποῦ δ' οἶστρος ἡμᾶς ἔλαβε; ποῦ διώλεσεν;
Α. Ὅτ' ἀμφὶ βωμὸν χεῖρας ἡγνίζου πυρί.
Η. Οἴμοι· τί δή γε φείδομαι ψυχῆς ἐμῆς,
Τῶν φιλτάτων μοι γενόμενος παίδων φονεὺς,
Κοὐκ εἶμι πέτρας λισσάδος πρὸς ἅλματα,
Ἢ φάσγανον πρὸς ἧπαρ ἐξακοντίσας,
Τέκνοις δικαστὴς αἵματος γενήσομαι;
Ἢ σάρκα τὴν ἐμὴν κατεμπρήσας πυρὶ,
Δύσκλειαν, ἣ μένει μ', ἀπώσομαι βίου;
Ἀλλ' ἐμποδὼν μοι θανασίμων βουλευμάτων,
Θησεὺς ὅδ' ἕρπει, συγγενὴς, φίλος τ' ἐμός·
Ὀφθησόμεσθα, καὶ τεκνοκτόνον μύσος
Εἰς ὄμμαθ' ἥξει φιλτάτων ξένων ἐμῶν.
Οἴμοι· τί δράσω; ποῖ κακῶν ἐρημίαν
Εὕρω, πτερωτὸς, ἢ κατὰ χθονὸς μολών;
Φέρ'· ἂν πέπλοισι κρατὶ περιβάλω σκότος·
Αἰσχύνομαι γὰρ τοῖς δεδραμένοις κακοῖς.
Καὶ τῷδε προστρόπαιον αἷμα προσλαβὼν,
Οὐδὲν κακῶσαι τοὺς ἀναιτίους θέλω.
Θ. Ἥκω σὺν ἄλλοις, οἳ παρ' Ἀσωποῦ ῥοὰς

Μένουσιν ἔνοπλοι γῆς Ἀθηναίων κόροι,
Σῷ παιδὶ, πρέσβυ, σύμμαχον φέρων δόρυ.
Κληδὼν γὰρ ἦλθεν εἰς Ἐρεχθειδῶν πόλιν,
Ὡς, σκῆπτρα χώρας τῆσδ' ἀναρπάσας, Λύκος,
Εἰς πόλεμον ὑμῖν, καὶ μάχην, καθίσαται.
Τίνων δ' ἀμοιβὰς, ὧν ὑπῆρξεν Ἡρακλῆς,
Σώσας με νέρθεν, ἦλθον, εἴ τι δεῖ, γέρον,
Ἢ χειρὸς ὑμᾶς τῆς ἐμῆς, ἢ συμμάχων.
Ἔα· τί νεκρῶν τῶνδε πληθύει πέδον;
Οὔπω τι λέλειμμαι, καὶ νεωτέρων κακῶν
Ὕστερος ἀφῖγμαι; τίς τάδ' ἔκτεινεν τέκνα;
Τίνος γεγῶσαν τήνδ' ὁρῶ συνάορον;
Οὐ γὰρ δορός γε παῖδες ἵστανται πέλας.
Ἀλλ' ἄλλο τοί που καινὸν εὑρίσκω κακόν.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Α. Ὦ τὸν ἐλαιοφόρον ὄχθον ἔχων.
Θ. Τί χρῆμά μ' οἰκτροῖς ἐκάλεσας προοιμίοις;

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Α. Ἐπάθομεν πάθεα μέλεα πρὸς θεῶν.
Θ. Οἱ παῖδες οἵδε, τίνες, ἐφ' οἷς δακρυῤῥοεῖς;

ΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Α. Ἔτεκε μὲν οὑμὸς ἶνις τάλας·

Athenienſium manent, tuo filio, o ſenex, haſtam
Auxiliatricem ferens. Venit enim fama in urbem
Erechthidarum, quod Lycus occupato ſceptro
Hujus regionis, ad bellum et pugnam contra
Vos proceſſit. Ut enim referrem gratiam pro
Beneficiis, quae in me contulit ultro Hercules, quod
Me ſalvum ex inferis reduxerit, veni ſi quid opus
Sit, o ſenex, vobis, aut manu mea, aut ſociis.
Hem, quare ſolum repletum eſt cadaveribus hiſce?
Num fruſtratus ſum, et malis recentibus
Poſterior veni; quis liberos hos occidit?
Cujus *viri* coujugem hanc exiſtentem aſpicio?
Non enim in acie ſteterunt pueri,
Sed aliquod aliud novum malum invenio.

ANOMOEOSTROPHA.

STROPHE 1.

A. O qui tenes collem oliviferum.
T. Quamobrem me vocas miſerabili iſto prooemio?

STROPHE 2.

A. Paſſi ſumus gravia mala a diis.
T. Quinam *ſunt* hi pueri, propter quos ploras?

STROPHE 3.

A. Meus quidem miſer filius genuit *eos*:

Sed poſtquam genuit, interfecit,

Funeſtam caedem facere auſus.

T. Bona verba quaeſo. A. Volentes jubes.

T. O quam indigna dixiſti. A. Periimus ſublati in
aërem T. Quid ais? quid faciens? A. Furioſo

Certamine in furorem actus *venenis* Hydrae habentis-

Centum-capita. T. Hoc *eſt* quoddam maleficium

Junonis. Quis autem hic non mortuus, o ſenex?

STROPHE 4.

A. Meus, meus hic filius,

Aerumnoſus ad

Bellum, quod-Gigantes-delevit,

Venit cum diis Phlegraeum

In campum ſcutatus.

T. Heu, heu! quis vir adeo eſt infelix?

STROPHE 5.

A. Non facile cognoſces alium miſeriorem

Hominem, et magis errabundum.

T. Cur vero tegit miſerum caput veſte?

STROPHE 6.

A. Quia reveretur tuum conſpectum,

Et amicitiam cognatam,

Caedemque filiorum.

Τεκόμενος δ', ἔκτανε,
Φοίνιον αἷμα τλάς.
Θ. Εὔφημα φώνει. Α. Βυλομένοισιν ἐπαγγέλλῃ.
Θ. Ὦ δεινὰ λέξας. Α. Οἰχόμεθα, οἰχόμεθα
πτανοί.
Θ. Τί φῄς; τί δράσας; Α. Μαινομένῳ πιτύλῳ,
Πλαγχθεὶς ἑκατογκεφάλυ βαφαῖς ὕδρας.
Θ. Ἥρας ὅδ' ἀγὼν τις δόλυ νεκροῖς, γέρον.

ΣΤΡΟΦΗ Δ'.

Α. Ἐμὸς, ἐμὸς ὅδε γόνος,
Ὁ πολύπονος ἐπὶ
Δόρυ γιγαντοφόνον
Ἦλθε σὺν θεοῖς Φλεγραῖον
Εἰς πεδίον ἀσπιςάς.
Θ. Φεῦ, φεῦ· τίς ἀνδρῶν ὧδε δυσδαίμων ἔφυ;

ΣΤΡΟΦΗ Ε'.

Α. Οὐκ ἂν γ' εἰδείης ἕτερον πολυμοχθότερον,
Πολυπλαγκτότερόν τε, θνατῶν.
Θ. Τί γὰρ πέπλοισιν ἄθλιον κρύπτει κάρα;

ΣΤΡΟΦΗ ς'.

Α. Αἰδούμενος τὸ σὸν ὄμμα,
Καὶ φιλίαν ὁμόφυλον,
Αἷμά τε παιδοφόνον.

Θ. Ἀλλ' εἰς συναλγοῦντ' ἦλθον· ἐκκάλυπτέ νιν.

ΣΤΡΟΦΗ Ζ'.

Α. Ὦ τέκνον, πάρες ἀπ' ὀμμάτων
Πέπλον· ἀπόδικε· ῥέθος ἀελίῳ δεῖξον.
Βάρος ἀντίπαλον δακρύοις συναμιλλᾶται.
Ἱκετεύομεν ἀμφὶ
Σὰν γενειάδα, καὶ γόνυ, καὶ
Χέρα, προσπιτνῶν,
Πολιόν τε δάκρυον ἐκβαλών.
Ἰὼ παῖ,
Κάταχε λέοντος ἀγρίου θυμόν γ', ὅπως [μὴ]
Βρόμον ἐπὶ φόνιον, ἀνόσιον, ἐξάγῃ,
Κακὰ θέλων κακοῖς συνάψαι, τέκνον.

ΙΑΜΒΟΙ.

Θ. Εἶεν· σὲ τὸν θάσσοντα δυστήνους ἕδρας
Αὐδῶ, φίλοισιν ὄμμα δεικνῦναι τὸ σόν·
Οὐδεὶς σκότος γὰρ ὧδ' ἔχει μέλαν νέφος,
Ὅστις κακῶν σῶν συμφορὰν κρύψειεν ἄν.
Τί μοι, προσείων χεῖρα, σημαίνεις φόνον,
Ὡς μὴ μύσος με σῶν βαλεῖ προσφθεγμάτων;
Οὐδὲν μέλει μοι σύν γε σοὶ πράσσειν κακῶς·
Καὶ γάρ ποτ' εὐτύχησ'· ἐκεῖσ' ἀνοιστέον,
Ὅτ' ἐξέσωσάς μ' εἰς φάος, νεκρῶν πάρα.

T. Atqui una doliturum nacta ſunt: detege eum.

STROPHE 7.

A. O fili, dimitte ab oculis
Veſtem, rejice, oſtende faciem ſoli.
Altitudinem animi lacrymas cohibentem revoca.
Supplico ad
Mentum tuum, et genua, et
Manum advolutus,
Et canas lacrymas emittens.
O fili,
Cohibe animum ſaevi leonis, ne
Curſum ad letiferum impium inſtigeris,
Mala volens malis addere, o fili.

IAMBI.

T. Age! Te, qui ſedes miſeram ſeſſionem,
Jubeo amicis vultum tuum oſtendere.
Nulla caligo enim adeo nigram nubem habet,
Quae malorum tuorum calamitatem poſſit occultare.
Cur mihi protendens manum fugere ſignificas,
Ne me piaculum tuorum alloquiorum feriat?
Nihil recuſo tecum infelix eſſe.
Etenim fui aliquando felix: illuc *mens eſt* referenda,
Quum me ſalvum ex inferis in lucem eduxiſti.

Odi enim gratiam amicorum ſeneſcentem ;
Et *eum*, qui bonis quidem *rebus* frui vult,
Sed non una navigare cum amicis calamitoſis.
Surge, detege miſerum caput,
Intuere nos. Quicunque mortalium generoſus *eſt*,
Caſus deorum fert, nec recuſat. H. O
Theſeu, vidiſtine hanc ſtragem meorum liberorum ?
T. Audivi, et videnti mala indicas.
H. Cur igitur meum caput detexiſti ſoli ?
T. Quid ni ? polluiſne Deos, cum ſis homo ?
H. Fuge, o miſer, impiam contagionem meam.
T. Nullum contagium amicis ab amicis. H. Laudo ;
Quod autem tibi benefecerim, non inficior. T. Ego
Vero cum beneficio ſim a te tum affectus, miſereor
Nunc tui. H. Miſerandus enim ſum, qui occiderim
Meos liberos. T. Lamentor tua cauſa ob alias
Calamitates. H. Inveniſtine alios in majoribus *poſitos*
Malis ? T. Mera infra coelum infelicitas eſt.
H. Ergo parati ſumus mori.
T. Putaſne tuas minas Diis aliquo modo curae fore ?
H. Deus *eſt* arrogans, et ego erga Deos.
T. Comprime os; ne ſuperba loquens, majora
Patiaris. H. Plenus ſum jam malorum, neque eſt

Χάριν δὲ γηράσκουσαν ἐχθαίρω φίλων,
Καὶ τῶν καλῶν μ' ὅστις ἀπολαύειν θέλει,
Συμπλεῖν δὲ τοῖς φίλοισι δυστυχοῦσιν οὔ,
Ἀνίστασ'· ἐκκάλυψον ἄθλιον κάρα,
Βλέψον πρὸς ἡμᾶς· ὅστις εὐγενὴς βροτῶν,
Φέρει τὰ θεῶν γε πτώματ', οὐδ' ἀναίνεται.
Η. Θησεῦ, δέδορκας τόνδ' ἀγῶν ἐμῶν τέκνων;
Θ. Ἤκουσα, καὶ βλέποντι σημαίνεις κακά.
Η. Τί δῆτα μου κρᾶτ' ἀνεκάλυψας ἡλίῳ.
Θ. Τί δ' οὔ; μιαίνεις, θνητὸς ὤν, τὰ τῶν θεῶν;
Η. Φεῦγ', ὦ ταλαίπωρ', ἀνόσιον μίασμ' ἐμόν.
Θ. Οὐδεὶς ἀλάστωρ τοῖς φίλοις ἐκ τῶν φίλων.
Η. Ἐπῄνεσ'· εὖ δράσας δέ σ', οὐκ ἀναίνομαι.
Θ. Ἐγὼ δὲ, πάσχων εὖ τότ', οἰκτείρω σε νῦν.
Η. Οἰκτρὸς πάρειμι, τἄμ' ἀποκτείνας τέκνα.
Θ. Κλαίω χάριν σὴν ἐφ' ἑτέραισι συμφοραῖς.
Η. Εὗρες δέ γ' ἄλλους ἐν κακοῖσι μείζοσιν;
Θ. Ἅπτῃ κάτωθεν οὐρανοῦ δυσπραξίᾳ.
Η. Τοίγαρ παρεσκευάσμεθ', ὥστε κατθανεῖν.
Θ. Δοκεῖς ἀπειλῶν σῶν μέλειν τί δαίμοσιν;
Η. Αὔθαδες ὁ θεός· πρὸς δὲ τοὺς θεοὺς, ἐγώ.
Θ. Ἴσχε στόμ'· ὡς μὴ, μέγα λέγων, μεῖζον πάθῃς.
Η. Γέμω κακῶν δὴ, κοὐκέτ' ἔσθ' ὅπη τεθῇ.

Θ. Δράσεις δὲ δὴ τί; ποῖ φέρῃ θυμούμενος;
Η. Θανὼν, ὅθεν περ ἦλθον, εἶμι γῆς ὕπο.
Θ. Εἴρηκας ἐπιτυχόντος ἀνθρώπου λόγους.
Η. Σύ γ', ἐκτὸς ὢν γε συμφορᾶς, μὲ νουθετεῖς.
Θ. Ὁ πολλὰ δὴ τλὰς Ἡρακλῆς λέγει τάδε;
Η. Οὔκουν τοσαῦτά γ', εἰ μέτρῳ μοχθητέον.
Θ. Εὐεργέτης βροτοῖσι, καὶ μέγας φίλος;
Η. Οἵδ' οὐδὲν ὠφελοῦσί μ', ἀλλ' Ἥρα κρατεῖ.
Θ. Οὐκ ἄν σ' ἀνάσχοιθ' Ἑλλὰς ἀμαθίᾳ θανεῖν.
Η. Ἄκουε δὴ νῦν, ὡς ἀμιλληθῶ λόγοις
Πρὸς νουθεσίας σάς· ἀναπτύξω δέ σοι
Ἀβίωτον ἡμῖν νῦν τε, καὶ πάροιθεν, ὄν.
Πρῶτον μὲν ἐκ τοῦδ' ἐγενόμην, ὅστις, κτανὼν
Μητρὸς γεραιὸν πατέρα, προστρόπαιος ὢν,
Ἔγημε τὴν τεκοῦσαν Ἀλκμήνην ἐμέ·
Ὅταν δὲ κρηπὶς μὴ καταβληθῇ γένους
Ὀρθῶς, ἀνάγκη δυστυχεῖν τοὺς ἐκγόνους.
Ζεὺς δ', ὅστις ὁ Ζεὺς, πολέμιόν μ' ἐγείνατο
Ἥρᾳ· σὺ μέν τοι μηδὲν ἀχθεσθῇς, γέρον,
Πατέρα γὰρ ἀντὶ Ζηνὸς ἡγοῦμαί σ' ἐγώ.
Ἔτ' ἐν γαλακτί τ' ὄντι, γοργωποὺς ὄφεις
Ἐπεισέφρησε σπαργάνοισι τοῖς ἐμοῖς
Ἡ τοῦ Διὸς σύλλεκτρος, ὡς ὀλοίμεθα.

Amplius locus ulli malo. T. Quid igitur facies? quo
Iratus ferris? H. Mortuus ſub terram vadam, unde
Veni. T. Dixiſti verba hominis vulgaris.
H. Tu vero cum extra calamitatem ſis, me mones.
T. Hercules quaeſo iſta dicit, qui tam multa jam paſſus
Eſt? H. Nequaquam tanta, ſi metienda ſunt mala.
T. Benefactor hominum, et magnus amicus?
H. Illi vero nihil juvant me, ſed vincit Juno.
T. Non patietur Graecia *te* per imperitiam mori.
H. Audi nunc, ut verbis contendam
Contra tuas admonitiones: explicabo autem tibi,
Non vivendum mihi neque nunc, neque antea fuiſſe.
Nam primum quidem ex eo natus ſum, qui occiſo
Sene patre matris, cum eſſet caede pollutus,
Duxit Alcmenam, quae me peperit.
Cum autem fundamentum generis non jactum eſt
Recte, neceſſe eſt infelices eſſe liberos.
Jupiter vero, quicunque ille ſit Jupiter, genuit me
Inimicum Junoni. Tu tamen ne quid moleſte feras, o
Senex: nam te judico patrem ego pro Jove.
Et cum adhuc lactarem, truculentos ſerpentes
Clam immiſit in cunabula mea
Conjux Jovis, ut periremus.

Poſtquam vero carnis amictum adeptus ſum
Pubeſcentem, labores, quos pertuli, quorſum attinet
Me referre? quales nam aut leones, aut tri-corpores
Typhones, aut Gigantes, aut quadrupedes *feras*,
Praelium Centauris refertum non confeci:
Et utrinque habentem capita, et repullulantem
Canem hydram interfeci? et infinitorum aliorum
Laborum greges percurri, et ad inferos perveni,
Plutonis janitorem canem tricipitem in lucem
Ut educerem, Euryſthei juſſu.
Poſtremam vero caedem hanc miſer ſuſtinui *patrare*,
Liberis caeſis, domum ut coronarem malis.
Venio autem in eam neceſſitatem, ut neque in meis
Charis Thebis habitare fas *ſit*: ſi vero maneam,
Ad quod templum, aut coetum amicorum
Ibo? nec enim Atas affabiles habeo.
Sed Argos proficiſcar? quomodo, ſiquidem fugio
Patriam? age, an aliam aliquam civitatem me
Conferam? at poſtea limis oculis aſpiciemur, utpote
Noti, linguae amaris ſtimulis exagitati: nonne hic
Eſt filius ille Jovis, qui filios olim interfecit,
Et uxorem? an non ex hac terra in malam rem
Abibit? at viro, qui aliquando dicebatur beatus,

Ἐπεὶ δὲ σαρκὸς περιϐόλαι' ἐκτησάμην
Ἡϐῶντα, μόχθους, οὓς ἔτλην, τί δεῖ λέγειν;
Ποίους ποτ' ἢ λέοντας, ἢ τρισωμάτους
Τυφῶνας, ἢ γίγαντας, ἢ τετρασκελεῖς,
Κενταυροπληθῆ πόλεμον οὐκ ἐξήνυσα,
Τήν τ' ἀμφίκρανον, καὶ παλιμϐλαστῆ κύνα
Ὕδραν φονεύσας; μυρίων τ' ἄλλων πόνων
Διῆλθον ἀγέλας, κεἰς νεκροὺς ἀφικόμην,
Ἅδου πυλωρὸν κύνα τρίκρανον εἰς φάος
Ὅπως πορεύσαιμ', ἐντολαῖς Εὐρυσθέως.
Τὸν λοίσθιον δὲ τόνδ' ἔτλην τάλας φόνον,
Παιδοκτονήσας, δῶμα θριγκῶσαι κακοῖς.
Ἥκω δ' ἀνάγκης εἰς τόδ'· οὔτ' ἐμαῖς φίλαις
Θήϐαις ἐνοικεῖν ὅσιον· ἢν δὲ καὶ μένω,
Εἰς ποῖον ἱερὸν, ἢ πανήγυριν φίλων,
Εἶμ'; οὐ γὰρ ἄτας εὐπροσηγόρους ἔχω.
Ἀλλ' Ἄργος ἔλθω; πῶς, ἐπεὶ φεύγω πάτραν;
Φέρ', ἀλλ' ἐς ἄλλην δή τιν' ὁρμήσω πόλιν;
Κἄπειθ' ὑποϐλεπώμεθ' ὡς ἐγνωσμένοι,
Γλώσσης πικροῖς κέντροισι κληδουχούμενοι·
Οὐχ οὗτος ὁ Διὸς, ὃς τέκν' ἔκτεινέν ποτε,
Δάμαρτά τ'; οὐ γῆς τῆσδ' ἀποφθαρήσεται;
Κεκλημένῳ δὲ φωτὶ μακαρίῳ ποτὲ,

Αἱ μεταβολαὶ λυπηρόν· ὧδ' αἰεὶ κακῶς
Ἕςʼ οὐδὲν ἄλγει συγγενῶν, δύςηνος ὤν.
Εἰς τοῦτο δ' ἥξειν συμφορᾶς, οἶμαί, ποτε.
Φωνὴν γὰρ ἥσει χθὼν, ἀπεννέπουσά με
Μὴ θιγγάνειν γῆς, καὶ θάλασσα, μὴ περᾷν,
Πηγαί τε ποταμῶν· καὶ τὸν ἁρματηλάτην
Ἰξίον' ἐν δεσμοῖσιν ἐκμιμήσομαι.
Καὶ ταῦτ' ἄριςα, μηδέν' Ἑλλήνων μ' ὁρᾷν,
Ἐν οἷσιν εὐτυχοῦντες, ἦμεν ὄλβιοι.
Τί δῆτά με ζῆν δεῖ; τί κέρδος ἕξομεν,
Βίον τ' ἀχρεῖον, ἀνόσιον, κεκτημένοι;
Χορευέτω δὲ Ζηνὸς ἡ κλεινὴ δάμαρ,
Κρούουσ' ὀλυμπίου Ζηνὸς ἀρβύλη πόδα·
Ἔπραξε γὰρ βούλησιν, ἣν ἐβούλετο,
Ἄνδρ' Ἑλλάδος τὸν πρῶτον αὐτοῖσιν βάθροις.
Ἄνω κάτω ςρέψασα· τοιαύτῃ θεῷ
Τίς ἂν προσεύχοιθ'; ἢ, γυναικὸς οὕνεκα,
Λέκτρων φθονοῦσα Ζηνὶ, τοὺς εὐεργέτας
Ἑλλάδος ἀπώλεσ', οὐδὲν ὄντας αἰτίους.
Θ. Οὐκ ἔςιν ἄλλου δαιμόνων ἀγὼν ὅδε,
Ἢ τῆς Διὸς δάμαρτος· εὖ τόδ' αἰσθάνῃ.
Παραινέσαιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ πάσχειν κακῶς.
Οὐδεὶς δὲ θνητῶν ταῖς τύχαις ἀκήρατος,

Acerba *eſt* mutatio: at cui ſemper male
Eſt, nihil dolet, qui miſerias habet cognatas.
Ad hanc autem calamitatem venturum me aliquando
Puto. Etenim tellus mittet vocem, interdicens mihi
Ne attingam terram, et mare, ne trajiciam,
Et fontes fluminum, et eum, qui rotatur,
Ixionem, in vinculis, imitabor.
Et hoc *eſt* optimum; ut nemo Graecorum me
Videat, inter quos bona fortuna utentes eramus
Beati. Quid igitur opus eſt me vivere? quod lucrum
Habebimus, ſi vitam inutilem habeamus?
Tripudiet igitur inclyta illa uxor Jovis,
Pulſans Olympii Jovis pedem ſandalio.
Fecit enim voluntatem, quam voluit,
Virum in Graecia principem ab ipſis fundamentis
Surſum atque deorſum evertens. Talem Deam
Quis adoraret? quae propter mulierem
Invidens thalamo Jovis, benefactores
Graeciae perdidit, qui extra omnem culpam ſunt.
T. Non eſt alterius Dei molimen iſtud,
Quam uxoris Jovis. Hoc recte ſentis.
[Facilius *te* monere, quam *ipſe* mala pati.]
Nullus autem mortalium eſt illaeſus a fortuna,

Neque deorum, ſi modo non *ſunt* falſa poëtarum
Carmina. An non matrimonia inter ſe, quae nulla
Lege *permittuntur*, contraxerunt? nonne propter
Tyrannidem vinculis patres ignominioſe affecerunt?
Et tamen habitant coelum, et ſua peccata tulerunt
Aequo animo. Sed quid dices? ſi tu quidem cum
Sis mortalis, nimium immoderate gemas *vitae* caſus,
Dii vero non Thebas igitur relinque propter legem:
Sequere vero nos ad urbem Palladis,
Ibi purgatis tuis manibus a piaculo,
Dabo tibi domum, et partem opum mearum.
Munera vero quae habeo a civibus, ſervatis
Adoleſcentibus bis ſeptem, interfecto tauro Gnoſſio,
Haec tibi dabo: ubique vero regionis mihi
Agri ſunt conſecrati. Hi denominati
A te deinceps ab hominibus vocabuntur
Vivo: cum vero mortuus ad inferos veneris,
Sacrificiis, et lapideis tumulis,
Tota Athenienſium civitas *te* celebrabit.
Pulchrum enim civibus *eſt* ornamentum, a Graecis
Gloriam conſequi, virum bonum dum adjuvant:
Et ego tibl gratiam pro mea ſalute
Hanc referam: nunc enim es indigus amicorum.

Οὐ θεῶν, ἀοιδῶν εἴπερ οὐ ψευδεῖς λόγοι.
Οὐ λέκτρα τ' ἀλλήλοισιν, ὧν οὐδεὶς νόμος,
Συνῆψαν; οὐ δεσμοῖσι διὰ τυραννίδας
Πατέρας ἐκηλίδωσαν; ἀλλ' οἰκοῦσ' ὅμως
Ὄλυμπον, ἠνέσχοντό θ' ἡμαρτηκότες.
Καίτοι τί φήσεις, εἰ σὺ μὲν, θνητὸς γεγὼς,
Φέρεις ὑπερφεῦ τὰς τύχας, θεοὶ δὲ μή;
Θήβας μὲν οὖν ἔκλειπε, τοῦ νόμου χάριν.
Ἕπου δ' ἅμ' ἡμῖν πρὸς πόλισμα Παλλάδος.
Ἐκεῖ χέρας σὰς ἁγνίσας μιάσματος,
Δόμους τε δώσω, χρημάτων τ' ἡμῶν μέρος.
Ἃ δ' ἐκ πολιτῶν δῶρ' ἔχω, σώσας κόρους
Δὶς ἑπτὰ, ταῦρον Κνώσσιον κατακτανὼν,
Σοὶ ταῦτα δώσω· πανταχοῦ δέ μοι χθονὸς
Τεμένη δέδασται· ταῦτ' ἐπωνομασμένα
Σέθεν τὸ λοιπὸν ἐκ βροτῶν κεκλήσεται
Ζῶντος· θανόντος δ', εὖ τ' ἂν εἰς ᾅδου μόλῃς,
Θυσίαισι, λαΐνοισί τ' ἐξογκώμασι,
Τίμιον ἀνάξει πᾶσ' Ἀθηναίων πόλις.
Καλὸς γὰρ ἀστοῖς στέφανος Ἑλλήνων ὕπο,
Ἄνδρ' ἐσθλὸν ὠφελοῦντας, εὐκλείας τυχεῖν.
Κἀγὼ χάριν σοὶ τῆς ἐμῆς σωτηρίας
Τήνδ' ἀντιδώσω· νῦν γὰρ εἶ χρεῖος φίλων.

Θεοὶ δ' ὅταν τιμῶσιν, οὐδὲν δεῖ φίλων·
Ἅλις γὰρ ὁ θεὸς ὠφελῶν, ὅταν θέλῃ.
Η. Οἴμοι, πάρεργά τοι τάδ' ἐστ' ἐμῶν κακῶν.
Ἐγὼ δὲ τοὺς θεοὺς οὔτε λέκτρ', ἃ μὴ θέμις,
Στέργειν νομίζω, δεσμά τ' ἐξάπτειν χεροῖν,
Οὔτ' ἠξίωσα πώποτ', οὔτε πείσομαι,
Οὐδ' ἄλλον ἄλλου δεσπότην πεφυκέναι·
Δεῖται γὰρ ὁ θεὸς, εἴπερ ἐστ' ὄντως θεὸς,
Οὐδενός· ἀοιδῶν οἵδε δύστηνοι λόγοι.
Ἐσκεψάμην δὲ, καίπερ ἐν κακοῖσιν ὢν,
Μὴ δειλίαν ὄφλω τιν', ἐκλιπὼν φάος.
Ταῖς συμφοραῖς γὰρ ὅστις οὐχ ὑφίσταται,
Οὐδ' ἀνδρὸς ἂν δύναιθ' ὑποστῆναι βέλος.
Ἐγκαρτερήσω θάνατον· εἶμι δ' εἰς πόλιν
Τὴν σὴν, χάριν τε μυρίων δώρων ἔχω.
Ἀτὰρ πόνων δὴ μυρίων ἐγευσάμην·
Ὧν οὔτ' ἀπεῖπον οὐδὲν, οὔτ' ἀπ' ὀμμάτων
Ἔσταξα πηγάς· οὐδ' ἂν ᾠόμην ποτὲ
Εἰς τοῦθ' ἱκέσθαι, δάκρυ' ἀπ' ὀμμάτων βαλεῖν.
Νῦν δ', ὡς ἔοικε, τῇ τύχῃ δουλευτέον.
Εἶεν· γεραιὲ, τὰς ἐμὰς φυγὰς ὁρᾷς,
Ὁρᾷς δὲ παίδων ὄντα μ' αὐθέντην ἐμῶν.
Δὸς τούσδε τύμβῳ, καὶ περίστειλον, νεκροὺς,

Quando autem *aliquem* dii honorant, non opus *eſt*
Amicis: Deus enim ſatis *eſt* ad juvandum, cum vult.
H. Hei mihi, aliena enim ſunt haec a meis malis,
Ego vero Deos neque connubia illegitima
Amare puto, neque vincula manibus injicere.
Neque exiſtimavi unquam, neque credam,
Alterum alterius dominum fuiſſe.
Nam Deus, qui quidem revera Deus ſit, indiget
Nullius: poëtarum *vero ſunt* hae miſerae fabulae.
Et quanquam in calamitate ſum, tamen cogitavi
Ne timiditatis alicujus accuſer, ſi relinquam lucem.
Quiſquis enim non ſuſtinet adverſos caſus,
Is ne viri quidem telum poterit ſuſtinere;
Fortiter expectabo mortem. Ibo autem in civitatem
Tuam, et gratiam habeo pro donis infinitam.
Et guſtavi jam labores innumeros,
Quorum nihil recuſavi, neque ab oculis ſtillavi
Lacrymarum fontes, neque putavi me unquam
Eo perventurum, ut emitterem ex oculis lacrymas.
Nunc vero, ut apparet, fortunae ſerviendum *eſt*.
Eſto! o ſenex, vides meum exilium, vides etiam
Me proprium interfectorem meorum liberorum.
Hos manda tumulo, et orna cadavera,

Lacrymis honorans, lex enim me non ſinit.
Admovens ad pectus matris, et dans in ulnas
Conjunctionem miſeram, quam ego miſer invitus
Perdidi. Poſtquam vero terra mortuos occultaveris,
Habita hanc urbem, miſere quidem, ſed tamen
Coge animum ad ferendum mecum una mea mala.
O liberi, qui procreavit et tuebatur vos, pater
Perdidit, neque fructum percipitis ex meis honeſtis,
Quae ego comparavi ex laboribus per vim,
Gloriam vobis, honeſtum ex patre fructum.
Teque non ſimiliter, o miſera, perdidi,
Ut tu fideliter ſervaſti meum thalamum,
Longam domus cuſtodiam in aedibus tolerans.
Heu meam uxorem, et liberos! heu me!
Quam miſere egi, et jam avellor
A liberis, et uxore. O acerbae oſculorum
Delectationes, et triſtis ſocietas horum armorum.
Dubito enim, utrum haec retinere, an dimittere
Debeam, quae ad latus meum accidentia haec dicent:
Nobis perdidiſti liberos, et uxores: habes nos
Liberorum-interfectores tuorum: deinde ego ulnis ea
Feram? quid dicens? ſed nudatus armis,
Quibus *res* praeclariſſimas geſſi in Graecia,

Δακρύοισι τιμῶν· ἐμὲ γὰρ οὐκ ἐᾷ νόμος·
Πρὸς στέρν' ἐρείσας μητρὶ, δούς τ' ἐς ἀγκάλας
Κοινωνίαν δύστηνον, ἣν ἐγὼ τάλας
Διώλεσ' ἄκων· γῇ δ' ἐπὰν κρύψῃς νεκροὺς,
Οἴκει πόλιν τήνδ'· ἀθλίως μὲν, ἀλλ' ὅμως
Ψυχὴν βιάζου τἀμὰ συμφέρειν κακά.
Ὦ τέκν', ὁ φύσας, χ' ὡ τεκὼν ὑμᾶς πατὴρ,
Ἀπώλεσ'· οὐδ' ὤνασθε τῶν ἐμῶν καλῶν,
Ἃ 'γὼ παρεσκεύαζον ἐκ μόχθων βίᾳ,
Εὔκλειαν ὑμῖν, πατρὸς ἀπόλαυσιν καλήν.
Σέ τ' οὐχ ὁμοίως, ὦ τάλαιν', ἀπώλεσα,
Ὥσπερ σὺ τἀμὰ λέκτρ' ἔσωζες ἀσφαλῶς,
Μακρὰς διαντλοῦσ' ἐν δόμοις οἰκουρίας.
Οἴμοι δάμαρτος, καὶ τέκνων· οἴμοι δ' ἐμοῦ,
Ὡς ἀθλίως πέπραγα, κἀποζεύγνυμαι
Τέκνων, γυναικός τ'· ὦ λυγραὶ φιλημάτων
Τέρψεις, λυγραί τε τῶνδ' ὅπλων κοινωνίαι.
Ἀμηχανῶ γὰρ, πότερ' ἔχω τάδ', ἢ μεθῶ,
Ἃ πλευρὰ τἀμὰ προσπιτνόντ', ἐρεῖ τάδε·
Ἡμῖν τέκν' εἷλες, καὶ δάμαρθ'· ἡμᾶς ἔχεις
Παιδοκτόνους σούς· εἶτ' ἐγὼ τάδ' ὠλέναις
Οἴσω; τί φάσκων; ἀλλὰ γυμνωθεὶς ὅπλων,
Ξὺν οἷς τὰ κάλλιστ' ἐξέπραξ' ἐν Ἑλλάδι,

Ἐχθροῖς ἐμαυτὸν ὑποβαλὼν, αἰσχρῶς θάνω;
Οὐ λειπτέον τάδ᾽· ἀθλίως δὲ σωστέον.
Ἕν μοι, Θησεῦ, σύγκαμ᾽, ἀθλίου κυνὸς
Κόμιστρ᾽ ἐς Ἄργος συγκατάστησον μολὼν,
Λύπῃ τί παίδων μὴ πάθω μονούμενος.
Ὦ γαῖα Κάδμου, πᾶς τε Θηβαῖος λεὼς,
Κείρασθε, συμπενθήσατ᾽, ἔλθετ᾽ εἰς τάφον
Παίδων, ἅπαντες δ᾽ ἑνὶ λόγῳ πενθήσατε
Νεκρούς τε, κἀμέ· πάντες ἐξολώλαμεν,
Ἥρας μιᾷ πληγέντες ἀθλίῳ τύχῃ.
Θ. Ἀνίστασ᾽, ὦ δύστηνε· δακρύων δ᾽ ἅλις.
Η. Οὐκ ἂν δυναίμην· ἄρθρα γὰρ πέπηγέ μου.
Θ. Καὶ τοὺς σθένοντας γὰρ καθαιροῦσιν τύχαι.
Η. Φεῦ·
Αὐτοῦ γενοίμην πέτρος ἀμνήμων κακῶν.
Θ. Παῦσαι· δίδου δὲ χεῖρ᾽ ὑπηρέτῃ φίλῳ.
Η. Ἀλλ᾽ αἷμα μὴ σοῖς ἐξομόρξωμαι πέπλοις.
Θ. Ἔκμασσε, φείδου μηδέν· οὐκ ἀναίνομαι.
Η. Παίδων στερηθεὶς, παῖδ᾽ ὅπως ἔχω σ᾽ ἐμόν.
Θ. Δίδου δέρῃ σὴν χεῖρ᾽, ὁδηγήσω δ᾽ ἐγώ.
Η. Ζεῦγος δὲ φίλιον· ἅτερος δὲ, δυστυχής.
Ὦ πρέσβυ, τοιόνδ᾽ ἄνδρα χρὴ κτᾶσθαι φίλον.
Α. Ἡ γὰρ τεκοῦσα τόνδε πατρὶς εὔτεκνος.

Objiciens me hoſtibus turpiter moriar? non
Relinquenda haec *ſunt:* ſed miſere licet ſervanda. *In*
Una quadam *re* me adjuves, Theſeu: immortalis canis
Adducti-praemia ad Argos euns mecum conſtitue,
Ne quid ob liberorum dolorem mihi ſoli accidat.
O terra Cadmi, et univerſus populus Thebanus,
Tondemini, ſimul-lugete, ite ad ſepulturam
Liberorum, omnes vero uno ore lugete
Mortuos, et me: omnes periimus,
Junonis una percuſſi miſera calamitate.
T. Surge, o miſer: ſatis enim *eſt* lacrymarum.
H. Non poſſum: nam artus mei obriguerunt.
T. Etenim et robuſtos dejiciunt calamitates.
H. Heu!
Utinam fiam hic Lapis immemor malorum.
T. Ceſſa; da vero manum amico miniſtro.
H. Verum *cave*, ne ſanguinem abſtergam veſtibus
Tuis. T. Abſterge, ne parcas: non recuſo.
H. Orbatus liberis, habeo te nihilominus loco filii.
T. Da collo tuam manum: ego enim te ducam,
H. Par ſane hoc *eſt* amicorum: ſed alter infelix *eſt*.
O ſenex, talem virum amicum oportet comparare.
A. Patria enim, quae procreavit hunc, *eſt* prole-felix.

H. Theſeu, convertas me retro, ut videam liberos.
T. Tanquam hoc quoddam ſolatium habens, levior
Futurus ſis. H. Cupio: volo applicare ad pectus patris.
A. Ecce haec, o fili: quae enim mihi grata ſunt ſtudes.
T. Itane malorum tuorum non amplius memor es?
H. Omnia illa minora his mala perpeſſus ſum.
T. Si viderit aliquis *te* effoeminatum, non laudabit.
H. Vivens humilis, an videor tibi laborum praemia
Prodere? T. Sanequam inclytus ille Hercules dolore,
Ægrotans. H Qualis tu eras, cum in malis apud
Inferos eras? T. Animi fortitudine profecto vir
Eram quovis inferior. H. Quomodo igitur adhuc
Dicis me malis fractum eſſe? T. Procede. H. Vale,
o ſenex. A. Et tu, fili mi.
H. Sepelito, ut dixi, liberos. A. Sed quis me, fili,
ſepeliet?
H. Ego. A. Quando veniens? H. Ubi ſepelieris
liberos.
A. Quomodo? H. Athenas uſque a Thebis au-
diam.
Verum liberos, vix toleranda piacula, intus fer.
Nos vero, qui perdidimus domum dedecore,
Sequemur, *ut* perditae ſcapulae, Theſeum.

Η. Θησεῦ, πάλιν με στρέψον, ὡς ἴδω τέκνα.
Θ. Ὡς δή τι φίλτρον τοῦτ᾽ ἔχων ῥάων ἔσῃ.
Η. Πόθῳ· πατρός γε στέρνα προσθέσθαι θέλω.
Α. Ἰδοὺ τάδ᾽, ὦ παῖ· τἀμὰ γὰρ σπεύδεις φίλα.
Θ. Οὕτως πόνων σῶν οὐκέτι μνήμην ἔχεις;
Η. Ἅπαντ᾽ ἐλάσσω κεῖνα τῶνδ᾽ ἔτλην κακά.
Θ. Εἰσόψεταί τις θῆλυν ὄντα, κοὐκ ἂν αἰνέσῃ.
Η. Ζῶ σοι ταπεινός· ἀλλὰ πρόσθεν οὐ δοκῶ.
Θ. Ἄγαν γ᾽ ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς, ποῦ κεῖνος ὤν;
Η. Σὺ ποῖος ἦς ἄν, νέρθεν ἐν κακοῖσιν ὤν;
Θ. Ὡς εἰς τὸ λῆμα παντὸς ἦν ἥσσων ἀνήρ.
Η. Πῶς οὖν ἔτ᾽ εἴπῃς, ὅτι συνέσταλμαι κακοῖς;
Θ. Πρόσβαινε. Η. Χαῖρ᾽, ὦ πρέσβυ. Α. Καὶ
σύ μοι, τέκνον.
Η. Θάπθ᾽, ὥσπερ εἶπον, παῖδας. Α. Ἐμὲ
δὲ τίς, τέκνον;
Η. Ἐγώ. Α. Πότ᾽ ἐλθών. Η. Ἡνίκ᾽ ἂν
θάψῃς τέκνα.
Α. Πῶς; Η. Εἰς Ἀθήνας πέμψομαι Θηβῶν
ἄπο.
Ἀλλ᾽ εἰσκόμιζε τέκνα δυσκόμιστα γῇ.
Ἡμεῖς δ᾽, ἀναλώσαντες αἰσχύναις δόμον,
Θησεῖ πανώλεις ἑψόμεσθ᾽ ἐφολκίδες.

Ὅϛις δὲ πλοῦτον, ἢ σθένος, μᾶλλον φίλων
Ἀγαθῶν πεπᾶσθαι βούλεται, κακῶς φρονεῖ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χ. Στείχομεν οἰκτροὶ, καὶ πολύκλαυτοι,
Τὰ μέγιϛα φίλων ὀλέσαντες.

ΤΕΛΟΣ.

Quicunque vero divitias, aut potentiam, magis quam
Amicos bonos habere cupit, male ſentit.

ANAPAESTI.

C. Imus miſerabiles, et valde-lugentes
Amiſſis maximis amicis.

FINIS.

55

SEP 20 1928